

Flacăra 2

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 80 pagini ● 10.000 lei ● anul 2000

● DEZVĂLUIRI

Virgil Măgureanu despre
relațiile lui C.V. Tudor
în interiorul S.R.I.

● ANCHETĂ

Dramele bătrânilor
uitați de familiile lor

● INEDIT

Nikita – o româncă
din Drumul Taberei

● PROFIL

Oana Pellea

SALA DE
LECTURĂ

3

ROMÂNI CU PUTERI PARANORMALE

10.621

● Ei descifrează viitorul ● Ne vindecă de orice boli ● Ne pun în legătură cu lumea de dincolo

Când totul este monoton...

Încercați și altceva!

*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

**Blue Ridge International
Computers S.R.L.**

SERVICII PLOTARE

ALB/NEGRU, COLOR, FULL-COLOR
600 DPI

Șos. Ștefan cel Mare, nr.50, București Tel.:210.68.28/210.68.29 Fax:211.69.68
e-mail:atronic@bluridge.eunet.ro

INTRAROM

COMPANIA Cu o suprafață de 3000 mp și peste 2000 mp pentru birouri, având cele mai moderne dotări, INTRAROM se poate compara cu orice altă companie din Europa și din lume. INTRAROM dispune și de cele mai noi și mai performante linii de producție în tehnologie S.M.D. din România. Facilitățile de fabricație cu un înalt grad de automatizare acoperă întreg spectrul de activități legate de producția de serie, cum ar fi: echiparea plăcilor de cablaj imprimat, lipire, testare, anduranță, montare etc.

ACTIVITĂȚI Obiectul de activitate al INTRAROM îl constituie producția de echipamente pentru telecomunicații. Pe lângă aceasta, societatea asigură activități de instalare și servicii, integrare de sisteme informatice, precum și dezvoltarea de software de aplicații în diverse domenii. INTRAROM asigură servicii post-livrare pentru toate produsele oferite clienților. Prin aceasta se asigură funcționarea continuă a produselor instalate, la condițiile specifice și corectarea completă și eficientă a tuturor disfuncționalităților din operare, creând o relație de parteneriat cu clienții, care are în vedere evaluarea necesităților și dezbateră problemelor acestora.

CALITATE Un factor important care determină activitatea INTRAROM este preocuparea pentru CALITATEA produselor și serviciilor oferite. În acest sens, INTRAROM a introdus conceptul calității totale, în conformitate cu standardele internaționale ISO 9000, care presupune testarea continuă nu numai a materialelor și a procedurilor de fabricație, ci a tuturor activităților și proceselor, la toate nivelurile companiei. Certificarea ISO 9002 a fost obținută în luna iulie a anului 1997, în urma auditului făcut de prestigioasa firmă BUREAU VERITAS QUALITY INTERNATIONAL.

PERSONAL Instruirea și specializarea sunt factori foarte importanți în selectarea personalului companiei. 60% din angajați au studii superioare și sunt familiarizați cu utilizarea calculatoarelor pentru a putea folosi sistemul informatic al firmei. Pentru menținerea la nivelul tehnologic impus de dinamica domeniilor de activitate ale companiei se aplică personalului angajat un program continuu de școlarizare în țară și în străinătate.

SOFTWARE O direcție prioritară a dezvoltării companiei o constituie dezvoltarea de software de aplicații și realizarea de proiecte informatice „la cheie”, care asigură integrarea celor mai noi tehnologii hardware și software. Se are în vedere cooperarea cu INTRACOM pentru realizarea unor proiecte informatice al căror beneficiar este Uniunea Europeană.

Strada Fabrica de Glucoză nr.17, sector 2, București, 72322
Tel. (+) 401 210 05 20, 210 05 21, 210 05 23, Fax (+) 401 210 05 22

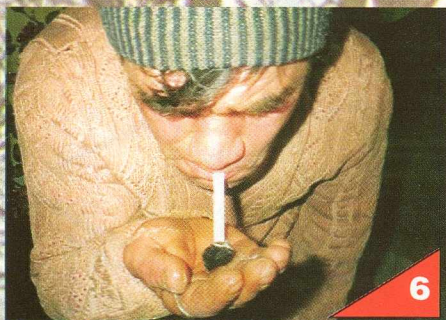
VIITORUL TĂU COMUNICĂ PRIN NOI

CLIENTI Performanțele și calitatea produselor și serviciilor oferite de compania noastră au făcut din INTRAROM un partener de încredere pentru clienți importanți cum ar fi regiile autonome ROMTELECOM, LOTERIA NAȚIONALĂ, SNCFR sau RENEL. În acest sens, în 1997 a fost livrat către ROMTELECOM un număr de 9000 de telefoane publice cu cartelă cu cip, produse integral în România, INTRAROM devenind astfel principalul furnizor pentru aceste tipuri de echipament. De asemenea, INTRAROM participă ca partener al firmelor ALCATEL-NORVEGIA și IDT ALSTON din S.U.A., la implementarea proiectului finanțat de BERD, de contorizare automată a convorbirilor telefonice (CALL COLLECTION), al cărui beneficiar este ROMTELECOM.

EXPORT Partenerul principal al INTRAROM în activitatea de export este grupul INTRACOM din Grecia, volumul vânzărilor de echipamente și servicii către acesta depășind 5.325.000 USD. De asemenea, în cursul anului 1997 a început colaborarea cu firma IDT ALSTON din S.U.A., concretizată prin producția locală a interfețelor de centrală necesare în cadrul proiectului CALL COLLECTION, menționat anterior, livrările către ROMTELECOM fiind în curs. Legat de aceasta, MIKE MOORE, președintele IDT ALSTON, a declarat: „Acordul cu INTRAROM este o parte importantă a strategiei noastre globale de marketing. Pentru distribuirea produselor noastre avem nevoie de parteneri locali puternici și capabili, și credem că INTRAROM, cu o dotare de înalt nivel tehnic și o pregătire a personalului la standarde occidentale, este cea mai potrivită companie românească pentru activitățile de producție pe care le avem în vedere. Sperăm să ne extindem parteneriatul atât în România cât și pe alte piețe”.

6

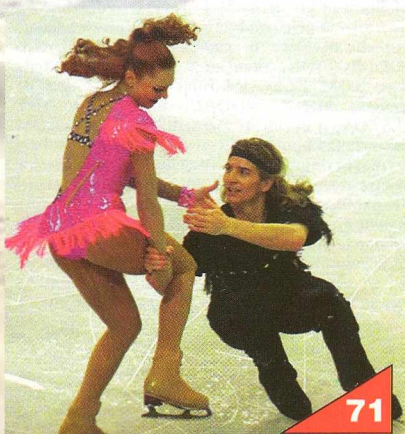
33

50

57

71

DOSAR

6

Români cu puteri paranormale

SPECTACOL POLITIC

17

Obsedantul deceniu

CRONICĂ MĂRUNTĂ

20

La Deva: Un escroc își dă în judecată victimele

O fuziune ciudată

Complicații la cazul „plecării lui Năstase”

DEZVĂLUIRI

24

Virgil Măgureanu: „Este foarte plauzibil să existe încă ofițeri activi S.R.I. care-i varsă informații lui C.V. Tudor”

ANCHETĂ

26

Românii din țările vecine sunt pe punctul de a-și pierde identitatea națională

Gata cu luxul de a trăi la bloc

Bătrânii uitați

REPORTAJ

33

Aurel Fluture a întemeiat un senzațional muzeu etnografic particular

EXTERNE

38

Helmut Kohl, monumentul surpat

INTERVIU

40

George Arion în dialog cu Teodor Melescanu: „Despărțirea de Ion Iliescu a fost clară...”

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

42

Ioana d'Arc, versiune 2000

Un muzeu futurist

Jubileul artistic

MAȘINA DE SCRIS

44

ARHIPELAGUL LITERELOR

46

Eminescu – 2000

MUZICĂ

47

Un mare nume al artei muzicale – Marin Constantin

TEATRU

48

Viața de scenă fără cutremur

FILM

50

Pașaport spre închisoare

Echipa de șoc

TOP

52

PLASTICĂ

53

HOMO VIATOR

54

Liliacul asasin

FAN

56

PROFIL

57

Oana Pellea

VIAȚĂ MONDENĂ

60

VIP – anchetă

Eusebiu Ștefănescu: „Eminescu a spus că nu voi fi poet, ci actor!”

INEDIT

63

Nikita – fecioara din Drumul Taberei

Un inventator din Bran susține că s-a întâlnit cu extraterestri

TOP SECRET

68

Raportul secret al lui Hrușciiov difuzat în vest de Mossad

SPORT

71

Baschet – All-Star Game 2000

„Tricolorii” – N-am fost în grațiile Afroditiei

Patinaj artistic – Rușii nu au mai realizat Grand Slam-ul

HOROSCOPI

76

DIVERTISMENT

78

Statisticile sunt limpezi: salariile profesorilor și învățătorilor din România sunt cele mai mici de pe continent. Din această pricină, numai în 1999 aproximativ 1.300 de cadre didactice au ieșit din sistemul educațional românesc, orientându-se spre alte profesii. Iar din cele 26.000 de posturi scoase la concurs, peste 15.000 au rămas neocupate.

ABECEDARUL A RĂMAS DESCHIS LA LITERA „S“

În ziua de azi, o învățătoare primește un salariu de 1.000.000 lei (brut). Din acești bani trebuie să plătească întreținerea la bloc, să mănânce, să-și cumpere haine ca să se prezinte într-o ținută corespunzătoare în fața elevilor. Eventual, să-și cumpere cărți, să meargă la un teatru. Oricine își poate da seama că salariul respectiv este de mizerie. De aceea greva declanșată de cadrele didactice din învățământul pre-universitar ni se pare pe deplin justificată. Ea atrage, din nou, atenția asupra nepăsării guvernanților, de ieri și de azi, în privința școlii.

De fapt, e vorba și de un fenomen mai subtil, ale cărui consecințe vor fi vizibile mai târziu. E vorba de punerea în aplicare a unei discriminări a populației care începe de la vârste fragede. Copiii mai marilor zilei – politicieni, oameni de afaceri dubioși, nu sunt afectați cu nimic. Ei învață la școli particulare, cu dascăli bine plătiți, care n-au de ce să intre în grevă. Dintre absolvenții acestor școli mulți vor pleca în străinătate unde vor studia la universități celebre. Iar la întoarcere vor fi, la rândul lor, politicieni, oameni de afaceri, conducând masa ignorantă rămasă în țară. De pe acum acestora li se pregătește un viitor de aur, indiferent ce înzestrare intelectuală au. Nu sunt bani pentru învățământ – declară ridicând neputincioși din umeri miniștrii, conducătorii de partide, alți potențai ai momentului,

ascunzându-și sub această scuză planul perfid de a face de pe acum o selecție a românilor.

În realitate, bani sunt.

Sunt în buzunarul directorului general de la CONEL – 240.000.000 lei pe lună, în safeurile „miliardarilor de carton“ al căror statut nimeni nu se învrednicește să-l clatine, în mâinile celor care au făcut și continuă să facă afaceri murdare, sub ochii respectuoși ai polițiștilor, procurorilor, judecătorilor. Atâta vreme cât jefuirea țării de către o mână de sclerați încurajați și sub regimul Iliescu și sub regimul Constantinescu se va desfășura nestingherită, cu siguranță că nu vor fi bani pentru a asigura un trai decent celor care trebuie să-i lumineze prin învățătură pe cei mici. De aceea, orice lecție de patriotism ținută în clase va fi zadarnică.

Un copil de clasa I își va iubi cu greu țara care i-a îngăduit accesul la învățătură. Nu va uita niciodată vacanța lungă, prea lungă, în care a fost ținut la începutul anului 2000.

Abecedarul a rămas multe zile, cu filele întoarse până la lecția în care se predă litera „S“. Ca și cum cuvintele limbii române care încep cu „S“, „T“, „U“, „V“, „W“, „X“, „Y“, „Z“ ar fi dispărut subit din vocabular.

În curând, cititul și scrisul vor fi un lux pe care și-l vor permite doar fiii celor de bani gata. Strategia e prea bine pusă la punct și celor care își dau seama de ea le îngheață sângele în vine.

Sergiu Brion

ADEVĂR SAU ILUZIE

Misterul, magia, forțele oculte, comunicarea cu spiritele celor morți și câte alte fenomene aflate dincolo de granița realității comune au fost, pe cât de inexplicabile pentru noi, oamenii obișnuiți, pe atât de fascinante, exercitând o atracție irezistibilă. Încă din cele mai vechi timpuri, omenirea a ridicat pe un postament intangibil indivizi despre care credea că posedă puteri dincolo de lumea reală. Druizii, șamanii, astrologii, mentori de factură diversă, preoții, magicienii, alchimiștii au fost cu toții, rând pe rând, zeii și victimele gloatei dezlănțuite.

La începuturi, știința s-a dovedit a fi, cu mici excepții, dușmanul numărul unu al ezotericilor. În pragul mileniului III, însă, „practicile” paranormale par a fraterniza cu rațiunea și cu științele exacte. Astfel că Bioenergia, Tehnica Radiantă, Astrologia, Magia etc. se proclamă drept discipline riguroase, așezate pe principii științifice, precum cele ale matematicii, fizicii sau chimiei. Acum, la zece ani după căderea comunismului, România este tot mai cuprinsă de febra miracolelor moderne. O adevărată explozie editorială – cărți, reviste, ziare tipărite în sute de mii de exemplare – a transformat miracolul într-o adevărată afacere de presă. Revista „Flacăra” vă propune, însă, o incursiune în „subteranele” paranormalului românesc prin care am încercat să deslușim realitatea de minciună, adevărul faptelor de iluzie. Toate personajele prezente în paginile următoare sunt reale, iar poveștile lor sunt dublate de fotografii autentice, mărturii sau alte dovezi materiale care să probeze veridicitatea faptelor. Cât sunt de paranormale aceste întâmplări rămâne, însă, să judece cititorul.

ROMÂNII CU PU PARANORMA

De la Petrache Lupu la Mircea Eliade

Text: TOMA ROMAN jr. ■

TERI LE

În perioada interbelică, aplecarea românilor spre paranormal s-a manifestat aproape la fel de intens ca și azi. Un umil cioban din comuna Maglavit – Dolj, Petrache Lupu, l-a văzut pe Dumnezeu. În anul de grație 1935 Maglavitul devenise un adevărat loc de pelerinaj, iar Petrache Lupu un „sfânt în viață”. Oamenii așteptau zile în șir să-l vadă pe cioban vorbind despre „Moșu”, cum îi spunea el lui Dumnezeu. Mitul lui Petrache Lupu luase o asemenea amploare încât, în 1937, după cum spun ziarele vremii, la intrarea în Maglavit era o coadă de mașini și atelaje întinse pe 5 kilometri. Războiul și apoi instaurarea comunismului l-au transformat pe Petrache Lupu într-un anonim. Când a murit, în 1989, „Sfântul” de la Maglavit era un simplu „țăran cooperator” cu o avere personală de 14 oi.

În București, un personaj fascinant organiza ședințe de ocultism în care apăreau vizionari și se desfășurau ședințe de hipnoză care se terminau prin adormirea și levitarea unor găini, câini și pisici. „Tatăl” acestor întâlniri, numit în exercițiul funcțiunii Ionatan X Uranus, nu era altul decât vestitul Marcel Avramescu. Acesta avea prin naștere religia mozaică, în tinerețe s-a făcut budist, în anii '40 a devenit preot creștin-ortodox, iar spre sfârșitul vieții s-a convertit la islamism. La ședințele lui Avramescu participau și intelectuali de marcă precum Mircea Eliade sau Mihail Sebastian. Pasiunea lui Eliade pentru ocultism și „mistere orientale” depășea limitele unui simplu hobby.

Spiritistiții se adunau și-și constituiau asociații și fundații înregistrate cu acte-n regulă la tribunal. În pagina următoare vă prezentăm un document unic, legat de o asemenea asociație. Un redactor al revistei „Flacăra” l-a cumpărat pe o nimica toată de la un țigan, în talcioc.

O descoperire senzațională: Diploma de spiritist

Cel care a vândut „diploma” contra 5.000 de lei nici nu știa despre ce e vorba. O găsisse între alte hârtii într-o pivniță. La început crezuse că-i vorba de o agendă de telefoane. Văzând că nu e, nu și-a bătut capul prea mult și a scos-o la vânzare. Diploma e o broșurică legată în pânză, editată în 1932 de Asociația „Prietenii Necunoscutului”. Pe pagina de gardă este pusă poza spiritistei-posesoare Stela Ruptureanu, profesoară din Turnu-Severin. Probabil că între timp Stela Ruptureanu a ajuns și ea alături de spiritele pe care le invocă. Pe pagina doi se poate citi că posesorul diplomei are „calitatea oficială de spiritist” conferită de „Pri-

tenii Necunoscutului”, care prieteni îl au drept mentor și părinte spiritual pe „dl Elie Astralianul, onoratul președinte al asociației noastre”. Cărticica mai conține: „Instrucțiuni asupra comunicării cu lumea spiritelor”, „Cum să ne rugăm”, „Rugăciuni spiritiste”, „Cum se pot identifica spiritele”, „Cum se formează artificial un mediu”, „Statutul spiritiștilor”, „Sfaturi spiritiste” și, bineînțeles, „Regulamentul și ritualul pentru ședințe”.

Medii, membri activi și membri permanenți

Din statut aflăm că prietenii necunoscutului puteau fi mediu (fapt pentru care primeau 250 de lei pe ședință), membri activi (care cotizau cu 500 de lei lunar, o căciulă de bani pentru acea vreme, la teșchereaua lui Elie Astralianul) sau membri permanenți (spirite de pe celălalt tărâm, care nu cotizau nimic). Spiritiștii în cauză mai editau și o revistă *Astralis*, unde-și publicau impresiile de pe tărâmul de dincolo membrii permanenți Edison, Baudelaire, Balzac ori Napoleon al III-lea. Pentru posesorul frumosului pseudonim Astralianul, spiritismul se dovedea un sport profitabil fiindcă fiecare membru al „cercului de studii psihice Prietenii necunoscutului” trebuia, pe lângă cotizație, să mai achite taxa de ședință (100 de lei), să se aboneze la *Astralis* (1.000 lei anual) și să „cumpere toate tratatele de spiritism recomandate”. Cercul spiritist avea în patrimoniu o sală-templu, un laborator de studii și o bibliotecă.

Ședințele

Ele trebuiau, nu se știe de ce, să înceapă la ora 9 fix: „acel ce va întârzia o singură secundă dupe această oră, va fi înlăturat. Spre a nu se strica legătura fluidică, nimeni nu mai are voie să intre sau să iasă din sală după ce ușile vor fi încuiate”. Ne întrebăm ce se întâmpla în cazul în care pe spiritiști îi apucau nevoi mai puțin oculte. După aceea participanții se închinau, invocau Spiritul Ghid și se apucau strâns de mâini până când Spiritul Ghid avea chef să apară. Atunci mediul intra în transă și oficiantul șef făcea fumigații cu smirnă și tămâie. Tot el zicea: „Tu, eternă Lumină Creatoare, ascultă ruga mea! Rugăm spiritele prietene ale cercului să ne facă o vizită, să vină să ne lumineze. Vrem să vedem și să auzim! Adevărata lumină să ni se arate nouă, care suntem niște nevrednici încarnați”. Dacă Spiritul Ghid binevoia să apară, atunci el era rugat să aducă spiritele cu care voiau să comunice participanții la ședințe. Din diplomă am aflat că unele spiritiste, dame romantice, l-au invocat pe Rudolf Valentino prea mult, până când

actorul s-a plictisit și a recomandat spiritul tenorului Nicolae Leonard. Dacă mediul nu era destul de bun, atunci inter-
veneau alții.

Dacă mediul nu era în deplinătatea puterilor și oboșea repede atunci era lăsat baltă. Se trecea la a doua metodă.

Masa și paharele

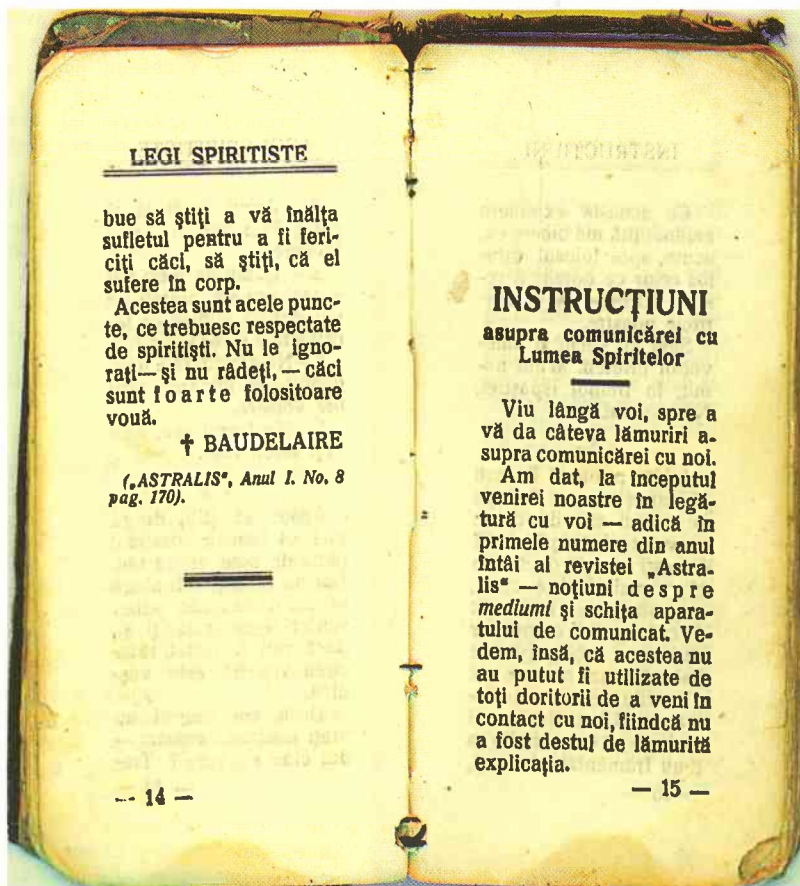
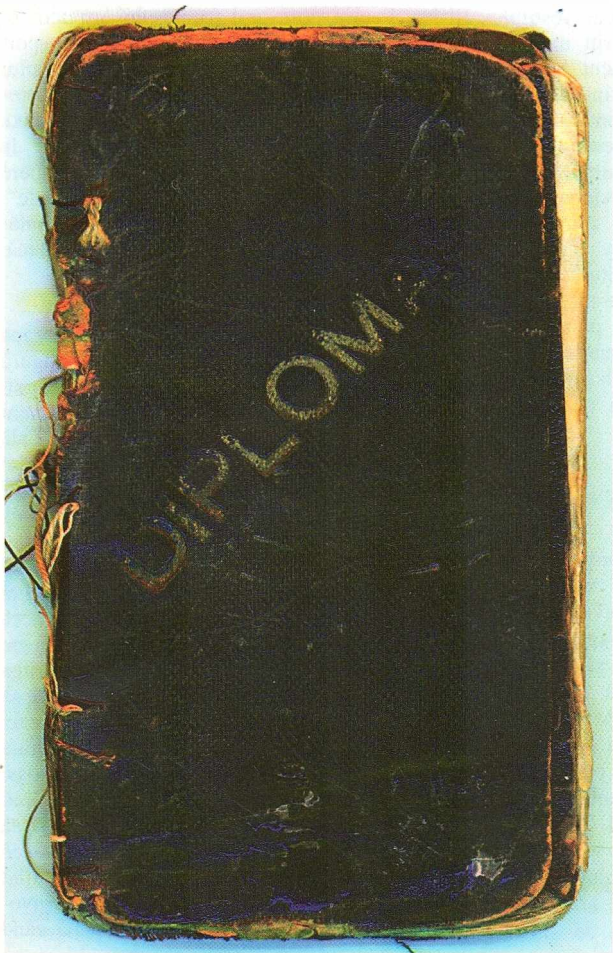
Se lua un pahar neîntrebuințat (spiritele nu suportau mirosul de alcool), se așeza degetul arătător pe fundul paharului și se aștepta. Oficiantul trebuia să se gândească neapărat la spiritul pe care voia să-l aducă. Spiritul Ghid nu mai era băgat intermediar la această metodă. O fotografie sau un portret al celui invocat trebuia neapărat să facă parte din recuzită. După un timp paharul începea să se miște, iar mâna oficiantului mergea spre direcția dorită de spirit. După autorii diplomei, aici spiritul era groaznic solicitat fiindcă el „lucrează din greu la formarea mediumității, la dezvoltarea comunicațiilor”. Oficiantul trebuia să-și dea seama că e în legătură cu spiritul după ce simțea mici ciupituri în palmă. Dacă oficiantul avea calități foarte bune de mediu, amorcea de-a binelea: „cu timpul legătura se simte din ce în ce mai bine și se poate să amorțească mâna cu totul și asta e bine în timpul comunicării, fiindcă înseamnă că Spiritul vine din ce în ce mai în legătură cu mediul, mai aproape de el. Sunt medium care simt în tot corpul înțepături și frig. Aceasta pentru că Spiritul vine foarte mult în legătură cu ei reușind să amorțească corpul fizic al lor, iar spiritele lor să se degajeze de ei și să călătorească liber în Spațiul Spiritual legat de corp numai prin cordonul fluidic.”

Spirite bune, spirite rele

Membrii cercului de spiritiști trebuiau să fie atenți pe cine cheamă. Chiar Camille Flammarion îi comunicase lui Elie Astralianul când acesta era în transă că există spirite inferioare și superioare. Cele inferioare sunt arogante și mai ales foarte mincinoase. Să presupunem că tu îl chemi pe Pasteur, dar apare un spirit mincinos care se substituie savantului și îți spune prostii despre rabie. Spiritele mincinoase sunt, după cum scrie-n „Diplomă”, nocive mai ales pentru negustorii pe care-i sfătuiesc să facă investiții proaste. Totuși, conform lui Flammarion, via Astralianul, există un ac de cojocul mincinoșilor de pe alt tărâm, rugăciunea spiritiștii spusă înainte de fiecare ședință: „Mulțumesc ție, Tatăl meu, că mi-ai arătat mie viața pre sub toate aspectele ei și m-ai făcut să înțeleg deșertăciunea vieții pământești. Acum învrednicește-mă pe mine să pot privi spre tronul Tău. Amin.” Speriate probabil de faptul că „Tatăl” o să le pedepsească, spiritele mincinoase dispar instantaneu după rugăciune.

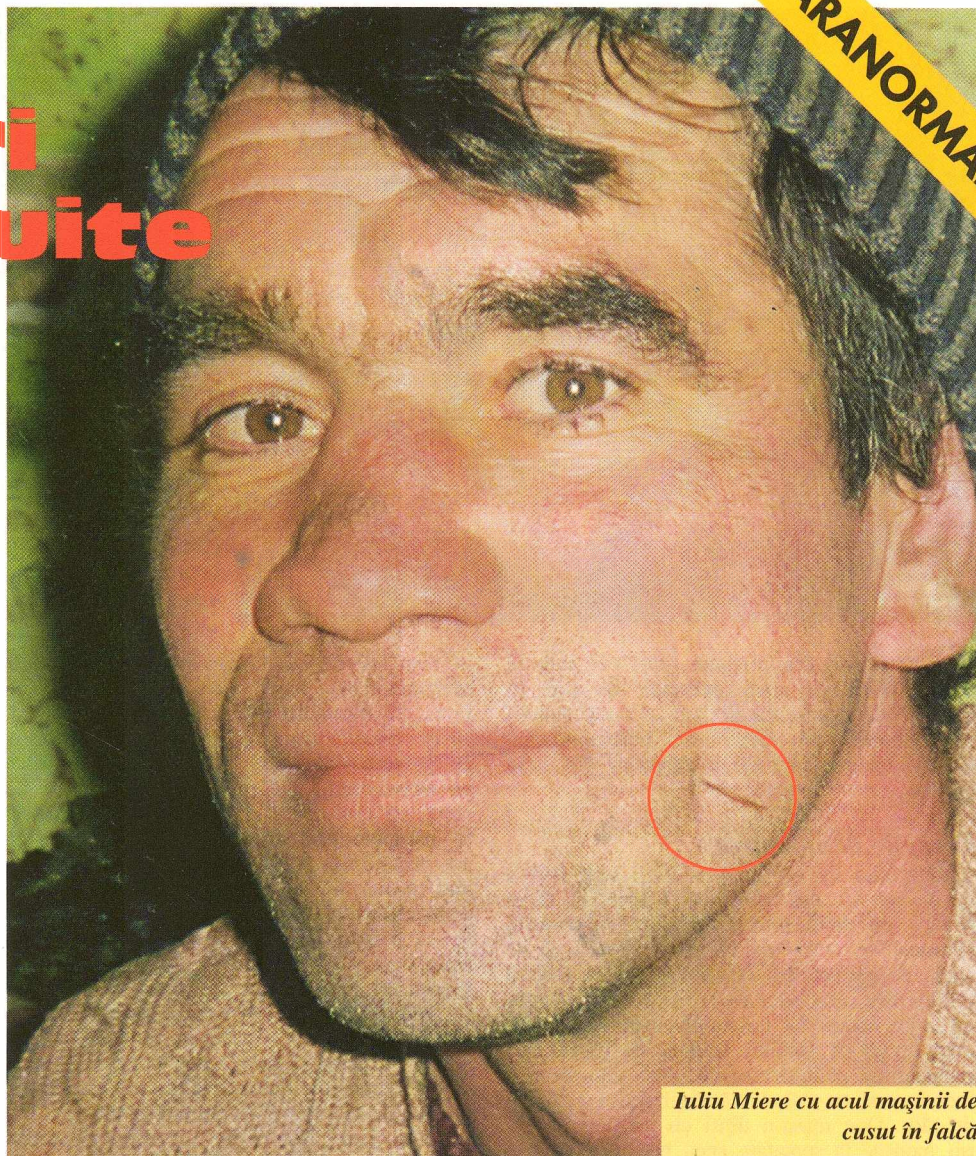
Diploma este pătată cu tămăie, iar unele pagini au urme de ceară. Bănuim că a fost serios întrebuințată. Din 1932 până acum și Stela Ruptureanu și Elie Astralianul au avut timp să devină pământ de oale și ulcele. Dacă nu mai sunt fizic, putem să vă promitem că vă vom ține la curent despre locul unde au ajuns după ce vom face, conform indicațiilor, o ședință spiritiștii de redacție.

Un om cu puteri neobișnuite

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

- Deschide lacătele cu iarba fiarelor
- Dansează cu masa plină în dinți
- Își aprinde țigara de la cărbunii pe care-i ține-n palmă
- Duce căldări încărcate pe penis
- Bea opt beri în cinci minute, fără a se ajuta de mâini și juma' de litru de palincă în cinci secunde

Iuliu Miere cu acul mașinii de cusut în falcă

În căutarea unei legende

Am auzit prima oară de Iuliu Miere cu prilejul unei documentări realizate lângă Cluj. Aflând că suntem ziariști, câțiva localnici au început să se laude cu minunățiile Ardealului și cu oamenii de prin părțile locului, „cum nu mai îs nicări în tăta lumea”. „E unu' în comuna Buciumi, din Sălaj. Iuliu Miere îi zăce. Face tăte cele. Ridică masa-n dinți cu oameni suiți pe ea, bea un litru de palincă fără mâini dintr-o suflare, rezistă la muieri mai ceva ca zece tauri și poate chiar să deschidă lacăte cu iarba fiarelor. L-or dat și la televizor.”

Odată ajunși în Buciumi, ne-am oprit lângă o fântână din centrul comunei. Un băiat ajuta o fătucă să scoată apa, necăjind-o dragăstos. De la ei am aflat că Iuliu Miere locuiește în Răstolț, un sat situat după dealul din apropiere.

Niște puștani ne-au îndreptat spre celălalt capăt al satului, la baba Rădița. Acolo spuneau ei că lucrează Iuliu, „că el are casa-n altă parte, dar amu nu-i acasă”. Ghidându-ne din om în om, am părăsit ulița mare și am pornit pe o străduță lunecoasă, care semăna mai mult a cărare. Rulam cu viteză mai mică de 10 km pe oră, pentru a nu aluneca-n gărla mai lată decât strada. Ne-am trezit în fața

unui podeț scurt care, așa cum ne-au informat doi localnici, dădea-n curtea Rădiței. Am parcat într-o ogradă imensă, plasată-n colțul unei străduțe mai mici chiar decât cea situată de-a lungul pârâiașului din Răstolț. Casele din gospodăria cu pricina erau și ele amplasate-n mod ciudat. În stânga podețului se afla o căsuță din chirpici, cam într-o rână, cu cel mult două odăi. În față, puteam vedea o chestie „uman locuibilă” care semăna mai mult a anexă și la ridicarea căreia se folosisse ceva lemn. Abia în dreapta podețului se fălea, ceva mai mândră, o căsuță de doamne-ajută. Era situată față-n față cu prima clădire, dar la circa 100–150 m distanță de aceasta. Sincer să fiu eram dezorientat. Nu știam pe care poartă să intru. Când îmi puneam întrebări care mai de care mai chinuitoare, m-am prins că nu iese fum decât prin hornul locuinței de chirpici.

Sincer să fiu, mi-ar fi convenit mai mult casa din dreapta podețului sau anexa, deoarece erau mai aproape. Cuprins de-o bizară comoditate, am pornit-o cam fără convingere spre centrul gospodăriei. Deodată, din spatele locuinței al cărei coș scotea fum, apare un individ destul de straniu, care mergea ceva cam lent. Era îmbrăcat cu un cojoc tip Orăștie, din anii '80 și avea pe cap

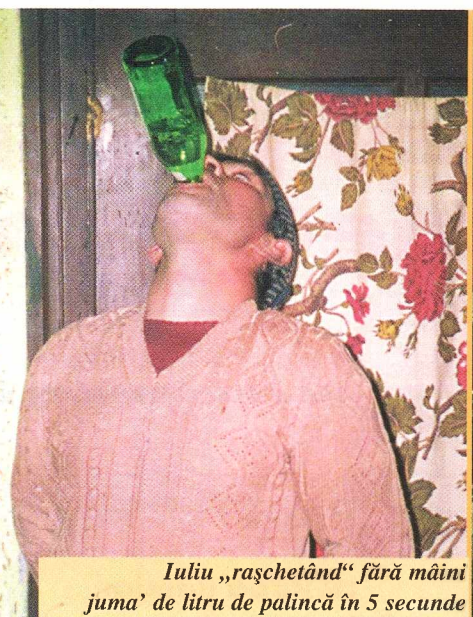
o căciulă căzăcească ponosită, cu urechile nedesfăcute și trăgea dintr-o mahoarcă.

Birtul și grădinița se aflau în aceeași odaie

Primele două încercări de a stabili un contact verbal cu tipul din fața mea au fost sortite eșecului. Abia când mi-am lărgit gama de formule introductive, urmate de „politețuri” (toate spuse din toți bojocii, cu o intonație mai mult decât evidentă, bașca mișcările corpului), am reușit să-l conturb pe sătean de la treburile lui firești. „Intrați aci, dacă vreți cu Iuliu” – îmi aruncă omul peste umăr și dispăru în dosul ușii. Ceea ce m-a nedumerit la prima vedere era că toți aveau câte ceva de băut în mână. Mai mult, din când în când, pe toată durata discuției noastre, avea să apară câte un personaj care o extrăgea pe baba Rădița din peisaj. Bătrâna zăbovea olecuță pe-afară, după care se întorcea cu un zâmbet de satisfacție pe chip. Abia într-un târziu am aflat că acolo era birt și că oamenii cu care dispărea Rădița (proprietăreasa) se aprovizionau cu diverse alcooluri din camera cealaltă. Pe scurt, copiii erau ai unor vecini, dar Rădița avea grijă de ei, conform unei tradiții îndelung încetățenite.

Aprinzându-și tigara
de la cărbunii încinși

Iuliu „rașchetând“ fără mâini
juma' de litru de palincă în 5 secunde

Babele și tipii din preajmă (plus cei care-au mai zăbovit pe mici perioade cu noi în odaie) erau consumatori (chiar dacă ședea pe paturile din jur), iar bărbatul care bălăngănea leagănul de la fereastră era Iuliu Miere.

Primele demonstrații

Iuliu este un tip scund, holtei care bate-n 40 de ani. Cu nas de boxer și mâini de țaran învățat cu greul muncii aferente, misteriosul personaj se arăta mai degrabă preocupat de sticla de palincă din fața lui decât de sosirea reporterilor. Dar asta era o șmecherie, pentru că omul nostru își urmărea interesul... financiar. Astfel că, susținut frenetic de gășcuța de palincari și palincărese din jurul său, ne-a și luat la rost cu duhul blândeții: „Amu, eu fac de tăte. Duc masa-n dinți cu greutate pe ea, țin monede la suprafața apei, bag un ou într-o sticlă de bere fără să tai nici oul, nici sticla și fără șmecheriile alea de la televizor. Da' numa' așa, pe băutură, eu nu mai fac. Că-n cinste tot am mers. Cu ceva bănuți discutăm altfel.“ Timp de jumătate de oră atmosfera a fost oarecum încordată. Ceva bănuți eu nu prea mai aveam, cu atât mai mult cu cât materialistul Miere nu era inițial pe lista mea de subiecte. Ezităările mele făceau ca timpul să treacă și Iuliu golea hârnicește pahărel după pahărel ceea ce mă făcea să cred că promise mult mai de dimineață cu respectiva îndeletnicire. Mă gândeam că la câtă palincă a băut, n-o să se mai poată ridica nici pe el, dar mite să mai salte masa-n dinți. În cele din urmă îi ofer cincizeci de mii cu toată diplomația de care sunt în stare, încercând să-i inoculez ideea că gestul contează. Iuliu Miere se înmoaie, mai dă pe gât un pahărel de palincă și ne face primele demonstrații de puteri neobișnuite, dar în manieră proprie. Ia o sticlă de palincă de jumătate de litru, își pune mâinile la spate, prinde gura sticlei cu dinții, își dă capul pe spate și rade tot alcoolul în mai puțin de cinci secunde. Asta era una din demonstrațiile care intră la capitolul „băute pe nerăsuflăte fără ajutorul mâinilor“. Cred că băuse un litru de palincă cât am stat noi acolo, plus ce mai colectase înainte de venirea noastră. Dar în loc să intre

în comă alcoolică, bravul bărbat s-a aruncat la pământ și a început să facă douăzeci de flotări în mâna dreaptă și douăzeci în stânga, cu o corectitudine ce l-ar fi făcut invidios și pe Sylvester Stallone. Apoi, pentru a-l ofica pe Shivanada, a făcut o dificilă figură de yoga, pe care nu știm câți yoghini ar fi fost în stare s-o facă după atâta alcool. Mișcarea era următoarea: Iuliu s-a pus în genunchi, a luat „o măsură de antebraț“ cu cotul lipit de genunchi și „acolo unde se terminau degetele de la mâna sa a pus o cutie de chibrituri. Ideea era ca omul să se aplece stând în genunchi și cu mâinile la spate, ca să apuce chibriturile cu dinții. În mod inevitabil, la o astfel de schemă un neversat se ducea-n nas. Știam că poziția face parte chiar din arsenalul exercițiilor de îndemânare yoga, la fel de dificile ca „lotusul“ ori atâtea altele. La a treia încercare însă, Iuliu s-a ridicat victorios cu chibriturile în gură. Revenindu-și puțin după efort, din ce în ce mai ciudatul nostru personaj a început să caute niște ace potrivite pentru a și le băga prin obraz. În cele din urmă, n-a găsit decât unul de la mașina de cusut pe care l-a catalogat ca fiind cam gros. L-a băgat totuși în gură și și-a străpuns obrazul din dreapta, după care a început să zâmbească la noi cu cernic. M-am uitat la obrazul lui și nu curgea nici un pic de sânge. După câteva minute și-a scos acul și a început să mai bage niște flotări într-o mână. Probabil că din cauza efortului făcut, obrazul a început să-i sângereze puțin, fenomen care a încetat relativ repede.

Om care dansează cu masa-n dinți

Aceste demonstrații au reușit să mă incite oarecum, lucru pe care-l urmărea de altfel și Iuliu, care s-a reasezat calm la masa negocierilor. Vreți să fac cutare lucru... ceva bănuți, vreți să fac cutare lucru... ceva bănuți. În cele din urmă am reușit să creez o punte de simpatie acceptând să golesc și eu câteva pâlincuțe din soioasele pahărele ale Rădiței. Noroc de faptul că țuica sărea de 50 de grade și m-am consolată că dezinfectează. Apoi am făcut fotografii cu cei doi copii mai mari, care fie îl laudau pe Iuliu, fie o

bălăcăreau cu înjurăturile cele mai neaoșe pe o damă care făcea mai mult comentarii decât consumație. Următorul pas a fost acela de a trage-n poză pe țâncul din leagăn în mai multe poziții, pe pisicile schiloade de sub sobă și încă pe vreo două personaje la recomandarea babei Rădița. Mulțumită de prețul plătit, aceasta a venit cu o sticlă de palincă ținută-n butoiul de dud (galbenă la culoare) și a vrut morțiș să bem numai noi doi un pahar „din ceea bună“, că săptămâna viitoare era ziua ei. Am mai pus încă o dată gura pe soioasele pahare, făcând vânt în stomac licoarei (pentru a micșora suprafața de contact a recipientului cu propriile-mi buze) și am așteptat plin de speranță. Rădița ne-a privit cu dragoste maternă (eu o simpatizam de când am aflat că-i și bonă și cărciumăreasă în același timp) și i-a dat undă verde lui Iuliu. Urma să ia masa-n dinți. Dar „piesele“ aflate-n birtul-grădiniță aveau tăblia exagerat de groasă, și bătrâna nu i-a dat voie lui Iuliu să le ridice pe acelea. Au adus însă o altă masă tot din lemn masiv, dar care avea tăblia mai subțire. Pentru încălzire, puternicul ardelean și-a înfipt dinții într-un colț al mesei, a ridicat-o în dinți și a început să danseze cu ea prin cameră. La final, a băut cu palmele-n tăblia mesei de-a răsunat încăperea și a pus-o ușurel la loc. Apoi l-a urcat pe puștiul din pătuțul-balansoar pe masă, împreună cu o fructieră înaltă, de sticlă albastră, pe care se aflau prăjituri. Iuliu a ridicat masa astfel garnisită, și când să se învârtă cu ea prin cameră, copilul a început să plângă. Brusc, Rădița și-a amintit că din când în când trebuia să schimbe șorțul de cărciumăreasă cu bonețica de educatoare la domiciliu. Din exces de zel a încercat să prindă copilul, dar fiind prea scundă a făcut imprudența de a se cocoța pe masa suspendată-n dinții lui Iuliu. Inevitabilul s-a produs. Masa a căzut; copilul însă a fost salvat, împreună cu prăjiturile, în ultima clipă: „De ce te-ai lăsat pe masă, tu, Rădițe?, o muștră Iuliu. Io ți-am zis că nu ține scândura. Ieti, na, cum s-o rupt“. Într-adevăr, scândura mușcată de Miere se crăpase de-a lungul, pe o porțiune de 30 centimetri. Acest lucru a avut darul de a-mi strica apele și ridicătorul de mese-n dinți, puțin supărat, ne-a trântit-o

Iuliu pe post de dădăcă

pe șleau: „Bănuți nu, de băut sunt beat și nu mai am putere, masa nu țâne, că nu-i din cea solidă... Vă mai fac o demonstrație și gata!”. A prins masa cu dinții din alt colț, care nu era vătămat, a pus pe ea o ladă plină cu sticle de bere, a tras câteva dansuri cu greutatea respectivă-n dinți, după care s-a așezat cu noi la taclale.

Până la 21 de ani, Iuliu n-a băut și n-a fumtat

„Tata a fost un om puternic la viața lui, își amintește Iuliu. Ridica bolovani mari și-i pune pe un gard mai lat, de ciment. Eu, copil fiind, când l-am văzut cum saltă bolovanii, m-am gândit că pot să fac la fel. Așa am început să mă bag la greutăți și până la urmă l-am întrecut cu mult. Mai am încă patru surori și un frate, dar nici unul nu mă întrece în putere. Una din surori este la București, două-s la Hunedoara și una aici, în Sălaj. Toate sunt măritate și cu ele n-am treabă cu nici una. Frate-miu însă s-a pocăit, dar când mă inervează îl iau într-o mână, chiar dacă el are 100 kg. Când eram la școală, mă pricepeam la toate sporturile: fotbal, handbal, baschet. În clasa a IV-a am aruncat 30 m cu mingea de oină. Un timp am făcut sport la Armătura Zalău, în special lupte și fotbal. Îmi amintesc faptul că mergeam cu băieții din echipă în câte-o seară și unul spunea: «No, unde bem amu?» «Io zăc să merem la Porolițu», se băga altu-n vorbă. «Da, da' de unde bani?» Atunci eu le spuneam: «Mereți cu mine și găsim de băut». Așa am început să mă gândesc ce pariu să fac pentru a câștiga niscăi bănuți. Asta după 21 de ani. Că până atunci n-am băut și n-am fumtat. Și așa am ridicat masa-n dinți, mai întâi goală, apoi cu o ladă de bere pe ea, apoi cu două lăzi, apoi cu câte 50-60 kg, până când am ajuns să ridic un om de 80-85 kg cu masă cu tot. Dar eu dinții mi-i folosisem și înainte, la diverse munci. Odată, doi colegi de serviciu se chinuiau să care un calorifer care avea peste 70 de kg, ziceau ei. Când i-am văzut că nu-s în stare de mare lucru l-am legat cu o curea de ventilator, l-am luat în dinți și l-am dus unde trebuia. Mai amu vreo doi ani, când am tăiat porcu și l-am

pus în ciubăr, trebuia să-l ducă cineva până la autobuz (vreo sută de metri). Tot cu cureaua de ventilator l-am cărat și pe ăla.”

Polițiștii știu că Iuliu deschide diverse încuietori fără chei

Despre meseria sa de bază, Iuliu ne-a spus că a lucrat în mai multe uzine și pe mai multe șantiere ale țării. Locurile în care a zăbovit un timp mai îndelungat sunt Combinatul siderurgic de la Hunedoara, Centrala atomo-electrică de la Cernavodă și Șantierul naval din Tulcea. Acum lucrează de câțiva ani buni ca argat al babei Rădița, ocupându-se cu muncile câmpului și ale gospodăriei, cu căratul și tăiatul lemnului, cu educația copiilor lăsați în grija bătrânei și cu făcutul palincii. Văzând că Iuliu s-a dezlegat la limbă, „drojderii” de pe margine au început să deconspire câteva din isprăvile comise de cel mai iubit coleg al lor de pahar:

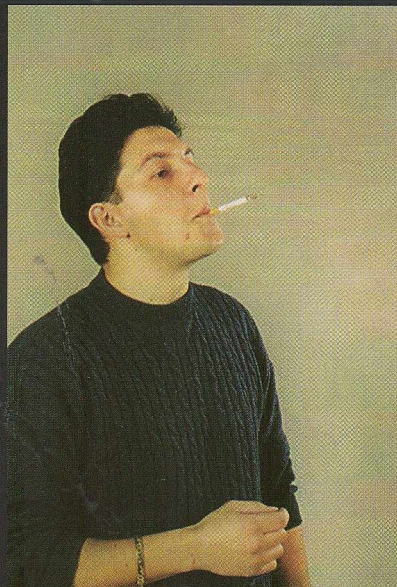
„Iuliu, cum ai pus tu pariu că poți căra butoiul de 100 de litri de palincă-n dinți, când țapa muierea să-i dai țuica-napoi, că bărbat-său n-o știut ce face?” „Prinde, domnule, tot felul de șerpi de apă, de uscat, se joacă cu ei, îi bagă-n buzunar, îi pune-n sân.” „Odată i se făcuse de muiere, era mort de beat și-o ieșit pe uliță și și-o atârnat de penis o căldare pe jumătate plină cu apă și-o mers așa cu ea o grămadă, până când l-o alungat o vecină-n casă”. Iuliu ascultă aceste prostioare ale sale cu un soi de mândrie. Își maschează însă sentimentele, afișând un aer pe jumătate mustrător, pe jumătate condescendent. „Iuliu, sare cu gura Rădița, i-a spune tu cum ai deschis ușile cu mâna goală, când îmi pierdusem eu cheile”. Șăgălnicia îi dispare bărbatului de pe chip când aude de descuiat ușa fără chei. Ezită să vorbească, dar, după jumătate de oră de tergiversări, se dă bătut. «Da, e adevărat că pot deschide ușile fără nici o cheie sau fără nimic altceva. Uite-așa, bat cu pumnul-n ușă și strig «Lulu nebu! ... (un cuvânt pe care nu l-am deslușit nici de pe reportofon) cu tunu' noaptea la unu», și broasca, lacătul sau ce-o fi este deschis. Dar nu prea-mi place să se

știe lucrurile astea despre mine c-am mai avut eu necazuri. După ce-am făcut niște pariuri la Zalău, m-am trezit cu trei mașini de poliție la mine-n curte. Se comisese o mare spargere și ușile fuseseră deschise în așa fel încât polițiștii au zis că numai eu puteam face asta. Dacă vreți să vă fac o demonstrație, trebuie în primul rând să nu beau două zile nimic și-n al doilea rând să-mi dați câți bani vreau eu. Altfel v-am arătat destule”.

Am încercat în zadar să-mi „îmbărlig” subiectul pentru a afla mai multe despre acest lucru realmente fascinant. Am reușit doar să mai culeg niște declarații verbale despre capacitatea lui Iuliu Miere de a deschide ușile cu iarba fiarelor. În plus, oamenii spuneau că atunci când face acest lucru, Iuliu chiuie de parcă ar îndemna un cal să meargă mai repede.

Convins că lăsăm în urmă misterul lui Iuliu Miere – pe care nu cred să-l fi dezlegat până la capăt – ne-am pregătit de plecare. În semn de adio Iuliu a deschis ușa la sobă, a luat la întâmplare un cubuleț de jar aprins, i-a căutat un loc în palmă și și-a aprins relaxat țigara. Cu mâna făcută căuș, a oferit curtenitor un foc celor din jur și pe chip i s-a întipărit din nou zâmbetul ștrengăresc. Ieșim în curte și-ncep să-l studiez, pentru a căta oară. Un țâr de om, mic și slab, care n-are nimic din robustețea atleților musculoși, pe care-i vedem la televizor, sau din ținuta imperială a magilor ce apar pe marile scene ale circurilor. Ba, când zâmbeste, la despărțire, îmi dau seama că nu are mai mult de zece dinți în gură (plus câteva cioturi, în care nu cred că mai pune bază la ridicatul a aproape 100 kg).

Am lăsat de mult comuna Buciumi în urmă, dar gândul îmi stăruie încă la iarba fiarelor și la nenorocul de a nu vedea cu ochii mei o atare demonstrație. Nu făcută de meseriași, ca alde David Copperfield, ci de naturalețea, simplitatea și nebulia mistică a unui Iuliu Miere. Cu atât mai mult cu cât scopul demonstrației nu este acela de a îngroșa conturile unei vedete, ci pur și simplu de a ajuta o bătrână să intre-n casă, după ce și-a rătăcit cheia.

„Levitația” cu ca iluzionisti este do

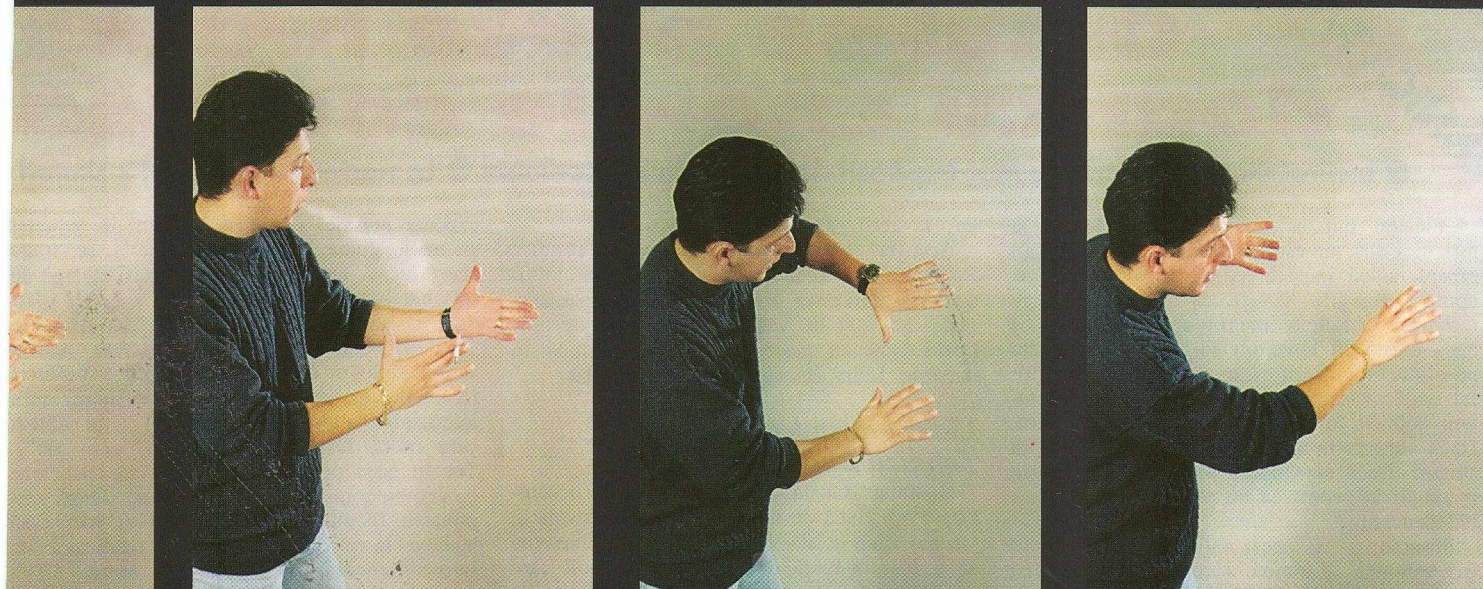
În Dicționarul explicativ al limbii române pentru „prestidigitatie” ni se dă următoarea explicație: arta de a produce iluzii (optice), prin rapiditatea și agilitatea mișcărilor mâinii. Unul dintre cei mai cunoscuți prestidigitatori sau iluzionisti ai lumii este David Copperfield, care-a reușit să creeze iluzia perfectă a zborului său, ca să nu mai vorbim despre disparițiile miraculoase ale unor obiecte de dimensiuni spectaculoase. Să fie vorba de puteri paranormale? Este oare celebrul iluzionist singurul care a reușit performanțele sus-amintite? Leonard Alexandriuc desființează mitul lui David Copperfield, susținând că nimic din ceea ce face un iluzionist nu are legătură cu paranormalul. Cine este Leonard Alexandriuc de-și permite să dărâme impresia pe care

mulți scamatori încearcă s-o lase spectatorilor? Nimeni altul decât urmașul direct al lui Iozefini, cel mai cunoscut iluzionist din România.

Iozefini, pe numele său real, Iozef Aurel, s-a născut la Iași. La o vârstă fragedă a plecat din Moldova-i natală cu un circ și a stat pe lângă un faimos iluzionist al vremii, Marele King, de la care a învățat tot ce a putut. De-a lungul timpului și-a perfecționat până la măiestrie numerele de iluzionism, ajungând să se compare cu cei mai buni din lume în breasla sa. Fiul său, Leonardo Iozefini, a moștenit harul de care are nevoie un prestidigitator, spunând că trebuie să fii născut pentru așa ceva. „Tata mă lua cu el în aproape toate locurile unde mergea. Primul lucru pe

care l-am învățat a fost manipulația de țigări. Mi-a arătat cum se palmează țigara, cum se ține în mână, unghiul în care o ții să nu se vadă. Am început să mă joc cu țigara stinsă mai întâi, după aceea cu ea aprinsă. Am început să întreb: cum se face asta, dar ailaltă? Nu mă gândeam pe atunci că voi face iluzionism toată viața. Am dat la Liceul Sanitar, mama fiind cea care m-a convins, dar am picat și am fost redistribuit la un liceu de C.F.R., în Giulești. Facultatea pe vremea aia nu era de viitor întrucât te trimiteau la țară, așa încât la întrebarea tatei: «Vrei să te faci artist?», n-am ezitat absolut deloc. În momentul de față mă uit la televizor, văd un iluzionist făcând ceva senzațional și, chiar dacă n-am încercat așa ceva vreodată, știu trucul, pentru

re se laudă unii ar o iluzie optică

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

că mi-a intrat în sânge." Arta prestidigitației, spune Leonardo, nu are nici o legătură cu paranormalul. Tot ceea ce face un iluzionist se datorează agilității mâinilor și puterii psihicului. El nu hipnotizează (chiar dacă sunt mulți magicieni care susțin acest lucru), ci induce publicul în eroare. În arta iluzionismului există un număr celebru cu trei săbii, pe care este așezată o fată, de sub ea magicianul scoțând unul câte unul obiectele tăioase, lăsând impresia de levitație. Artiștii care se laudă cu levitația sunt impostori, adevărul fiind că, ceea ce toată lumea vede, fata suspendată, adică, este o iluzie optică, ajutată de niște trucuri ce nu se spun decât de la maestru la discipol. Leonardo Iozefini a indus și el publicului său impresia de fată suspendată, iar printre altele, a „tăiat-o” pe

Monica Anghel în patru, așezându-i capul într-o parte și picioarele în alta.

Evident că în mulțimea indusă în eroare prin iluzii optice se găsește deseori câte o persoană pusă pe boicotarea muncii prestidigitației. „Totul e să știi cum să reacționezi ca să nu te faci de râs. E absolut uman ca, la un moment dat, să-ți cadă țigara pe jos. Care-i problema? Dacă ai un psihic tare, reacționezi în așa fel încât nu se observă, sau, dacă se observă, nu te faci de râs. Totul pleacă din creier. Eu sunt un om cu o putere psihică deosebită și cred că trebuie să faci ce vrei, să nu fii dus de vorbe.”

Singura legătură a iluzionistului Leonardo Iozefini cu paranormalul este credința sa în reîncarnarea sufletului. Un exemplu de spirit reîncarnat, în opinia lui, este Mozart, care,

după cum știe toată lumea, la 4 ani compunea. În legătură cu hipnoza, are o teorie proprie, susținând că el nu poate fi hipnotizat de nimeni întrucât nu dorește acest lucru. De altfel, merge mai departe cu teoria sa și afirmă că nu intră în stare de hipnoză decât o persoană care vrea să fie hipnotizată. Nu crede în țigăncile ghicitoare, deși este convins că orice om poate fi prost de ele. Într-o vreme s-a gândit să-și deschidă o școală de magie, dar a ajuns la concluzia că trucurile pe care se bazează arta pe care o practică nu au preț. El i le va arăta, la rândul său, băiețelului pe care-l are de puțin timp, dar îl va sfătui pe acesta să nu profeseze prestidigitația, pentru că se câștigă foarte puțin de pe urma ei.”

Omul se poate hrăni doar cu energie cosmică

● Incurabili se vindecă sau mor împăcați datorită Tehnicii Radiante ● La naștere omul are 12 simțuri

„Fiecare om ar trebui să fie sănătos și fericit. Dacă nu este, înseamnă că trăiește în eroare, adică încalcă legile Universului și se opune mișcării firești a Vieții. *George Oshawa*, părintele microbioticii, susține că dacă există în lume un singur lucru pe care nu-l putem iubi, nu vom fi niciodată fericiți. Iar dacă nu suntem fericiți, înseamnă că suntem bolnavi în corpul sau în sufletul nostru. Dacă suntem bolnavi trebuie să ne vindecăm singuri. Dacă ne vindecă alții, vindecarea este incompletă, pentru că ne pierdem libertatea și independența.”

Pornind de la acest raționament prezentat în volumul „*Lumina care vindecă*”, Lidia Bârsan crede că: „*Tehnica Radiantă* nu este o organizație, o mișcare, o doctrină, o religie. Nu este o sectă sau un sistem de credințe și nu trebuie confundată cu o tehnică medicală. De asemenea, *Tehnica Radiantă* nu are legătură cu bioterapia, magnetismul sau oricare altă metodă de acest gen. Ea este o *Știință a Energiei Cosmice*, o știință precisă și exactă, cu legi stabilite prin experiența de milenii a Planetei, o știință care te învață cum să aduci energia vieții, forța ei generatoare din planul cel mai intim al ființei și să o lași să-ți umple existența, făcând-o să rezoneze cu Universul din care facem parte. *Tehnica Radiantă* nu lucrează cu energia personală, ci cu energia de lumină pură, cosmică; energia care se află în centrul oricărui sistem: celulă, ființă, univers și care este insondabilă, infinită, eternă. Fără această energie-taină, viața nu ar exista, căci ea este cea care pune în mișcare totul. Nimeni, la ora actuală, nu știe să definească *Energia Universală*. De-a lungul mileniilor, acestei *Energii Cosmice*, *Transcendentale*, *Radiante*, i s-au dat diferite nume: chinezii au numit-o *Chi*, hindușii *Prana*, egiptenii *Ka*, noi creștinii o numim *Lumină* sau *Duh Sfânt*, părintele medicinei, *Hipocrate*, *Forță vindecătoare*, fizicienii români, *câmp fundamen-*

tal, savanții ruși *Bioplasmă*.”

Aceasta ar fi, în linii mari, *Tehnica Radiantă* sau *Real Reiki*. Pentru a ne introduce în universul respectivei științe paranormale, am stat de vorbă cu un cuplu de profesori care au peste 15 ani de practică în materie: Lidia Bârsan și Bebe Stratulat.

Lidia s-a vindecat datorită Tehnicii Radiante

Doamna Bârsan s-a născut pe 17 decembrie 1946. Încă de mică avea ușoare revelații, văzând zâne și alte ființe fantastice. Tinerețea sa a fost marcată de un noian de boli care o aduseseră într-un stadiu depresiv îngrozitor. Printre altele suferea de hipocalcemie (o lua salvarea de acasă de două ori pe săptămână), dureri de coloană, nodul tiroidian, uter cu fibrom etc. Ajunseseră o povară pentru familia sa. Într-o zi a început să caute salvarea în afara medicinei convenționale. S-a apucat de yoga la 31 de ani cu Mario Vasilescu. Așa a reușit să-și depășească problemele de sănătate. În urma unei asana (poziție complexă de yoga) i s-a reglat metabolismul calciului, iar în scurt timp a scăpat și de nodulul tiroidian. *Tehnica Radiantă* a întâlnit-o prima oară la Bebe Stratulat, în 1985, când au pus pe picioare un cabinet experimental. În 1990, la 43 de ani, Lidia Bârsan a intrat în contact cu un profesor canadian foarte avansat în *Real Reiki*. Actualmente doamna Bârsan este căsătorită, are doi copii (un băiat de 29 de ani și o fată de 19 ani) și o nepoțică, iar familia reprezintă cel mai important sprijin al ei.

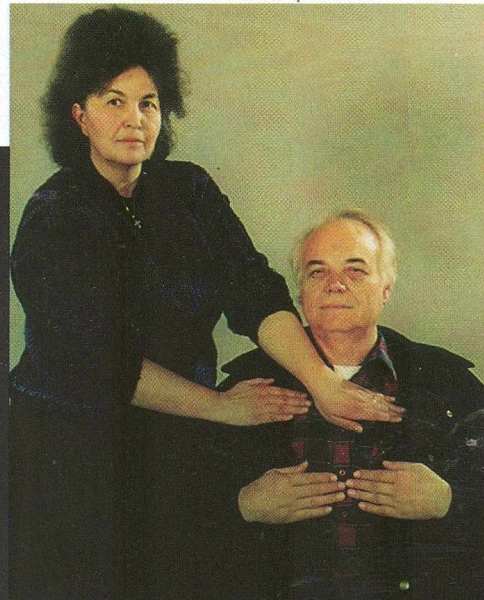
Bebe Stratulat a ajuns paranormal lucrând cu bețivii și pușcăriași

Vasile Stratulat s-a născut pe 15 august 1938, la Botoșani. Primele manifestări paranormale le-a avut la 17-18 ani, atunci când

executa masaje. Devenise extrem de solicitat și nu-și putea explica de unde i se trage acest lucru. După 1977, mai mulți colegi de serviciu i-au pus la dispoziție o serie de cărți datorită cărora a conștientizat că masajele sale erau bioenergetice. Atunci s-a apucat serios de lucru cu bioenergia și cu radiestezia (comunicarea cu propriul subconștient, prin intermediul unui pendul sau al altui obiect care oferă răspunsuri prin „da” sau „nu”). Tot în acea perioadă a început să cocheteze cu cromoterapia (terapia culorilor). După terminarea facultății, Stratulat a fost trimis să lucreze la o întreprindere de medicamente. Întrucât mediul de acolo era foarte toxic, subalternii lui Bebe erau în marea lor majoritate pușcăriași și bețivi notorii. Observându-i zile întregi cum stau toți acești indivizi laolaltă, domnul Stratulat a început să-și pună întrebări cu privire la cine hotărăște destinul unui om, de ce unii sunt așa, iar ceilalți sunt altfel. Căutând răspunsuri pentru aceste întrebări a ajuns să-și cultive calitățile paranormale.

La început eu nu stăpâneam Tehnica Radiantă

Despre cuplul de „radianți” Bârsan – Stratulat, Lidia ne declară: Cel care practica era Bebe. De mine îi plăcea însă foarte mult deoarece, spunea el, am o voce safrologică (cu un timbru care vindecă). Cu timpul însă am ajuns la gradul patru în *Tehnica Radiantă*, dar nu ne-au permis să dăm examen și să luăm atestatul decât pentru gradul doi. Aceste examene se susțin în străinătate și deplasarea implică mari cheltuieli. Suntem afiliați la Asociația Internațională de *Tehnică Radiantă* din St. Petersburg, Florida. Eu și Bebe avem o fundație care se cheamă „Fundația Radiant Kogaion”, în cadrul căreia ținem cicluri de conferințe de Inițiere Spirituală, în cadrul Universității Populare din București.

La granița dintre astronomie și psihologie

Am fost la bolnavi aproape incurabili care s-au vindecat datorită Tehnicii Radiante. Alții, aflați în ultima fază, au „plecat” împăcați cu gândul morții și au părăsit viața cu inima ușoară. Aici aş putea spune că nu există eşecuri. Omul este fie readus la viața normală, fie este „ajutat” să plece împăcat pe lumea cealaltă. Îmi amintesc faptul că o rudă a lui Bebe ajunsese la metastază. Îi era o frică teribilă de moarte, era agitat, avea dureri cumplite. După ce am fost la el, a murit peste câteva zile. Dar, ca prin minune, durerile îi dispăruseră, persoana în cauză se liniștise, era relaxată, vorbea despre moarte cu detașare, ca despre o trecere firească.

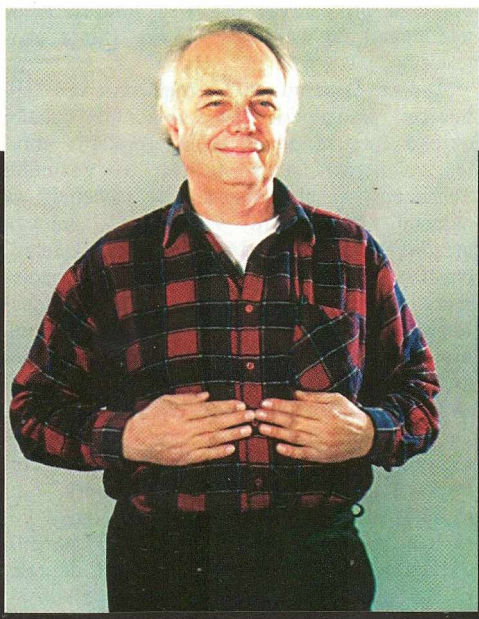
Bebe Stratulat consideră că împreună cu Lidia formează o echipă care se completează perfect: „Lidia a studiat Arhitectura, iar eu am absolvit Facultatea de Fizică-Chimie. Ea are un simț foarte dezvoltat al detaliului, al senzorialului, în timp ce eu vin cu imaginea de ansamblu, cu aparatul logic. În realitate noi suntem doar niște modelatori de suflete. Noțiunea de paranormal este prost folosită. La naștere, omul are 12 simțuri: cele 5 tradiționale (gust, văz, auz, miros, pipăit) la care se adaugă intuiția, clar-auzul, clar-vederea, materializarea, telepatia, presimțirea și teleportarea. Dar aceste simțuri se pierd pe parcursul vieții. Rolul Tehnicii Radiante este acela de a ajuta oamenii să-și reactiveze cât mai multe dintre aceste simțuri. Or, dacă la naștere avem 12 simțuri, înseamnă că așa e normal. În concluzie, paranormalii ar trebui să fie acei oameni care n-au decât cinci simțuri, în timp ce acei cărora li se spune acum paranormali sunt perfect normali. Omul are șapte corpuri. Corpul fizic este doar primul, în care-și desfășoară activitatea celelalte șase corpuri. Alimentele pe care le mâncăm noi ne hrănesc doar primele trei corpuri: fizic, emoțional și mental. Celelalte patru corpuri au nevoie de energie de cea mai bună calitate, de energie pură. Ea se găsește în fiecare atom din univers. Orice piatră, orice bucată de lemn, o bucată de pânză, toate au această energie. Tehnica Radiantă ne ajută să ne hrănim cu această energie și cred eu că, într-un anumit stadiu, se poate trăi fără mâncare; doar hrănindu-ne cu energie «cosmică»”.

După Revoluție, presa românească a fost umplută de horoscoape. „Capul răutăților” în acest domeniu a fost Aurora Inoan mai ales că profesia de bază a dânei este aceea de ziarist, din tată-n... fiică, așa cum îi place să spună. De astrologie s-a apucat în liceu, atunci când a început să citească tot felul de cărți în materie, iar adevărații mentori ai Aurorei au fost Cristina Vanea și Andrei Emanuel Popescu, pe care-i și consideră, de altfel, printre cei mai buni astrologi din România: „Atu-ul meu a fost întotdeauna munca, ne dezvăluie astrologul. Eu am făcut foarte multe horoscoape și așa am învățat permanent. Un horoscop se face cu creionul în mână. Astrologia este o știință situată la granița dintre astronomie și psihologie. Astronomul face munca brută, cea care ține strict de poziția planetelor, și astrologul, prin calculele sale, știe în ce măsură planetele influențează destinul fiecărui om în parte.” Faima Aurorei Inoan se datorează, dincolo de calitățile ei de astrolog, faptului că este ziaristă. După '90, toți colegii săi au rugat-o să facă horoscop pentru cititori. Dar doamna Inoan declară că n-a făcut astrologie pentru bani niciodată și că nici nu intenționează acest lucru: „Unui astrolog adevărat nu-i este permis să facă bani din astrologie. E drept că atunci când nu aveam serviciu am muncit făcând horoscoape, dar «scoteam» atât cât să trăiesc decent. Profesia mea a fost permanent aceea de ziarist. Înainte am lucrat 12 ani la «Femeia» și după revoluție am fondat câteva reviste de paranormal împreună cu Ion Cristoiu. Astăzi am propria mea companie de presă, «Inoan Press» și conduc publicațiile: «Astrologia», «Revista de astrologie» și «Revista fenomenelor paranormale». Faptul că este astrolog îi influențează Aurorei viața la fiecare pas. Nu ia nici o hotărâre importantă în ceea ce privește afacerile, banii etc. fără a consulta astrele. Ea acceptă cu seninătate momentele mai puțin bune ale propriei vieți, din cauză că se consideră un om care a evoluat spiritual. E convinsă că totul stă „scris în aștri”, dar că omul poate să-și influențeze într-o oarecare măsură destinul. Când face horoscopul pentru altă persoană și vede o nenorocire în materie de sănătate doamna Inoan nu îi dezvăluie fățiș acest lucru: „Cei care spun oamenilor pe față că-i paște o nenorocire sunt astrologi negri”, ne declară Aurora. „Nu e normal să-l pui pe om într-o postură psihică devastatoare prevestindu-i nenorocirea. Eu însă fac altceva. Îi dau de înțeles să fie prudent într-o anumită perioadă de timp, să țină regim (căci s-ar putea să aibă probleme de sănătate cu un anumit organ), să nu călătorească în ziua cutare etc. Astfel, cei care înțeleg aceste lucruri și țin cont de ceea ce le zic pot pre-

veni sau ameliora foarte multe necazuri. În acest sens pot să vă dau chiar un exemplu din familie. Făcându-i horoscopul fratelui meu (ziaristul Gavrilă Inoan), i-am spus că dacă nu ține regim va ajunge la operație. Nu m-a ascultat și inevitabilul s-a produs. Acum

I-am atenționat din nou că o s-o pățească. Sper să fie mai receptiv. Foarte mulți oameni de afaceri mă consultă înaintea unor tranzacții importante. M-a sunat odată, pe nepusă masă, o prietenă. Era în Tokyo și urma să intre la niște negocieri dure cu japonezii. M-a întrebat ce să facă. I-am spus să mă sune peste un sfert de oră. După ce i-am făcut horoscopul i-am spus să-și asculte instinctul și să nu încheie contractul. M-a ascultat și peste câteva zile mi-a mulțumit. Aflase că japonezii voiau să-i dea țeară.” Aurora Inoan nu a fost căsătorită și nu mai crede că se va căsători vreodată. Asta deoarece îl are pe Saturn (care este un puternic factor blocant) în casa a VII-a. Cea mai mare parte a timpului liber și-o petrece întâlnindu-se cu alți astrologi. Ea are gradul III în Tehnica Radiantă („o știință cosmică și terapeutică”) și practică qi-qong. Deoarece are planeta Venus în casa a VI-a, doamna Inoan este mare iubitoare de animale. Acasă se bucură de compania a două pisici. Pe cea mare o cheamă Mițuna și crede despre ea că e o entitate gardian („sufletul reîncarnat în pisică a aparținut unui gardian”).

ASTROLOGIE

Compatibilitatea ta cu astrele

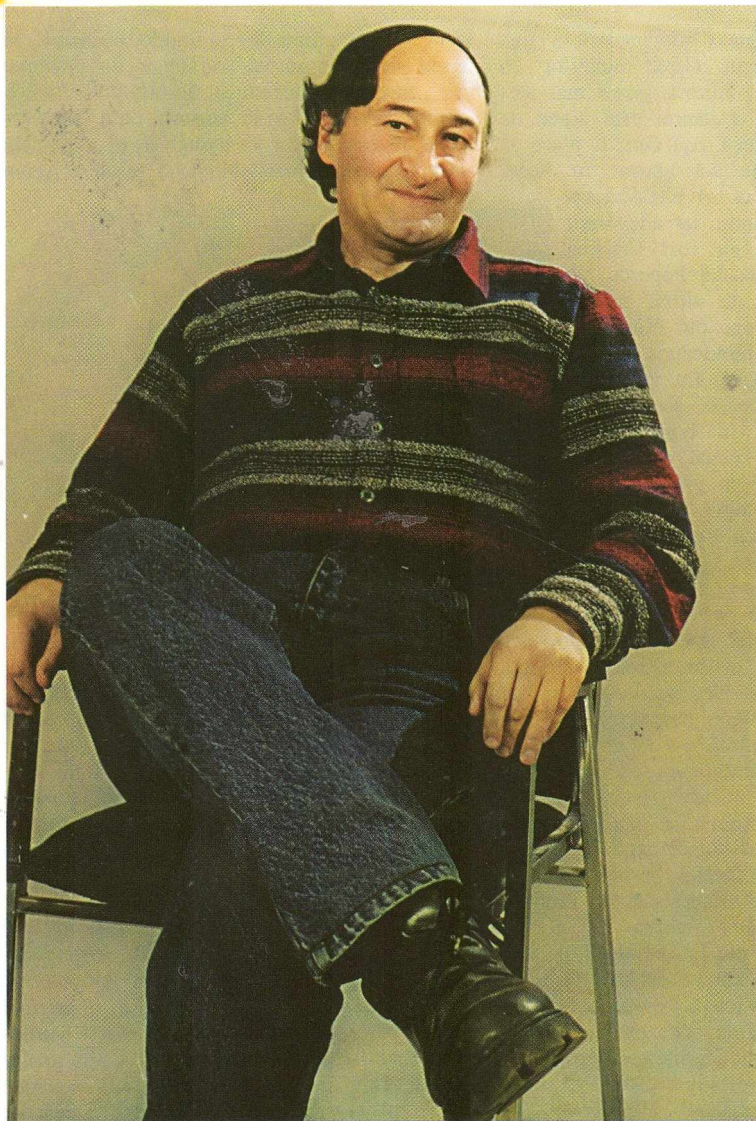

01-899 0017

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt nezaxabile.

Oamenii care „aud voci”

● Când avea doar 10 ani a prezis moartea tatălui său

băncile școlii. În 1974, atunci când i s-a întocmit un horoscop, domnul Popescu a fost puternic impresionat de știința cu care abia intrase în contact. Din acel moment s-a hotărât să-și însușească tainele astrologiei. De-a lungul timpului a studiat și practicat și alte științe ezoterice, gen yoga, zen, qi-qong etc. La finele lui 1999 a absolvit Academia Religiiilor, luându-și licența în Filosofie. Lucrarea sa de diplomă s-a intitulat „Rațiune și credință”. Acum, Emanuel Popescu este membru fondator al Clubului Român de Astrologie și al Clubului Român de Parapsihologie.

El este recomandat de specialiștii „în materie” și ca un foarte bun vizionar. Prima viziune a avut-o la vârsta de 10 ani, atunci când tatăl său i s-a „înfățișat” întins pe masă. Copilul a înțeles că peste doar câțiva

ani locurile înconjurătoare. Uneori însă lucrurile îmi sunt transmise doar pe calea sunetelor. «Aud voci», cum se spune în limbajul profan. De fapt, aceste lucruri îmi sunt transmise de o serie de entități, de niște spirite aflate în alte dimensiuni. Înainte de a avea o viziune, mă macinam un gând. Mă obsedează o idee. Atunci când se produce revelația cu pricina, nu contează în ce poziție am corpul. Pot să merg pe stradă, pot să stau într-un fotoliu... E totuna.”

Deși științele ezoterice sunt puternic contestate de Biserica Ortodoxă, Andrei se consideră un creștin ortodox. După părerea sa, rațiunea supremă este credința-n Dumnezeu și între cele două noțiuni se află o simbioză perfectă: „Credința în Dumnezeu m-a ajutat să-mi dezvolt foarte mult capacitatea de a avea viziuni. Consider că orice om care intră într-o biserică are parte de revelații. Pentru mine, un loc ce se bucură de un câmp energetic foarte bun este biserica de la Scroviștea. Mult timp nu puteam să-mi explic ce se întâmplă acolo. Într-o zi am aflat însă că biserica era construită pe locul unei foste mănăstiri. Atunci mi-am explicat acel câmp energetic. În afară de credință, m-au ajutat foarte mult să-mi dezvolt capacitățile, dacă vreți, paranormale, o serie de științe orientale, precum sahaja yoga (un domeniu foarte discutat), zen și qi qong. De asemenea, am fost și maratonist la Clubul Olimpia. Candidam pentru 5.000 și 10.000 de metri. Când alergam, eu mă gândeam la alte lucruri. Probabil că o parte din mine evada din corp. Datorz foarte multe formării mele ca om inițiat în științe ezoterice unor profesori precum Ioan Corvin Sângeorzan. La acest om extraordinar am ajuns tot datorită unei viziuni. Mă gândeam într-o zi să mă înscriu la niște cursuri de astronomie. Deodată, pe sticla afișierului, am văzut clar că astronomia era doar un paravan pentru a ține în realitate cursul de astrologie și alte științe ezoterice.”

Andrei Popescu ne-a împărtășit că are intense preocupări și-n domeniul cabalei (știință care se ocupă cu interpretarea ebraică, ezoterică și simbolică, a Vechiului Testament) și al numerologiei. El crede că oamenii născuți în zilele cu „greutate creștină” (de importanță majoră în calendarul creștin) au o înclinație specială către ezoterism. Poate că nu întâmplător, Emanuel Popescu s-a născut pe 25 decembrie, ziua nașterii lui Iisus. Andrei crede că fiecare om ar trebui să postească în ziua din săptămâna în care s-a născut (în ziua lui, cum ar veni). De exemplu, te-ai născut într-o marți, postește marți. Tot în viziunea lui Andrei Popescu orice individ are propria lui sărbătoare. Adică, dacă te-ai născut într-o joi, sâmbăta ta este miercuri. În acea zi, oamenii cu pricina ar trebui să se păzească de rele, să fie mai prudenți decât în restul zilelor.

Despre Andrei Emanuel Popescu se spune că face parte din cercul acelor paranormali tobă de carte și cu mintea ascuțită ca un brici. Prima facultate absolvită de Andrei a fost cea de comerț, secția merceologie. Dar el nu s-a limitat doar la cele învățate pe

ani părintele lui urma să moară. „Această primă viziune s-a produs în 1956, își amintește Andrei. Eram prea mic și nu mai țin bine minte amănuntele. Știu doar că îmi venea tot timpul să plâng. Probabil că eu, copilul de atunci, intrasem în rezonanță cu mine, cel de peste câțiva ani, adică cel din momentul morții tatălui meu. De fapt, viziunea înseamnă intrarea într-un anumit câmp, dintr-un alt timp și alt spațiu. Aici este vorba în primul și în primul rând despre un har nativ. Dar acest har trebuie dezvoltat de-a lungul timpului prin exercițiu, foarte mult exercițiu. Vedeți dumneavoastră, vizionarii sunt oameni care știu, fără să învețe. Ei pur și simplu își iau informația privind. Totul este să-ți dezvolți capacitățile extrasenzoriale. Mie, de regulă, viziunile îmi apar când sunt treaz. În somn mi se „arată” lucrurile foarte rar. De altfel, nici nu e bine să ai viziuni în somn, deoarece creierul obosește foarte tare. Viziunile mele nu sunt în culori. Eu deslușesc un fel de contururi ale chipurilor,

01-899 0078

TAROT

IN DIRECT NON STOP

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

Obsedantul deceniu

În decembrie trecut, toată suflarea românească știa că se împlinesc zece ani de la revoluția, revolta, răscoala, lovitura de stat și ce-o mai fi fost la sfârșitul lui 1989. Comemorarea ori aniversarea – depinde din ce unghi priveai evenimentele – a trecut, până la urmă, aproape neobservată, în ciuda faptului că se crease și o Comisie națională (de comisii duceam noi lipsă) în acest scop. De fapt, în discuțiile despre modul în care a fost creată și s-a organizat Comisia s-au consumat mult mai multe energii decât în activitatea ei propriu-zisă.

Cum-necum, decembrie a trecut și românii s-au întors la treburile lor (aceia dintre ei care mai au vreo treabă), prea puțini gândindu-se că abia de-atunci încolo începea o lungă serie de comemorări-aniversări jubiliare, pentru că anul 1990 a fost, de departe, cel mai agitat din istoria ultimei jumătăți de veac, astfel încât ne aflăm acum la capătul a ceea ce s-ar putea numi, cu o sintagmă deja consacrată de revista „Flacăra“, obsedantul deceniu – care, de data aceasta, s-a întâmplat să fie ultimul al mileniului.

Olé, olé, olé, olé, Iliescu tot mai e

Pe 12 ianuarie 1990, deși era zi de doliu național în memoria victimelor revoluției, câteva zeci de mii de bucureșteni – dintre cei care fuseseră păcăliți în 25 decembrie, când se încercase organizarea primului miting anti-comunist – nu și-au mai putut stăpâni frustrarea și, invadând Piața Victoriei, i-au silit pe liderii Frontului să se cațere, unul după altul, pe un TAB asediat, pentru a răspunde la întrebarea doar aparent comică „Ce-ați făcut în ultimii cinci ani?“. Rând pe rând, Ion Iliescu, Petre Roman, Dumitru Mazilu și alții au răspuns după posibilități și după cât îi ținea obrazul.

În seara aceea, la insistențele multimei, CFSN a votat trei decrete: se va face referendum pentru reintroducerea pedepsei cu moartea, PCR va fi scos în afara legii și se va înființa o Comisie care va prelua plângerile cetățenilor. Câteva zile mai târziu,

Consiliul anula primele două dintre aceste decrete, scuizându-se că au fost adoptate sub presiunea străzii și explicând că respectivele prevederi ar fi contravenit cu „spiritul și principiile Frontului“. Într-adevăr...

Cât despre Comisie, teoretic, ea există și astăzi, iar rezultatele sunt cele binecunoscute.

Manifestanții mai ceruseră și supravegherea de către ONU a proiectatelor alegeri, idee mușamalizată repede. Un distins ziarist scria, o zi mai târziu, cu nemărginită ironie: „ONU, la noi? ce să facă, să aplaneze bătăile cu ghioage?“ Adică, mă-nțelegi, n-avem noi nevoie de de-astea, că n-am coborât recent din copaci!

Peste două săptămâni, această ironie mândră avea să fie spulberată de prima mineriadă, dovedindu-se că exact pentru asta ar fi fost nevoie de un sprijin internațional: ca să se aplaneze bătăile cu ghioage. FSN își anunțase, pe 23, intenția de a candida în

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: M. FELIX ■

alegeri, ceea ce era la fel de corect cât ar fi ca, într-o competiție oficială de fotbal, națională să se bată cu Rapid, Steaua și Dinamo. Drept urmare, PNL și PNȚCD, abia renăscute din cenușă, organizară, pe 28, un

Ion Iliescu va fi ceea ce-a fost și încă mai mult decât atât

miting de protest. La rândul lui, FSN organizează un contra-miting de contra-protest. Spontan, firește, da' bine pus la punct. Cum, însă, Frontul începea deja să nu mai fie sigur de „suportul maselor“ de bucureșteni, pentru prima oară au luat drumul Capitalei ortacii din Valea Jiului.

Ce-a urmat se știe, iar imaginea Seniorului

RETRO

BEATRICE MOTĂȘ ■

25.1. Greva ceferiștilor a durat 9 ore ● Marin Luțu, primarul sectorului 4, a fost exclus din PNȚCD ● Viscolul a smuls acoperișul cabanei Babele ● La Washington, Petre Roman a avut o convorbire cu Madeleine Albright ● Polițiștii timișoreni au descoperit droguri trimise din Peru în... tălpile unor papuci ● Maternitățile și spitalele pentru copii din București au intrat în carantină ● La Rocar a avut loc o grevă spontană ● Continuă greva cadrelor didactice.

26.1. Comisia Europeană a lansat oficial propunerea scoaterii României și Bulgariei de pe „lista neagră“ a vizelor ● Suspendarea lui Gheorghe Funar din funcția de primar al Clujului a fost... suspendată ● În Apuseni, cel puțin 50.000 de oameni sunt izolați din pricina căderilor masive de zăpadă ● Au mai murit trei oameni din pricina frigului ● La Penitenciarul Codlea, un deținut și-a făcut harakiri ● FPS a vândut Automatica – București la un preț de nimic ● Un pedofil englez a fost arestat la București ● Măriuca Vasile a plecat de la AVAB.

27.1. Florin Piersic a împlinit 64 de ani ● Ministrul Educației Naționale, Andrei Marga, și-a dat demisia ● La Ciulnița, 20 de vagoane cu alumina au deraiat ● Simeon Murgu a fost numit procuror general al Parchetului Curții de Apel Timișoara ● Primăria Craiova a amendat un mort de 15 ani pentru că nu și-a dat zăpada din fața casei ● Victor Surdu a intrat în PSDR ● Numărul șomerilor a depășit un milion ● În 1999, evaziunea fiscală în domeniul alcoolului s-a ridicat la circa 4.000 de miliarde de lei.

28.1. Zaher Iskandarani a fost condamnat definitiv la trei ani de închisoare ● Emil Constantinescu l-a convins pe Andrei Marga să renunțe la demisie ● 10 parlamentari în frunte cu Radu Vasile au părăsit PNȚCD ● La Răducăneni, jud. Iași, s-au descoperit obiecte datând din anul 4.000 î.Hr. ● S-a stins din viață Aurel Grigoraș, cel care a dirijat, timp de peste 30 de ani, Corul Radiodifuziunii Române ● Un român din Buhuși și-a pierdut viața, îngropat în zăpadă, încercând să treacă ilegal din Bulgaria în Grecia.

29-30.1. Viorel Cataramă și-a aniversat împlinirea a 45 de ani la „Vox Maris“ ● Emil Constantinescu va fi reprezentantul PNȚCD la

înghesuit într-o tanchetă – precum Ceaușescu, doar cu o lună în urmă – va rămâne în vici o pată pe obrazul României post-decembriste. Cât despre FSN, acesta jubila public, prin gurița charismaticului premier în pulover: „S-au demascat!”

Și totuși, ceva nu mai ținea, iar românii începuseră să se trezească din beatitudinea revoluției, astfel încât, la începutul lui februarie, CFSN s-a văzut nevoit să se cosmetizeze în CPUN, alcătuit după ingeniosul „principiu al parității” (un om de la FSN – unul de la restul lumii), inventat ad-hoc. Președinția noului organism i-a revenit „prin consens” (adică respingându-se brutal ideea unui vot) tof lui Ion Iliescu.

Astăzi, la exact un deceniu de la acele tulburări evenimente, Ion Iliescu se pregătește să se reîntoarcă în fruntea bucatelor și cred că orice comentariu este inutil.

Cine nu e cu noi nici nu există

Obsedantul ultim deceniu al mileniului doi a însemnat pentru România o uriașă deșănțare în plan economic, prăbușirea continuă a nivelului de trai, explozia corupției și a criminalității, uriașe valuri (adevărate *tsunami*) demagogice, dar și dispariția integrală și definitivă a spaimei de a spune ceea ce gândești, câștigarea dreptului de a vedea restul lumii (cu unele dificultăți, impuse din afară), dezvoltarea aproape incredibilă a presei libere, invadarea pieței cu orice fel de produse și sporirea confortului casnic (e drept, la prețuri greu suportabile). Faptul că, azi, poți să găsești pâine la nouă seara și să-ți iei o sticlă de suc sau medicamente la orice oră din noapte este un detaliu pe care românii nu au voie să-l considere neesențial, după lungii ani de stat la cozi pentru ouă și nechezol.

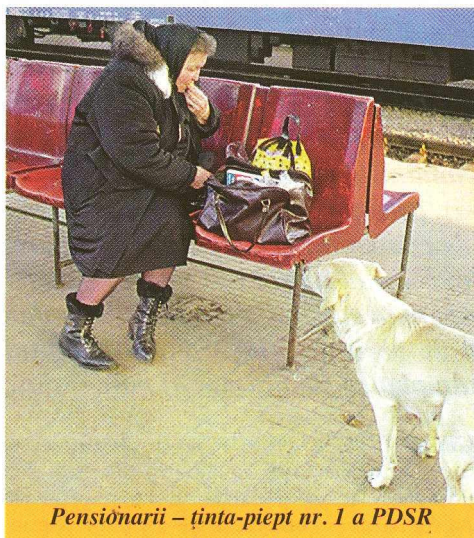
În același timp, ultimii zece ani au însemnat și o șlefuire a mijloacelor de luptă politică. Astăzi, conștientă că nu mai ține să urli „S-au demascat!” și acceptând cu luciditate faptul că există un electorat care nu va vota cu Iliescu nici de-ar fi să cadă cerul, inteligența PDSR este pregătită să adopte cu totul alte strategii decât în 1990 sau 1992 (1996 nu se pune, căci atunci n-au avut nici o strategie).

Astfel, conform „tezelor din februarie” 2000, electoratului anti-PDSR trebuie „să-i fie

indus sentimentul de rușine față de intenția de a vota”, urmând să fie „demobilizat” de la urne. S-au dus, așadar, vremurile romantice când a vota era o datorie cetățenească, „nu lăsa pe altul să aleagă pentru tine” etc.

În același timp, adaptând sistemul american „door to door”, activiștii PDSR nu se vor mărgini să meargă din ușă-n ușă, ci vor aborda electorii și în piețe, în mijloacele de transport în comun, în magazine (de ce nu și pe stadioane, în tren sau în bordeluri?), ținta principală a acestei acțiuni stradale fiind pensionarii, că ei se emoționează mai repede.

De altfel, Partidul Pensionarilor din

România a decis deja să sprijine PDSR în alegeri, ceea ce confirmă că partidul lui Iliescu se bazează pe partea cea mai activă a societății.

A fost odată un penetece

Dacă PDSR a adoptat deja o strategie electorală – care poate fi discutată, dar cel puțin este clară și coerentă –, nu același lucru se poate spune despre principalul (?) partid de guvernământ. PNȚCD a reușit performanța ca, retrăgându-și doi premieri – care, la vremea numirii, erau mai buni decât oricare alt țărănist – să obțină două partide!

Trăgând învățăminte din experiența lui Victor Ciorbea, care a umblat un an de zile

cu ANCD prin tribunale ca s-o poată înregistra, Radu Vasile a scurt-circuitat formalitățile: decât să te chinui cu crearea unui partid, mai bine iei unul gata făcut. Astfel, peste noapte, Partidul Dreapta Românească a devenit Partidul Popular Român (de unde reiese, cumva, că poporul e de dreapta), iar Cornel Brahaș s-a dat cu modestie la o parte, lăsându-l în fruntea rebotezatei formațiuni pe ditamai fostul prim-ministru.

Cine a fost Brahaș la vremea lui, cum a zburat el din mai multe partide și ce comunicate vadimtudoriene dădea nu demult PDR – toate astea nu mai contează atunci când poți scuti un an de alergătură și te poți arunca în alegeri mai curat, mai uscat.

Oricum, PNȚCD n-a avut timp să se preocupe de Vasile, Lepșa & Co., având destule probleme cu cei încă rămași în partid. Andrei

Deși ar fi fost greu de crezut, Gheorghe Fună

Marga, supărat pe toată lumea, a demisionat din funcția de ministru al Educației, condiționând eventuala sa revenire de acordarea a cel puțin patru la sută din PIB pentru învățământ (de parcă până acum, pe hârtie, chestia asta n-ar fi fost oricum prevăzută). Scandalul privatizării piețelor – pornit de la țărănistul Marin Luțu și de la consilierii locali ai aceluiași partid – a luat

prezidențiale ● După viscol și ger, zonele montane sunt amenințate de inundații și avalanșe.

31.1. A fost anihilată o puternică bandă de hoți de mașini din Moldova ● Dosarul primarului Luțu a ajuns la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București ● Avalanșe în Bihor; în Sălaj debitele râurilor sunt în creștere.

1.2. Regizorul Lucian Pintilie a primit Premiul UNITER pentru întreaga activitate ● Asociația Mondială a Ziarelor a cerut anularea măsurii de creștere a TVA pentru ziare ● Președintele PNL, Mircea Ionescu Quintus, a fost ales președinte al Senatului ● La Suplacu de Barcău au fost inundate 100 de sonde petroliere.

2.2. Premierul Isărescu a prezentat schița de buget și programul economic pe termen mediu ● Legea sistemului public de pensii s-a întors la Parlament ● Slovenia a introdus vize pentru români ● Nicolae Dănilă a fost ales președinte al BCR ● Carnea din Republica Moldova a fost interzisă în România ● Puterea de cumpărare a populației a scăzut cu 5.5 la sută față de noiembrie anul trecut ● În Focșani, se semnalează o invazie a furnicilor „Faraon” ● Ca urmare a extinderii epidemiei de gripă, Bucureștiul a intrat în carantină.

3.2. În Valea Jiului, un miner disponibilizat de trei ani și-a dat foc ● Senatul a adoptat legea pensionării anticipate ● A apărut Partidul Popular din România, avându-l ca președinte pe Radu Vasile ● Rezervele valutare ale BNR au crescut la aproape 1.7 miliarde dolari ● CONEL are de încasat 10.000 de miliarde de lei ● Senatorul Corneliu Turianu a demisionat din PNȚCD ● Președintele Asociației Nevăzătorilor și încă doi membri au intrat în greva foamei ● 45 de țigani români au fost expulzați din Polonia ● A avut loc preselecția pentru Eurovision.

4.2. Ovidiu Grecea și-a făcut bagajele și a părăsit Palatul Victoria ● Numărul funcționarilor din ministere se va reduce în acest an cu 50.000 de persoane ● În total, aproximativ 480.000 de bugetari își vor pierde locurile de muncă ● Dacia s-a ieftinit cu două milioane de lei.

5-6.2. Gheorghe Hagi a împlinit 35 de ani ● McDonald's a organizat în Capitală acțiunea umanitară McHappy Day ● Virgil Măgureanu a devenit președinte titular al Partidului Național Român ● Varujan Vosganian a fost desemnat de către UFD candidat pentru Primăria Bucureștiului.

o turnură interesantă prin decizia municipaliității de a prelua piețele din ograda sec-toarelor Capitalei. Decizie cu atât mai intere-santă cu cât edilul-șef al Capitalei este tot un țărănist, Viorel Lis, care știe demult că nu va mai fi susținut de partidul său pentru apropiatele alegeri locale. Colac peste pupăză, filiala clujeană a PNȚCD, trecută de curând sub conducerea lui Radu Sârbu, i-a retras sprijinul politic prefectului Vasile Sălcudean, care a îndrăznit să se ia tocmai de președinte-le FPS. Culmea este că hotărârea țărăniști-

PUNR.

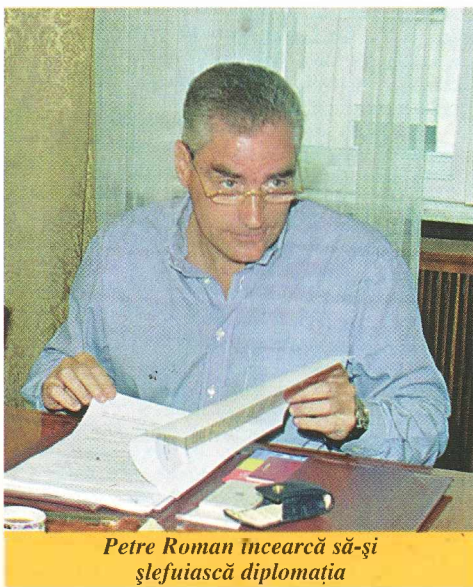
Dacă înțelegeți ceva, vă rugăm să ne scrieți pe adresa redacției.

Un partid la cutie

Întrucât se cam apropie alegerile, PD s-a cumișit brusc. După ce miniștrii și parla-mentarii săi s-au aflat mai mereu în prim-planul evenimentelor, de la o vreme încoace nu prea mai auzi de ei. Traian Băsescu a avut ceva probleme cu feroviarul, dar, ca de obicei, le-a lămurit scurt. Radu Berceanu, care s-a trezit acuzat de sindicalistii de la Familia-Construct, a răspuns civilizat și fără să insiste. Despre alde Victor Babiuc cu greu găsești vreun rând scris pe undeva. Iar însuși președintele partidului, Petre Roman, a renunțat de bunăvoie la poziția de al doilea om în stat, retrăgându-se cu diplomatie în

și Radu Sârbu au ceva în comun: un dușman.

Petre Roman încearcă să-și slefuiească diplomația

lor clujeni îi dă satisfacție... peremistului pri-mar Gheorghe Funar, care tocmai ce se lup-tase prin instanțe cu prefectul!

Să răsuflăm o clipă și să recapitulăm: fos-tul premier țărănist Radu Vasile s-a tras în curtea fostului purtător de cuvânt al PUNR, iar actualul fepesist Radu Sârbu i-a făcut un imens serviciu fostului președinte al aceluiași

diplomație, care îl ține mai mult departe de o țară care fierbe.

S-ar putea ca PD să pregătească o surpriză de mari proporții: fie să adopte o strategie electorală complet schimbată, lipsită de vehe-mentă, modestă și temperată, fie să constru-iască o alianță neașteptată – deși răuvoitorii ar putea spune că la PD nici o alianță nu e chiar o surpriză.

Cum-necum, oamenii lui Roman stau deo-camdată „la cutie”. Întrebarea este: ce-o fi în cutie?

Restul lumii

Într-o oarecare expectativă se află și PRM – lucru care ar fi uimitor, dacă nu ne-am gândi că liderul acestuia e cam înghesuit cu procesele. PNL a câștigat președinția Senatu-lui, drept care și-a luat avânt să insiste cu participarea la alegeri pe liste separate, dar și cu amendarea Constituției (pentru a fi intro-dusă garantarea proprietății, care deocamdată e doar „ocrotită” – adică statul nu-ți garan-tează nimic, dar dacă, treaba ta cum, îți faci rost de vreo proprietate, el ți-o ocrotește). PSDR, al cărui președinte, Alexandru Athanasie, a renunțat la un portofoliu minis-terial pentru a avea timp de reorganizarea formațiunii – muncă, probabil, titanică – l-a cooptat pe Victor Surdu, fostul președinte al unui partid aliat cu PUNR și apoi absorbit de partidul lui Virgil Măgureanu (cum spuneam, cine se prinde care e mișcarea e rugat să ne scrie). Mai mult, Surdu va fi can-didatul PSDR la postul de primar general al Capitalei, pentru care va trebui să se bată cu candidatul UFD, nimeni altul decât Varujan Vosganian, și cu veșnicul Sorin Oprescu.

E limpede că, oricât de rău sau de bine ne este dat să trăim în anul 2000 (ultimul al mileniului, permiteți să vă reamintesc), în mod sigur nu o să ne plictisim.

Spre Europa-n zbor

Acestea toate fiind ca și rezolvate, ce-ar mai rămâne de făcut? Păi, nu mare lucru: o relaxare fiscală care a și început, prin micșorarea accizelor și majorarea prețurilor, c-așa-i la noi –, o strategie națională de dez-voltare economică (ia te uită!, trecu un dece-niu și nimeni nu se gândi la asta!), oarece negocieri cu UE, de stors niște bani de la FMI, de găsit alte resurse extrabugetare (că bugetul – mic, după renumerație, de!), de asfaltat două-trei străzi, de pus la punct câteva legi. Ar mai fi ceva? A!, da, poporul. Păi, poporul să se mai descurce și el, că de zece ani tot așteaptă să i se dea mură-n gură.

7.2. Continuă greva din învățământ ● Federația Sindicatelor Finanțe-Vămi reîntră în grevă ● Teotist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a împlinit 85 de ani ● Incidente grave la meciul de hochei H.C. Rapid – Dunărea Galați ● Explozie la un oficiu poștal din Târgoviște; cauza, o scurgere de gaz metan ● Mulți locuitori din Republica Moldova se îmbulzesc să-și ia cetățenia română ● Epidemie de gripă în București ● Continuă greva profesorilor ● PDSR și Ion Iliescu au primit de la familia Lipatti conacul Leordeni.

8.2. Președintele Emil Constantinescu s-a întâlnit cu Regina Elisabeta a II-a și cu primul-ministru Tony Blair ● Tribunalul București a decis declanșarea procedurii de faliment la Bankcoop ● Reduceri de personal la Guvern: 306 salariați vor părăsi Palatul Victoria ● România și Bulgaria au semnat la Bruxelles un pact în vederea construirii podului peste Dunăre în zona Vidin–Calafat.

9.2. A încetat din viață Ion Gheorghe Maurer, fost președinte al Consiliului de Miniștri ● Candidații PD la Primăria Capitalei sunt: Traian Băsescu, Nicolae Stăiculescu și Simona Marinescu ● Inginerul

Florin Iliescu din Pitești beneficiază de o pensie de 27.000.000 de lei.

10.2. Viorel Lis a demisionat din PNȚCD ● 20.000 de profesori au demonstrat în București ● Chiriașilor la stat li se prelungește contractele cu încă 5 ani ● Secretarul general al NATO, George Robertson, i s-a conferit Marea Cruce a Ordinului „Steaua României” ● Parchetul Ploiești a declanșat urmărirea penală în afacerea Lukoil; printre cei vizați se numără și Victor Surdu ● Noi dezvăluiri în scandalul „Eurofinance” ● 150.000 de români s-au îmbolnăvit de gripă ● Margareta Pâslaru și-a lansat la București albumul „40 de ani de la primul disc” editat de Electrecord.

11.2. Fiul vrăjitoarei Omida a fost atacat cu pistoale de țigani din Chitila ● Potrivit unui sondaj INSOMAR, în București, PDSR și Ion Iliescu conduc detașat; la primărie, bucureștenii îl preferă pe George Pădure.

12-13.2. Dezastru ecologic pe Mureș și Tisa, provocat de Societatea „Aurul” S.A. din Baia Mare, larg mediatizat în presa internațională.

14.2. Continuă greva cadrelor didactice ● Cianura din Tisa a ajuns în Dunăre.

La Deva

UN ESCROC ÎȘI DĂ ÎN JUDECATĂ VICTIMELE

Mai mult ca sigur că individul numit Damian Virgiliu Marinescu este un tip cu serioase tulburări mentale. Dar el este, totodată, și un real pericol public. Mulți naivi i-au căzut până acum în plasă!

Toți, dar absolut toți oamenii pe are i-a păcălit, l-au definit ca un escroc deosebit de abil și de periculos. Că regretă enorm că s-au lăsat escrocați de „marele” patron al firmei S.C. „Mada-Press” S.R.L., este inutil să o mai spunem.

Dar pentru că această introducere s-ar putea prelungi pe zeci de pagini, să încercăm prezentarea faptelor.

O firmă ca atâtea altele

Cum de-a reușit D.V. Marinescu, născut în comuna Corlățel, județul Mehedinți, să-și înființeze o firmă la Alba Iulia, aproape că n-are importanță. N-ar fi important nici faptul că firma își avea sediul în Alba Iulia, str. Arnsberg, nr. 34, bloc 43, scara C, aparta-

Text: VICTOR NIȚĂ ■

ment 58. Dar este important faptul că proprietara acelui apartament, cu care D.V. Marinescu, pare-se, ar fi trăit în concubinaj, l-a expulzat pur și simplu din viața ei și, bineînțeles, și din apartament. Pus pe drumuri, D.V. Marinescu „aterizează” în Deva. Dar nu înainte de a-i trimite doctoriței Natalia Corciac, despre care Dumnezeu știe cum de auzise, o halucinantă scrisoare de dragoste, un fel de cerere în căsătorie. O cerea în căsătorie deși încă nu se cunoscuseră. Culmea este că dr. Natalia Corciac acceptă.

Cum a zăpăcit-o de cap D.V. Marinescu pe dr. Natalia Corciac

Misterul ni-l dezleagă chiar dr. Natalia Corciac, din scrisoarea căreia, adresată unui ziar local, „ACȚIUNEA HD”, reproducem:

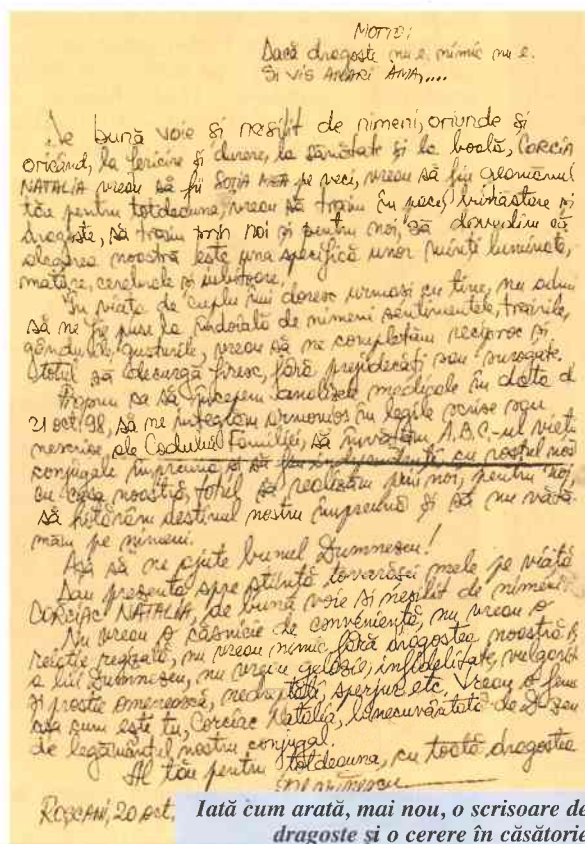
„În fapt l-am cunoscut pe D.V. Marinescu în anul 1998, luna septembrie, la Dispensarul Dobra și Dispensarul Roșcani, dupe ce anterior am corespondat, având intenții matrimoniale”. (subl. n.)

Mai aflăm că D.V. Marinescu s-a prezentat ca „delegat din partea Ministerului de Interne (!), subaltern al generalului Nicolae Berechet, specializat în ziaristică și drept în cadrul Academiei de Poliție, grad de căpitan, specializat în anchete de criminalistică, în calitate de inspector în Serviciul Secret de Combateră a Crimei Organizate, în care scop avea și firma S.C. „Mada-Press” S.R.L., Alba Iulia, delegat la Poliția județeană Hunedoara, în Deva, conducând mai multe anchete în județ”.

Nu vi se pare că ați început lectura unui roman halucinant?! Dar stați, că nebunia de-abia începe.

Așadar, având D.V. Marinescu de rezolvat niște anchete prin județul Hunedoara, se ocupa și de „necazurile” doctoriței Natalia Corciac, aflată atunci, prin septembrie-octombrie 1998, într-un conflict cu o colegă. Conflictul se transformă într-un proces, iar cel care se dă drept avocat, pentru a o apăra în instanță pe dr. Natalia Corciac, este chiar D.V. Marinescu! Bineînțeles că nu avea cu ce să probeze calitatea de avocat, dar ce contează să ai, acolo, o diplomă și dreptul de-a pleda?!

Nu mai că, după câteva ședințe, i se cere lui D.V. Marinescu să-și probeze calitatea de

Roșcani, 20 oct. Iată cum arată, mai nou, o scrisoare de dragoste și o cerere în căsătorie

CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este protagonistul rubricii „interviu” din acest număr?

- ☐ Radu Vasile
- ☐ Teodor Meleșcanu
- ☐ Ion Iliescu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

15 martie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

UNITATEA: 411-11-1111
Data: 20.07.1995
20.07.1995

CONTRACT DE MUNCA

Inregistrat sub nr. _____ Inregistrat la: _____

La data de _____ la ora de _____

A. Subsemnatul: **HUNG DOARA** (MARESCU) Asociat unic
si salariat: **COCIORVA GABRIEL PAUL**

Convingandu-se la localitatea **DEVA** in comuna **DEVA** la ora de **12.00** a zilei de **20.07.1995** eliberat de **20.07.1995** la data de **20.07.1995** eliberat in **DEVA**

In urmatoare conditiuni anuara care au fost convise:

1. Durata contractului:

a) nedeterminata, salaria **COCIORVA GABRIEL PAUL** umand sa incalceze activitatea la data de _____

b) determinata de _____ pe perioada cuprinsa intre data de _____ si data de _____

II. Functia serviciului:

Functia desemnata: **DR. P. MARESCU** Medicinara **GENERALIST**

Confermarea actului de studii (se completeaza): **DIPLOMA DE INCEPUT DE ACTIVITATE** nr. **373 SSC** (data de **20.07.1995**)

Salariatul(a) va presta urmatoarele activitati:

GENERALIST
EXPERT - GENERALIST

Activitatea prestata se desfasoara in conditiuni de munca _____

grupa de munca _____

Patronul poate achitarea pe durata determinata a serviciului cu conditia de a menaja salariul stabilit sau sa acorde un salariu mai mare conform de comun acord cu salariatul.

*) Se completeaza numai daca salariatul prezinta act de studii
**) Prestarea muncii in conditiuni deosebite este alinată prin determinarea organului salariatului.

Contract pentru care patronul poate modifica in conditiuni de mai sus, fidei serviciului nu poate depasi 3 luni bolnav in calendaristic.

III. Conditii de angajare: la norma inlocuitor, o fractiune de norma de **1.000000**

IV. Salariul: la norma de **1.000.000** lei pe luna la **30.000.000** lei pe luna. Oritate suplimentare prestate dupa terminarea programului sau in zilele in care nu se lucreaza se plateste cu spor de 100%.

Salariat **COCIORVA GABRIEL PAUL** beneficiaza in plus si de urmatoarele drepturi bănești:

V. In situatia in care salariatul **COCIORVA GABRIEL PAUL** este trimis in delegare beneficiaza de urmatoarele drepturi:

a) transport **DA**
b) cazare **DA**
c) diurna **DA - 50.000 lei pe luna**
d) alimentatie de protectie **DA**
e) alte drepturi si obligatii privind protectia muncii _____

VI. Durata contractului anual de odihna este de **30** zile, in raport cu vakantia in munca a salariatului de **30** ani.

VII. Alte clauze: **PATRILE REGULARIZATE** de **11.000.000** lei pe luna la **11.000.000** lei pe luna.

IX. Obligatii generale ale părților:

Patronul are obligatii:

a) sa achite lunar contributia de asigurări sociale;

b) sa incalce lunar drepturile achitate salariatului in registrul inregistrării;

Salariatul are obligatii:

a) sa incalce lunar contributia de asigurări sociale;

b) sa incalce lunar drepturile achitate salariatului in registrul inregistrării;

Contract de muncă pentru Cociorvă

avocat, ceea ce el n-are cum să dovedească. Normal ar fi fost ca D.V. Marinescu să fie dat imediat pe mâna poliției. Nu se întâmplă așa ceva. D.V. Marinescu este lăsat să zburde în libertate și să-și ducă până la capăt lucrarea, adică infiltrarea sa în rândurile membrilor afiliați la S.C. „California Fitness” S.R.L., o firmă din Timișoara.

De precizat că Paulina Corciac, mama doctoriței Natalia Corciac, era și este o importantă membră la „California Fitness”.

Punct ochit, punct lovit: D.V. Marinescu devine membru la „California Fitness”

S.C. „California Fitness” S.R.L., Timișoara, este o firmă care comercializează produse medicale naturiste, foarte căutate în zonă. Sistemul de organizare și structura acestei societăți este unul foarte greu de explicat în doar câteva cuvinte. Important, în cazul de față, este că, pentru a deveni membru afiliat al acestei firme, calitate în care poți primi

medicamente naturiste la un preț mai scăzut, trebuie să fii recomandat de o persoană numită sponsor. Odată devenit membru afiliat, poți să devii tu însuși sponsor.

În căutare de sponsor, D.V. Marinescu s-a adresat doamnei C. Lobonț, din Deva, dar aceasta refuză să-l „sponsorizeze” pentru că D.V. Marinescu nu avea buletin de identitate! Își pierduse buletinul de aproape 5 ani!

Până la urmă, printr-o cunoștință de prin Arad, D.V. Marinescu este „sponsorizat” de S.C. „California Fitness”.

Lucrurile încep abia acum să se lege. Fiind afiliat și cunoscând-o pe Paulina Corciac, care are marea calitate de-a fi mama doctoriței Natalia Corciac, dar mai având el și o firmă, „Mada-Press”, D.V. Marinescu o poate pune de-o afacere cu „California Fitness”, cu care chiar și încheie un contract de preluare și desfacere în județul Hunedoara a produselor „Fitness”. Rolul mamei, al Paulinei Corciac, era clar, ea l-a susținut pentru semnarea contractului. Rolul dr. Natalia Corciac era de-a prescrie medicamentele.

Aceasta a fost structura de bază a unei „filii”.

Filiera devine rețea

Pentru ca D.V. Marinescu să urce în ierarhiile „Californiei Fitness” trebuia să găsească mulți, foarte mulți cumpărători, pe care să-i „afilieze”. Având el firmă, anunță Oficiul de Muncă din Deva că are nevoie de 500 de oameni cu diverse profesii – șoferi, casierite, vânzători, economiști etc. Oamenii dau buluc la „Mada-Press”, care nici măcar nu avea dreptul să funcționeze în județ, și semnează niște contracte (fictive!) pentru niște salarii fabuloase, de la 2 la 15 milioane de lei pe lună! Lui Gabriel Paul Cociorvă, de exemplu, i se întocmește un contract de muncă având o retribuție de 15 milioane pe lună.

Dar, pentru că există un dar, în cazul de față al naibii de ciudat, G.P. Cociorvă trebuie să depună o sumă de bani pentru a fi afiliat la „California Fitness”.

Pentru a fi afiliat, se achită, de regulă, suma de 110.000 lei. G.P. Cociorvă achită 379.900 lei. Alții, precum Dorel Ilovan și Adriana Dărăghici, au achitat 340.600, respectiv 330.000 de lei. În schimb, Rusalina Șerban achită exact cât trebuia, adică 110.000 lei. Bani de pe aceste chitanțe ar fi trebuit să fie virati, câte 110.000 de persoană, către „California Fitness”. Bineînțeles că nu s-au trimis la „California Fitness” decât două chitanțe, cele care arătau că s-a încasat suma de 110.000 lei. Bani de pe celelalte chitanțe au intrat în buzunarul lui D.V. Marinescu, care a pus pe roate, după cum clar se vede, o afacere extrem de dubioasă.

„Dacă faci gură, te dau în judecată!”

Cu o oareșcare întârziere, specifică ardele-ilor, oamenii și-au dat seama că sunt trași pe sfoară.

Prima care reacționează este Paulina Corciac, care trimite la „California Fitness” o foarte încălțită scrisoare în care-l denunță pe D.V. Marinescu că s-a dat a fi căpitan de poliție, trimis special al generalului Berechet în toată țara, agent S.R.I., ofițer acoperit al

Vreți să primiți revista **Flacăra** prin poștă, din partea redacției noastre, într-o stare perfectă, într-un ambalaj protector?

Vreți să nu vă mai lipsească nici un număr din colecție?

Vreți să deveniți membru activ al Clubului **Flacăra**, un club care se adresează persoanelor cu preocupări deosebite, care doresc să afle cât mai multe lucruri despre diferitele aspecte ale vieții politice, sociale, culturale sau artistice?

Vreți să primiți **toate** almanahurile din anul 2000 **gratuit**?

Completați pe verso acest talon, decupați-l și expediați-l într-un plic pe adresa:

 PUBLICATIILE
Flacăra

București, Piața Presei Libere 1, D.P. 33, RO-71341
Telefoane: 224.37.44, 224.36.88 Fax: 224.37.13

PENTRU ABONAȚI

Prețul abonamentului rămâne neschimbat în tot cursul anului și în cazul în care revista va avea o apariție săptămânală.

REGIM SPECIAL

Unitatea: S.C. MADA-PRES S.R.L. ALBA IULIA C.F.R. 616303

SERIA MP CHITANȚA Nr. 051

Data: 23. SEPT. 1999

Am primit de la: SERBAN RUSALINA

Adresa: Deva

Suma de lei: 110.000 adică: 110.000

Reprezentând C.N. țară declarare ofițer California Fitness TN

REGIM SPECIAL

Unitatea: S.C. MADA-PRES S.R.L. ALBA IULIA C.F.R. 616303

SERIA MP CHITANȚA Nr. 052

Data: 23. SEPT. 1999

Am primit de la: DAN DICIU ADRIANA

Adresa: Deva

Suma de lei: 330.000 adică: 330.000

Reprezentând C.N. țară ofițer CF TN

Chitanțe cu 110.000 lei, dar și
cu 330.000 lei, 379.900 lei

REGIM SPECIAL

Unitatea: S.C. MADA-PRES S.R.L. ALBA IULIA C.F.R. 616303

SERIA MP CHITANȚA Nr. 155

Data: 30. SEPT. 1999

Am primit de la: George Trușcă, al. 1/3

Adresa: Deva

Suma de lei: 379.900 adică: 379.900

Reprezentând: Născăuț

Brigăzii de Combatare a Crimei Organizate etc. A scris și despre faptul că D.V. Marinescu i-a nenorocit fiica.

Față-n față cu aceste fulminante dezvăluiri, „California Fitness” reziliază, cu notificare judecătorească, contractul cu „Mada Press”.

Rețeaua lui D.V. Marinescu începe să se clatine rău de tot. Mai mult, oamenii îi cer banii înapoi.

Împotriva Paulinei Corciac și a fiicei acesteia, D.V. Marinescu începe un război crunt. Intimidarea, șantajul, ba chiar și o încercare de otrăvire a doctorei Corciac sunt armele lui D.V. Marinescu. De asemenea, împotriva celor pe care i-a escrocat face plângeri penale acuzându-i că l-ar fi calomniat. Cere despăgubiri uriașe, de 120.000.000 lei. Toată lumea este extrem de speriată.

Intervine presa locală

Oamenii se plâng presei, mai exact spus cotidianului „ACTIUNEA HD”. Apare un

prim articol fulminant: „După ce că le-a furat oamenilor mari sume de bani, escrocul Damian Virgiliu Marinescu, patronul firmei S.C. «Mada-Press» S.R.L. Alba Iulia, îi dă în judecată pe cei care vor să-l tragă la răspundere”. Titlul, așa lung cum este el, este o sinteză a unei ample plângeri apărute în „ACTIUNEA HD” și, de teama represaliilor, autorii au semnat-o cu un ciudat pseudonim: Pilula.

Cum reacționează D.V. Marinescu?

În stilul său: face o plângere penală la judecătoria Deva și cere, n-o să vă vină să credeți, daune de 3 miliarde de lei pentru că el și firma sa au fost calomniate! Dacă nu 3 miliarde de lei, atunci o pensie viageră de 9.000 dolari pe lună! Nici mai mult, nici mai puțin!

Intervine Poliția

Numai că ziarul „ACTIUNEA HD” nu

s-a lăsat intimidat cu una, cu două. A continuat să publice un șir de articole care au atras atenția poliției județene. Cercetările acestea, demarate în trombă, pentru ca numărul victimelor lui D.V. Marinescu să nu mai crească, au dovedit că respectivul nu este nici căpitan de poliție, nici trimis al generalului Berechet în toată țara, nici agent SRI, nici ofițer acoperit în Brigada de Combatare a Crimei Organizate, nici...

D.V. Marinescu este un escroc care se ascunde în spatele unor așa-zise boli psihice. A fost arestat, mai de demult, pentru escrocherii, a fost internat la Socola, la Iași, dar iată că, la Deva, umblă liber și, fără intervenția presei, ar fi încă în activitate.

Cariera lui D.V. Marinescu, una halucinantă, mai ceva ca în filme sau romane, s-a încheiat. Dar oare câți de-alde D.V. Marinescu mai sunt în țara asta bântuită de mari și mici escroci?

Câștigătorii concursurilor din revista **FLACĂRA** nr. 1 sunt:

- Concurs Nemira - Rodica GROSARIU, P-ța Samuil Vulcan nr.10, Bl. U1, Sc. A, Ap. 2, Beiuș, Jud. Bihor, Cod 3600
- Concurs „O istorie...” - Octavian NEGRUȚI, Bd. 1848 nr. 81, Ap. 28, Târgu-Mureș
- Concurs Alfa - Gabriela ILCENCO, Str. Arinii Dornei nr. 12, Bl. i7, Sc. C, Et. 4, Ap. 44, Sector 6, București
- Concurs Institutul European - Mădălina FRĂSINEANU, Str. Huedin nr. 14, Bl. A13, Sc. E, Et. 3, Ap. 70, Sector 4, București

Talon de abonament

Expeditor

NUMELE PRENUMELE Tel.

Str. Nr. Bl. Sc. Ap.

Cod Poștal O.P. Localitatea Jud./Sector

În calitate de membru activ al clubului **FLACĂRA** veți primi:

- pentru un abonament pe 6 luni - Almanahul **Rebus Estival 2000** **gratuit**
- pentru un abonament pe 12 luni - Almanahul **Rebus Estival 2000**,
Almanahul **FLACĂRA** 2001 și Almanahul **Rebus 2001** **gratuite**

☐ Pe 6 luni (în perioada -) - 50.000 lei
(1 număr **gratuit**)

☐ Pe 12 luni (în perioada -) - 100.000 lei
(2 numere **gratuite**)

Am achitat suma lei, cu Mandat Poștal nr. data

în contul 2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

- B.C.R. sector 1, București

Taxe de expediție vor fi suportate de către redacție.

Pentru relații suplimentare telefonați la:

(04) 01-222.66.28(difuzare), (04) 01-224.36.88(secretariat), fax: (04) 01-224.37.13

Poetul Cornel Brahaș
— pe numele lui adevărat
Ionel Vițu

nu s-a lăsat și, după 1996, a înregistrat la tribunalul Partidului Dreapta Românească, între ai cărui mentori spirituali făceau parte și capii Mișcării Legionare. În partid a făcut hop și ex-senatorul Ion Coja, devenit între timp un fel de „căpitan onorific”, primit cu surle și trâmbițe pe la toate defilările în cămăsuță verde ale băieților lui Șerban Suru. O vreme, activitatea P.D.R. s-a rezumat la întâlniri prin

O fuziune ciudată

În 1992, poetul Cornel Brahaș (pe numele lui adevărat Ionel Vițu), fost magazioner la Uniunea Scriitorilor, s-a ales deputat pe listele P.U.N.R. Pe la jumătatea mandatului, certându-se cu Gheorghe Funar (cărui i-a reproșat printre altele că nu-i îndeajuns de naționalist), dl Brahaș a fuzionat (sic!) cu un partid-fantomă de extremă dreaptă, Partidul Dreptei Naționale. P.D.N. s-a desființat atunci când Aurică Pavelescu, celălalt membru, a luat faxul de la sediu și a plecat. Consecventul domn Brahaș

diverse bodegi (de regulă în „groapa” de la Muzeul Literaturii), unde dl Brahaș și diverși membri de ocazie cântau pe mai multe voci melodii patriotice. Lucrurile au mers așa până când au binevoit Radu Vasile și ai lui să se certe cu venerabilul Diaconescu. Pe dl ex-premier îl ardea buza după un partid și, cum intervalul de timp până la alegeri era scurt, singura soluție era să pună mâna pe unul gata făcut — înregistrat. Nu știm exact care au fost termenii tranzacției (pe dl Brahaș îl știm ca un negociator abil) dar, peste noapte, dl Vasile a ajuns președinte la P.D.R., care și-a schimbat rapid denumirea în Partidul Popular Român. Dl Coja a fost făcut pierdut în natura patriei, iar dl Brahaș a devenit vicepreședinte al P.P.R. Cum s-or înțelege semi-legionarismul inițial al P.D.R. cu creștin-democrația populară și europeană a dlui Radu Vasile pot ști doar Căpitanul și eventual Arhanghelii din cer. (T.R.jr.)

Radu Vasile

Nicolae Rotaru...

dă de știre că la 28 martie și-a propus să împlinească 50 de ani și ar prefera o semnalare anumită a acestui fapt, sens în care adaugă următoarea notă informativă:

Născut: în Leordeni (Glâmbocata) Argeș, ca fiu al țăranilor români Constantin și Constantina.

Școlit: la liceul Găești (1969) „fabrica de ofițeri” de transmisiuni, Sibiu (1972), Academia de Înalte Studii Militare (1983), Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (1990).

Trecut: profesional ofițer (trupe de securitate) la Câmpina și București (1972–1985), jurnalist (profesionist) în presa M.I. (inclusiv director la „Pentru Patrie”) și membru staff-ului U.Z.P.) (1985–1998).

Devenire literară: debut, prin concurs, la trei edituri: „Eminescu”, 1982 (roman), „Cartea Românească”, 1984 (poezie) și „Facla”, 1985 (proză scurtă). Cărți publicate: (1986) „Semne de armă”, (1989) „Lumina zilei”, (1991) „Front de inimi”, (1991) „Petale de sidef”, (1993) „Destine arestate”, „Moarte de probă”, (1995) „Bârlogul teroriștilor”, (1996) „Proprietarii de iluzii”, „Ultima dorință”, „Criminal de elită”, „Muzeul muzelor”, „Eternitate aproximativă”, (1997) „Emoții cărunte”, (1998) „Alibiul inutil”, „Uitarea de mine”, „Noaptea de apoi”, (1999) „Îngerii de oțel”, „Deceniul Secsy”, „Amințirile unui terorist”. Cărți nepublicate, dar scrise (poezie, eseu, pamflet, tablete, roman, povestiri, epigrame, jurnal, aforisme, teatru, reportaj): peste 30. Membru al Uniunii Scriitorilor, sofer, familist, alegător, domiciliat la bloc, în cartierul „capitalist” Colenchina.

Complicații la cazul „plecării lui Năstase”

La începutul lunii cotidianul „Național” a lansat, sub semnătura unui misterios Alexandru Săvulescu, informația că Adrian Năstase și o parte a P.D.S.R. s-ar pregăti cu arme și bagaje să treacă la P.S.D.R. Imediat dl Năstase a sărit în sus, a dat în judecată „Naționalul” și a clamat pe unde s-a nimerit că nu-l va părăsi pe Ion Iliescu. Mai mult decât atât, a sesizat unele comisii parlamentare că ar fi vorba de o manevră pusă la cale de S.R.I. și S.I.E. menită să denigreze P.D.S.R. Din surse confidențiale noi am auzit altă variantă și anume că lucrătura cu pricina ar fi fost pusă la cale de undeva din stânga eșichierului politic, de la niște potențiali parteneri de coaliție ai P.D.S.R. Speriați de avântul pe care-l ia în sondaje partidul lui Iliescu et. comp., aceștia își văd pusă în pericol poziția de viitori guvernanți. Câștigând câteva procente în dauna P.D.S.R. însă vor putea pune condiții la împărțirea puterii ce va avea loc la sfârșitul acestui an. (T.R.jr.)

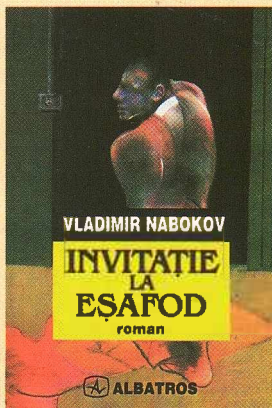

CONCURS

Premiu:

8 cărți

Întrebare: Care este titularul rubricii de film din revista „Flacăra”?

ALBATROS

- ☐ Alex. Ștefănescu
☐ Horia Pătrașcu
☐ Tudor Călin Zarojanu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este
15 martie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Virgil Măgureanu:

„Este foarte plauzibil să existe încă ofițeri activi S.R.I. care-i varsă informații lui C.V. Tudor”

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Domnul Virgil Măgureanu a avut amabilitatea să ne acorde un interviu în exclusivitate. Am încercat împreună să lămurim mai multe aspecte incerte din perioada de când nu s-a mai aflat în fruntea S.R.I. Cu toate că pragul electoral a fost urcat la 5%, domnul Măgureanu nu părea prea afectat de acest fapt. Noi am dedus că Partidul Național Român a încercat și este pe cale să reușească formarea unei coaliții de centru stânga, menită să treacă în alegeri peste pragul de 5%. De asemenea, l-am mai întrebat pe domnul Măgureanu și despre relația sa cu domnul Radu Vasile, dorind să lămurim zvonul lansat de unii ziaristi cum că fostul șef al S.R.I. ar fi nașul politic al Partidului Popular Român.

– Domnule profesor, părerea că

și PPR.

– Credeți că programul Partidului Popular are puncte de corespondență cu cel al PNR?

– În general, ideile principale ale unor partide sunt asemănătoare cu ale altora. Similitudini între programele PPR și PNR există, dar există și deosebiri esențiale.

– Datorită pragului electoral de 5%, la alegerile mari veți forma o coaliție. V-ați gândit cu cine?

– La alegerile locale vom merge pe liste proprii, apoi preocuparea noastră va fi crearea unei coaliții de centru stânga. Există deja conturate mai multe oferte. Am dus tratative și cu PUNR și cu ApR și cu alte formațiuni politice, dar până la încheierea unui pact sigur trebuie să păstrez discreția asupra stadiului acestor negocieri. Suntem tentați și

„E posibil ca în viitorul apropiat să existe contacte între PNR și partidul lui Radu Vasile”

dumneavoastră ați fi un personaj malefic-ocult persistă. De fiecare dată când se rupe un partid, unii oameni politici ori jurnaliști spun că ați fi și dumneavoastră implicat. Ați avut vreun rol în spargerea PNȚCD prin plecarea aripii Radu Vasile?

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar acesta este un zvon fals în totalitate. Se știe foarte bine care era situația în PNȚCD. Se cunoaște că domnul Radu Vasile și-a creat acum câțiva ani „grupul de la Brașov”, un curent de opinie menit să schimbe prioritățile conducerii PNȚCD. Să se spună despre mine că aș fi manevrat mișcările „grupului Vasile” este o aberație. Nici după ruperea „grupării Vasile” de PNȚCD nu am avut contacte cu ei. Au existat semnale că apropiații domnului Vasile vor lua legătura cu noi, dar acest lucru încă nu s-a produs. E posibil ca în viitorul apropiat să existe însă contacte între PNR

este inevitabil să facem alianțe cu partide de centru și partide de stânga.

– Ați declarat că nu vă tentează o funcție publică de prim rang. Dacă nu pe dumneavoastră, atunci pe cine va propune PNR pentru președinție? Va avea PNR un candidat propriu?

– Eu cred că voi merge spre un loc pe listele Parlamentului care va fi ales spre sfârșitul acestui an. La președinție vom opta pentru cineva în următoarele luni. Fie că va fi un membru al partidului nostru, fie că va fi candidatul coaliției pe care o vom alcătui.

– Ce este cu domnul Cataramă? Mai e sau nu mai e membru PNR?

– Da. Domnul Cataramă mai este membru PNR. La Congresul nostru nu a putut participa, dar am primit un fax prin care-și cerea scuze că nu a putut veni și îmi ura succes.

– Despre domnul Cataramă se spune că va migra undeva. În cazul

acesta veți resimți lipsa suportului financiar al domniei sale?

– Nu prea știu despre ce vorbiți. Contribuția sa la finanțarea partidului a fost mai mult decât simbolică. Alți membri foarte activi asigură necesarul de cheltuieli al partidului nostru.

– *Legea Ticu a fost groaznic mutilată în Parlament. Eu cred că dosarele Securității mai pot constitui încă obiect de șantaj. Vor fi scoase multe „informații secrete” pentru compromiterea unor candidați în viitoarea campanie electorală?*

– Mai mult ca sigur, da. Cred că taberele adverse vor folosi renumitele dosare cu un scop de compromitere. Totuși, nu cred că ele vor avea un mare rol în selectarea prin vot a viitoarelor cadre de conducere. Și înainte și după alegeri cred totuși că dosarul de securitate va avea un oarece rol în cazul persoanelor care ținesc spre funcții foarte importante.

– *S.R.I. global se va implica în vreun tip de joc politic? Vor exista scurgeri voite de informații?*

– Este greu de spus. După cum am văzut au fost scurgeri în ultimii ani, cum ar fi cazul Alexa. Ar fi posibil să mai existe scurgeri de acest gen, dar eu nu cred că acestea se vor produce din inițiativa conducerii S.R.I. Poate unii ofițeri, individual, vor fi tentați să facă gesturi regretabile.

– *O sursă de încredere m-a informat, de exemplu, că în acest moment există în S.R.I. nu mai puțin de 14 ofițeri activi care „colaborează” cu PRM. O fi adevărat?*

– Eu cred că e posibil așa ceva, mai ales că, în trecut, și eu am fost nevoit să îndepărtez niște cadre

încearcă să-și plaseze unii oameni în funcții-cheie. M-a deranjat foarte clar pretenția unor „aflători în treabă” care au pretins că, abia după plecarea mea, ei au reușit să „democratizeze” S.R.I. Această „democratizare” a constat în faptul că au dat jos unii oameni puși de mine ca să-i înscăuneze pe unii dependenți de ei.

– *Este „pe rol” un proiect de lege care vizează obligativitatea neimplicării politice a foștilor șefi ai S.R.I. Vă va afecta această inițiativă?*

– Nu sunt de acord cu un asemenea proiect de lege care nu are nici o noimă. Cred că e atât de „inteligent” că nici nu mă obosesc să-l comentez.

– *Există în PNR un procent mare de foste cadre S.R.I.?*

– După știința mea, nu cred că se poate vorbi de un procentaj al membrilor format din cadre de rezervă ale S.R.I. Nu spun că m-ar nemulțumi să avem printre membri și mulți ofițeri în rezervă ai S.R.I. Nu am dus o politică specială să-i atragem înspre noi, dar ne-am bucura dacă ar veni din proprie inițiativă cât mai mulți să se înscrie în PNR.

– *Pentru campania electorală multe partide se înghesuie să-și cumpere consilieri, specialiști aduși din străinătate.*

– N-ar fi exclus să lucrăm cu niște specialiști străini în materie de imagine. Ducem tratative cu câteva firme străine de prestigiu specializate în management electoral.

– *Sondajele de opinie spun că PNR e cotate undeva aproape de 1%. Credeți că acesta este procentul real pe care puteți miza?*

– Nu. Cred că procentul este mult

„Ne-am bucura dacă ofițerii în rezervă ai SRI s-ar înscrie în PNR...”

S.R.I. care aveau legături sistematice cu PRM, vânzându-le informații. Ipoteza dumneavoastră e mai mult decât plauzibilă. Nu știu însă numărul exact al celor care prestează servicii pentru PRM.

– *Nu vă dă fiori pragul electoral de 5%?*

– Nu. În mai multe județe filialele noastre sunt cotate cu peste 5% din intențiile de vot, iar preocuparea noastră pentru niște alianțe viabile cred că ne va scăpa de grija pragului electoral.

– *Ați părăsit S.R.I. acum 3 ani. Ați observat schimbări fundamentale?*

– Nu. Nu cred că au fost schimbări spectaculoase. În mare, instituția este așa cum am lăsat-o eu. Structurile și oamenii sunt cam aceleași. Totuși, fiecare regim politic, atunci când vine la putere,

mai ridicat. Mă feresc să dau pronosticul exact pentru că în cursul lunii februarie am comandat chiar noi un sondaj. În ceea ce privește sondajele efectuate până acum, de obicei, subiecții nu erau întrebați direct despre partidul nostru, care era trecut automat la rubrica alții.

– *În campania electorală veți fi atacat. În afară de dosarul de informator al Securității, ce credeți că vor mai folosi adversarii dumneavoastră?*

– Am un avantaj personal. Până în 1997 foarte mulți s-au obosit să mă discrediteze, cu diverse chestiuni mai mult sau mai puțin înșăilate, așa încât potențialele subiecte de atac au fost deja tocite. Relația mea cu Securitatea lui Ceaușescu a fost definitiv clarificată.

– *Vă mulțumesc.*

Din cauza încercărilor de asimilare forțată,

ROMÂNII DIN ȚĂRILE VECINE sunt pe punctul de a-și pierde IDENTITATEA NAȚIONALĂ

Text: EMA VĂDUVA ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Timp de 50 de ani, Securitatea și-a făcut bine datoria

Dacă legiuitorii români tot analizează acte normative, mai vechi sau mai noi, doar-doar or găsi o portiță pentru a satisface revendicările anumitor minorități veșnic frustrate, etnicii români din țările vecine nu prea au parte de asemenea preocupări din partea autorităților. În Albania și Ucraina nici nu poate fi vorba despre privilegii, iar în Iugoslavia românii încă luptă pentru recunoaștere.

Din punctul de vedere al legilor democratice, numai vecinii noștri unguri s-au ocupat de soarta minoritarilor. Teoretic, aici există sistemul autoguvernării, iar învățământul în limba maternă este garantat de acte normative. Din păcate, pe principiul că „teoria nu se confundă cu practica”, drepturile minorităților din Ungaria sunt sublime, la nivelul legii – prezentată deseori ca model de democrație pentru state „înapoiate” – dar sunt greu de regăsit în viața obișnuită.

Încercând să facă o radiografie a comunităților românești din toată lumea, pentru a vedea exact care este situația, Departamentul pentru Relația cu Românii de peste Hotare (DRRH) a trimis, în acest sens, scrisori către preoții și profesorii comunităților din toată lumea. Care au fost rezultatele corespondenței, am aflat de la expertul guvernamental Antonie Popescu: „Inițiativa noastră nu a fost, din păcate, prea bine întâmpinată. Ni s-a răspuns că lucrurile pe care încercăm noi să le facem este o activitate de tip securist”.

Răspunsul are o explicație logică, apreciază reprezentanții DRRH. Circumstanțele sunt strâns legate de activitatea fostei Securități, care a lucrat puternic, în timpul regimului Ceaușescu, cu scopul de a destabiliza grupurile de români din diaspora. Obiectivul final era acela de a ține departe de țară românii care fugiseră afară, din teama de a nu-i influența în vreun fel pe cei rămași acasă.

Pentru a completa imaginea de ansamblu a modului în care își duc viața etnicii români din alte țări, vom prezenta, în continuare, situația comunităților noastre din Iugoslavia, Ucraina și Ungaria.

Un popor fără țară...

La sfârșit de mileniu II, sintagma „popor fără țară” duce cu gândul la neamul țigănesc sau, în cel mai bun caz, la prigonita populație kurdă. Puțini știu, însă, că și în Iugoslavia trăiește o comunitate care se „bucură” de același statut. Este vorba despre mai mult de un milion de români, pe care autoritățile de la Belgrad se încapățânează să îi numească, în actele oficiale, „vlahi” – deși nu există o țară „Vlahia”, care să-și revendice paternitatea.

Respectarea drepturilor omului și în special ale minoritarilor sunt temele favorite ale organismelor internaționale și condiții „sine qua non” în dialogul cu țările candidate la aderarea în UE și NATO. România aspiră, și ea, la poziția de țară civilizată, motiv pentru care protecția minorităților naționale pare să fi ajuns un scop esențial, mai important chiar decât protejarea populației majoritare. Dar, din păcate, prin mijloace directe sau subtile, românii din țările vecine sunt supuși unui accentuat proces de deznationalizare.

Copiii românilor din Albania învață într-o singură școală românească, finanțată particular

Românii din Valea Timocului – fiindcă despre ei este vorba – par, în fața culva care nu cunoaște în detaliu istoria Europei, o populație nomadă, care vine de "nicăieri și poposește unde dă Dumnezeu.

De ce autoritățile belgradene îi tratează așa, nu este greu de înțeles. În contextul unui război căruia cu greu i s-a pus capăt, populația țării vecine trăiește, încă, teama unor posibile recidive. După ce a trebuit să intervină forțe militare internaționale pentru a-i convinge pe croați să renunțe la pretențiile beligerante, este dificil ca iugoslavii să recunoască acum că în țara lor mai trăiesc și un milion de români – care, teoretic, ar putea dori, și ei, la un moment dat, autonomie într-un spațiu clar delimitat.

Așadar, spiritul de autoconservare îi face pe sârbi să-i denumească „români” doar pe etnicii noștri din Voievodina. Numărul acestora – 35.000 de persoane – este prea mic, pentru a reprezenta un pericol.

Sub talpa grea a rușilor...

Tratamentul aplicat etnicilor români își găsește o replică și mai dură în Ucraina. Politica autorităților de la Kiev vizează izolarea comunității românești de orice element care i-ar aminti originea etnică.

Cel mai elocvent exemplu este cazul profesoarei Zenaida Pinteac, directoarea Școlii românești de la Staroselie (Frumușica Veche) – raionul Sărata, demisă din funcție, pentru că „agita spiritele”.

Zenaida Pinteac este lider de opinie printre directorii școlilor românești din zonă. Tot ea este și vicepreședinta Alianței Creștin-Democrate a Românilor din Ucraina – filiala din sudul Basarabiei – singura organizație înregistrată legal și destinată apărării drepturilor naționale ale românilor de aici.

Presiunile făcute asupra fostei directoare Pinteac nu reprezintă, din păcate, un caz singular. Același tratament – menit să intimideze – este aplicat și elevilor școlii din Staroselie. Se pare că, în Ucraina, românii trebuie să uite cu orice preț legătura cu țara-mamă, cu istoria și cultura românească. Așa se explică și misterioasa dispariție din Odessa a bustului reprezentându-l pe poetul Mihai Eminescu, și tăcerea autorităților de la Kiev, atunci când statul român a cerut explicații.

Noi împotriva noastră!!!

Românii din Ungaria formează o comunitate cu totul aparte. Potrivit actelor normative elaborate de autoritățile budapestane, aceștia se bucură – asemenea tuturor minorităților – de drepturi de invidiat. Școală în limba română, slujbe religioase românești, posibilitatea autogovernării etc. etc. Situația românilor din Ungaria contrazice, însă, libertățile de care se bucură la nivel legislativ. Și asta pentru

simpul motiv că maghiarii folosesc metode mai rafinate, în încercările de asimilare forțată.

Ei învață, în școli, o variantă cu totul specială a istoriei, în care Mihai Viteazul, de pildă, a murit înainte de a face Unirea. Și este doar un exemplu pentru modul în care românilor li se inoculează ideea că ei aparțin, de fapt și de drept, unui stat maghiar, care îi protejează. Pericolul îl reprezintă, în acest cadru, încercările României de a denatura adevărul istoric, iar motivația ar fi manipularea etnicilor români – folosiți ca monedă de schimb în negocierile dintre cele două state.

Expertul guvernamental Mircea Gherboveț se ocupă de mai multă vreme de sprijinirea acestei comunități. După vizite repetate în țara vecină, concluziile sale arată cam așa: „Sunt foarte puțini români în Ungaria care au reușit să-și păstreze conștiința și care își caută identitatea lor, ca români. Mă refer în special la tineri. Ceilalți, în general, după 50 de ani de neimplicare a statului român – timp în care au fost efectiv asimilați, prin mijloace mai mult sau mai puțin abile – nu-și mai susțin apartenența la comunitate și, evident, sunt suspicioși în ceea ce privește adevărul istoric. În acest sens, un fapt pozitiv a fost organizarea unui seminar de isto-

rie și civilizație românească, la Centrul Cultural al românilor din Ungaria”.

Ce știu etnicii români despre istoria țării lor ne spune, concret, același expert guvernamental: „Românii învață în școlile ungurești că au fost colonizați cândva, prin secolul al XVIII-lea, și refuză să accepte orice altă variantă a istoriei. Nici măcar intelectualii nu au consultat alte scrieri în domeniu, în afara istoriografiei maghiare. Într-una din vizitele mele acolo, am înfuriat foarte tare câțiva români, cărora le prezentam istoria adevărată”, povestește Mircea Gherboveț.

Șederea sa în Ungaria a durat, per total, o lună și jumătate, timp în care expertul guvernamental nu a fost invitat în nici o casă românească. „În Albania, de pildă, am stat zece zile, timp în care am trecut pragul tuturor caselor de români. În Ungaria nici

n-a putut fi vorba de așa ceva. Unul dintre consuli noștri la Szeged îmi spunea că au trecut trei ani până să fie invitat în casă de un român”, ne mărturisește dl. Gherboveț, care, de altfel, înțelege reticențele etnicilor români. El consideră că „românii au împrumutat din caracteristicile țării unde trăiesc acum, dacă albanezii sunt primitivi, ungurii îți deschid foarte greu ușa.”

10 miliarde pentru 12 milioane de români

Cât de mult din obiceiurile țării unde trăiesc vor prelua, în următorii ani, etnicii români, nimeni nu poate spune cu exactitate. Un lucru este, însă, cert: pentru a-și păstra identitatea națională, comunitățile românești au nevoie de suportul moral și financiar al statului român. Este nevoie de biserici și preoți care să slujească în limba română, de școli unde să se învețe limba maternă, de mijloace de comunicare în masă în aceeași limbă. De programe speciale și, în primul rând, de oameni care să se implice.

Cu mijloacele sale specifice, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române se ocupă de păstrarea spiritualității creștine, însă mijloacele logistice nu sunt, întotdeauna, la îndemâna Bisericii. La nivel guvernamental, statul român se îngrijește de românii de peste hotare prin Departamentul cu același nume. Care, din păcate, nu pare foarte important pentru Executiv, dacă e să ne luăm după fondurile care îi sunt alocate. Atunci când este vorba despre grija statului român pentru fiii săi din diaspora, repartizarea sumelor de la bugetul central este grăitoare. Astfel, dacă anul trecut Departamentul pentru Minorități primea, în total, 33 de miliarde, pentru comunitățile diferitelor etnii, Departamentului pentru Relații cu Românii de peste Hotare îi intrau în cont numai 10 miliarde lei, adică doar o treime. Și asta în condițiile în care minoritarii din România însumează 2 milioane, iar românii din alte țări, aproximativ 12 milioane!!!

Mircea Gherboveț, expert guvernamental:
„Românii din Ungaria sunt suspicioși în ceea ce privește adevărul istoric...”

Gata cu luxul de-a trăi la bloc

Text: LILIANA PETRUȘ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Blocul M-10, din str. Valea Oltului, se află pe lista neagră a datornicilor

În 1997, Comisia Națională pentru Statistică a înregistrat – și chiar s-a crucit – o migrație masivă de la oraș la sat, lucru nemaiîntâlnit în România de după război. Greu de explicat acest fenomen, spun statisticienii, pentru că „regula progresului” presupune un flux mai mare în sens invers. Așa stând lucrurile, pare-se că avem de-a face cu un proces de „ruralizare a țării”, destul de îngrijorător în condițiile în care România avea, oricum, un grad de urbanizare mic (55%), comparabil doar cu al Albaniei. Migrația, de regulă, se face „spre mai bine”, or, satele românești, rămase mult în urma civilizației, nu pot fi bănuite de confort și prosperitate, oricât pitoresc pe cap de locuitor ar avea. Și atunci, care e misterul? Vasile Ghetău, cercetător la Centrul de Cercetări Demografice al Academiei Române, numește acest fenomen **migrație de subzistență**. Asta înseamnă, într-o traducere aproximativă, că cetățeanul de la bloc nu mai are cu ce-și plăti întreținerea și se vede obligat să renunțe la prostul obicei de a mânca zilnic. Ca o ultimă soluție de supraviețuire, oamenii amărâți migrează spre sat, în ideea că acolo nu se plătesc cartoful și ceapa, apa și gunoierii, taxa Băsescu și taxa de loc de veci.

Primiți cu evacuarea?

În baza Legii 114/1996, care reglementează regimul locuințelor, asociațiile de locatari din România ar fi trebuit să se transforme în asociații de proprietari, cu personalitate juridică. Din cauza procedurii greoaie și a birocrației de la administrațiile financiare, însă, această modificare a statutului asociațiilor de locatari nu s-a produs decât în foarte puține cazuri. În București, de pildă, dintr-un total de 9.000 de asociații de locatari, doar 1.000

s-au transformat în asociații de proprietari ceea ce înseamnă, printre altele, că au dreptul să-i acționeze în instanță, fără plata taxei de judecată, pe cetățenii rău-platnici și pe furnizorii care nu respectă clauzele din contract. Așa stând lucrurile, asociațiile de locatari se află într-un haos financiar fără precedent, cu datorii de miliarde de lei la toți furnizorii de servicii publice. În timp ce furnizarea apei, a căldurii și a gazelor lasă mult de dorit, facturile sunt din ce în ce mai încărcate, întreținerea unui apartament, pentru o lună, depășind, în ultimul timp, jumătate din salariul mediu pe economie. Drept urmare, facturile neachitate cresc văzând cu ochii. În București există peste 2.000 de asociații de locatari care au acumulat restanțe mai mari de 60 milioane lei fiecare. Numai datoriile către RADET se ridică, în momentul de față, la peste 126 miliarde lei, plus penalitățile, care depășesc 30 miliarde. Între asociațiile de locatari îngropate în datorii se află blocul A-10, din strada Voinicel – cu 350 milioane, blocul M-54, din strada Topolnița – cu 289 milioane, blocul Z-12, din strada Crainicului – cu 233 milioane ș.a.m.d. Pentru că RADET-ul nu mai poate suporta aceste datorii, blocurile în cauză vor fi debransate de la rețeaua de apă caldă și caldură.

Constantin Dumitru, președintele Asociației Administratorilor de Imobile din București (ASLOC), susține că vinovații haosului financiar în care se zbat asociațiile de locatari sunt, în ordinea „culpei”, regiile.

O familie amărâtă, așteptând „să vinăăștia cu evacuarea”

La 44 de ani, Floarea și-a cam încheiat socotelile cu lumea asta. Ea știe că, odată ajunsă în stradă, viața nu-ți mai poate oferi aproape nimic

justiția și cetățenii: „Regiile și-au permis să acumuleze datorii de miliarde, numai de la asociații, pentru că au fost subvenționate. Angajații regiilor și-au luat salariile – și ce salarii! – indiferent de felul în care și-au făcut treaba. Oare dacă ar fi fost societăți comerciale și-ar mai fi permis asemenea datorii? Nici justiția nu ne ajută, poliția nici atât! Dosarele cu fraude de la asociațiile de locatari zac la poliție sau procuratură de ani de zile. Nici măcar n-au ajuns în instanță, unde urmează alte târăgănări. În fine, nici locatarii nu sunt ușa de biserică; după '90 a dispărut simțul civic, există o pasivitate exasperantă. Nimeni n-ar pune mâna să ridice o hârtie din fața blocului, ori să smulgă o buruiană, nici să-l tai. În privința banilor sunt de înțeles, dacă n-au ce mânca, de unde să-și plătească întreținerea? Mulți mi-au spus că putem să-i dăm afară și din țară, nu numai din bloc, că tot nu au bani. Nu mă întrebați unde se vor duce familiile evacuate, că nu știu. Asta e o problemă socială, s-o rezolve guvernul. Este sigur, însă, că în vremurile astea, când prețurile cresc mult mai rapid decât salariile, traiul la bloc a devenit un lux, pe care nu și-l mai poate permite oricine.”

Toți pentru unul

În București există, deja, 900 de blocuri care au fost debranșate de la rețeaua de apă caldă și caldă, înainte de începerea iernii. Cele peste 10.000 de familii aflate în situația amintită trăiesc în condiții inumane, încălzindu-se cu improvizatii electrice sau cu flacăra aragazului, atunci când presiunea gazelor este corespunzătoare. Soluția debranșării în bloc, însă, îi afectează și pe cetățenii care-și plătesc întreținerea la timp, dacă au ghinionul unor vecini rău-platnici. Chiar dacă este o anomalie, deocamdată nu s-a găsit altă soluție, pentru că regiile au semnat contracte cu asociațiile de locatari, nu cu fiecare cetățean în parte. Este o problemă de mentalitate, la urma urmei – susține președintele ASLOC – pentru că așa ne-a obișnuit comunismul, că toți trebuie să suportăm laolaltă, că suntem pedepsiți toți, în mod egal, pen-

tru unul. Este și o manieră mai comodă de a rezolva lucrurile. De ce să se complice RADET cu debranșarea individuală, care presupune proceduri mai fine, intri în casa omului, cu o sentință judecătorească, pe când e floare la ureche să debranșezi un bloc întreg, chit că acolo există zeci de familii care și-au plătit întreținerea și le obligi să sufere pe nedrept?”

Pentru familiile care au restanțe foarte mari la întreținere, Legea 114/1996, completată ulterior, prevede și măsuri extreme. Astfel, asociațiile de locatari pot apela la justiție, pentru scoaterea la licitație a apartamentelor celor rău-platnici, în vederea recuperării datoriilor.

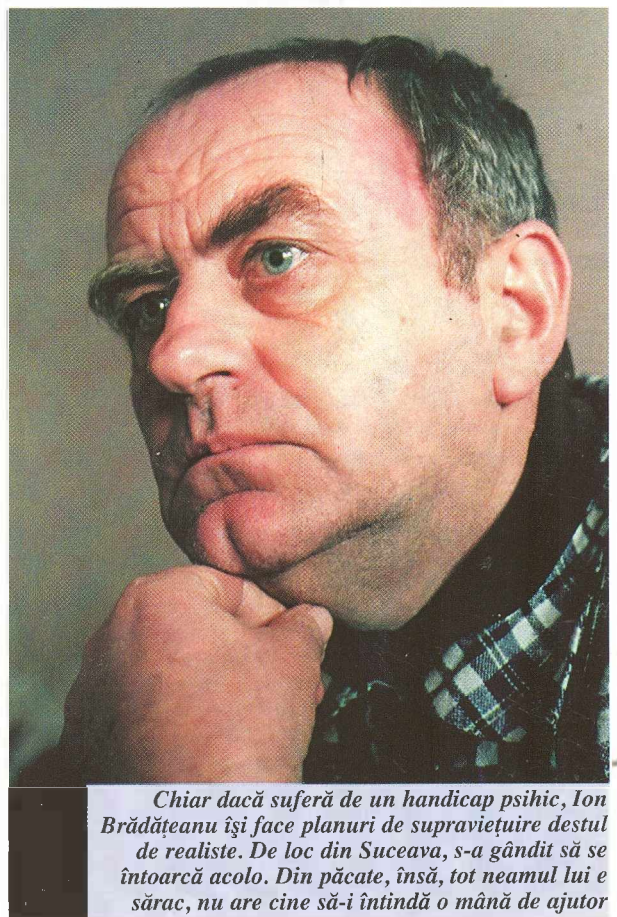
Când viața se măsoară în datorii

Familia Floarea și Ion Brădățeanu, din str. Valea Oltului nr. 4, bl. M-10, ap. 130, urmează să fie evacuată din apartament, în câteva zile, pentru o restanță de peste 15 milioane lei. Că această sentință amplifică, până la sadism, o dramă deja existentă pare că nu mai interesează pe nimeni. Să începem cu dl Brădățeanu, care este handicapat, cu debilitate mintală, și nu înțelege cum administratorul a putut să-i spună că, dacă plătește măcar 7 milioane, n-o să fie scos în stradă. El n-a văzut atâta bănet, laolaltă, de când se știe. Are o pensie de două sute și câteva mii de lei, care vine azi și se duce mâine, pe datorii, că vânzătorii de la magazinele din zonă sunt cumsecade, îl știu și îi dau pe credit, un ulei, un orez, doi cartofi. Soția, Floarea, are 44 de ani și a făcut o adevărată psihoză la gândul că vor ajunge pe drumuri. Nici ea nu are cine știe ce venit, deși nu stă de pomană. Lucrează la fosta APACA, pentru 400.000 lei pe lună, pe post de

om bun la toate, de la curățat scame până la spălat pe jos. La mijloc mai sunt și doi copii. Fetița, de 7 ani, a început școala, cu chiu, cu vai, că nu prea au bani de asta, deși le-ar plăcea să învețe „să se facă deșteaptă, să ajungă în rând cu lumea, că noi nu putem, am rămas în urmă”, spune mama. Băiatul are 19 ani, nu și-a găsit de lucru decât cu ziua, pentru ceva măruniș, fapt care l-a înrăit peste măsură. Nu se mai poate discuta cu el, părinții sunt speriați, că-și „bagă picioarele în orice”, zice că „totu-i de rahat”.

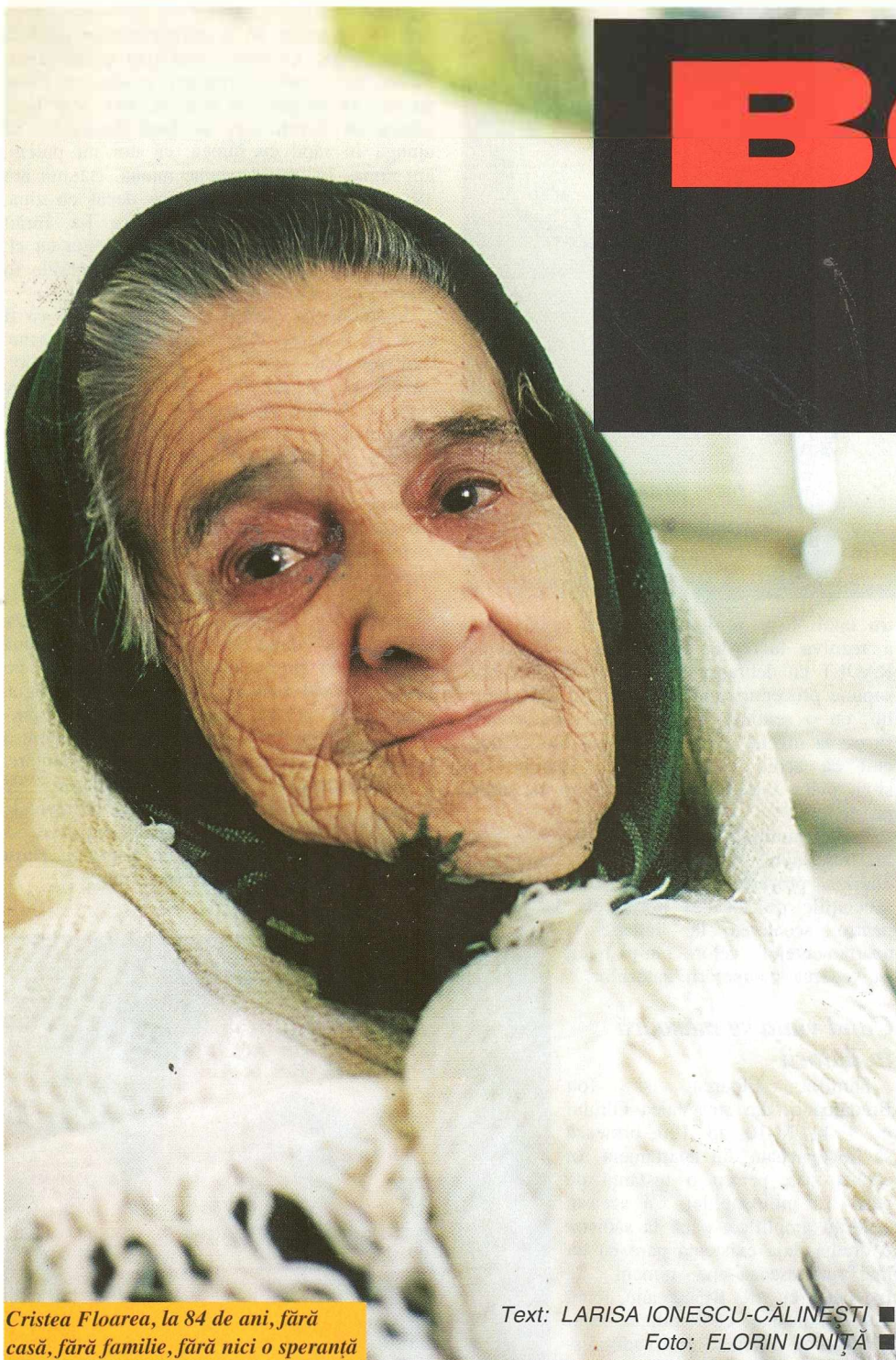
Apartamentul soților Brădățeanu, care va fi scos la licitație, este bogat doar în icoane. Am numărat peste zece Iisusi și Fecioare, agățați pe resturi de mobilă, pe pereți, pe ferestre. Ieftine ca material în sine, scumpe ca simbol, toate icoanele sunt împodobite cu ramuri de salcie, din ultima Duminică a Floriilor. În rest, sărăcie lucie: trei pături deșirate, folie de plastic în loc de geam, la sufragerie, pereți cu mușgai, două televizoare hodorogite, unul având doar imagine, altul – doar sonor...

Faptul că familia Brădățeanu va rămâne și fără acoperiș, în plină iarnă, pentru că nu are de unde să adune 15 milioane lei, seamănă a crimă cu premeditare. Vă reamintim, cu jenă, că acest fapt se întâmplă în România, unde există, printre altele, un minister al protecției sociale, un secretariat de stat pentru handicapați, mii de organizații umanitare, mamuți industriali cu datorii de miliarde – de care nu se atinge nimeni – bănci falimentate pe banii noștri și, în fine, guvernanți care se sacrifică, în locul nostru, din patru în patru ani, preț de o campanie electorală...

Chiar dacă suferă de un handicap psihic, Ion Brădățeanu își face planuri de supraviețuire destul de realiste. De loc din Suceava, s-a gândit să se întoarcă acolo. Din păcate, însă, tot neamul lui e sărac, nu are cine să-i întindă o mână de ajutor

Bătr uit

Cristea Floarea, la 84 de ani, fără casă, fără familie, fără nici o speranță

Text: LARISA IONESCU-CĂLINEȘTI ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Trăim într-o lume a deprecierei morale, a dreptului celui mai tare în toate accepțiunile acestui atribut (mai tânăr, mai sănătos, mai prosper), o lume în care să fii dur și necruțător este un merit, adesea o cale de a te face ascultat, adulat, urmat. Societatea tradițională, având convențiile și cutumele ei vechi de mii de ani, a rămas doar în suflul celor pentru care valorile morale se mențin nealterate. Familia este pe cale de descompunere, nu atât fizic, cât în esența ei; oamenii se întreabă ce rost mai are. Tendința de a renunța la bătrâni, de a-i îndepărta nu numai din locuință, dar și din suflet, fenomen denumit prea frumos de francezi „*intimité à la distance*”, este o realitate care face loc

abuzului contra persoanelor vârstnice. În acest sens, deceniul 1981-1990 este cunoscut drept deceniul conștientizării abuzului asupra bătrânului, așa cum anii '60 au fost marcați de descoperirea abuzului contra copiilor, iar deceniul următor de abuzul unui soț contra celuilalt (Bennett). Deși în țările preocupate de acest fenomen s-au luat măsuri legislative și administrative pentru contracararea lui, nu numai că nu s-a constatat o scădere a abuzurilor, dar numărul lor este în continuă creștere. Valul se face simțit și la noi, ca o reverberație încărcată de duritatea sărăciei. În urmă cu zece ani, ideea Elenei Ceaușescu de a-i concentra pe bătrâni în stabilimente speciale ni s-a părut tuturor revoltătoare; acum,

mulți o fac de bunăvoie, mânați de interese materiale.

Dar, dacă regimul comunist nu a reușit să distrugă unitatea familiei, atunci care să fie explicația pentru uluitoarele povestiri pe care ni le-a relatat domnul doctor **Constantin Bogdan**, directorul Spitalului Sfântul Luca.

Ne-am îndreptat către acel loc uitat din cartierul Berceni nu pentru a vedea saloane, coridoare sau săli de tratament, ci oameni. Nu orice fel de oameni, ci bătrâni abandonați de familie, de societate. Am vrut să vedem ce înțelegere au semenii noștri pentru cei care i-au zămislit, altfel spus, cât de adâncă este rana deschisă a mizeriei morale în care trăim.

Figură pregnantă a mediului medical, aflat prin funcția sa și prin preocupări (domnia sa este și profesor la Facultatea de Asistență Socială din cadrul Universității București) la interfața medicalului cu socialul, domnul doctor Bogdan este martorul direct al zecilor de drame care se petrec în spatele zidurilor spitalului pe care îl conduce. Un spital mai puțin cunoscut, aproape uitat de programele sfârșitoare ale Ministerului Sănătății, văduvit de celebritatea aducătoare de fonduri a centrelor de renume, chiar dacă aici sfârșesc, în liniște, mare parte din clienții clinicilor universitare...

– *Domnule doctor, care este situația abandonului la bătrâni în spitalul pe care îl conduceți?*

– Acest fenomen a luat o amploare nemaipomenită în ultimii ani. Majoritatea sunt bătrâni lăsați la noi de propriii lor copii sau de nepoți. Aceștia le vând casele sau pur și simplu îi lasă aici, nemainteresându-se de ei până la moarte.

– *Cum ajung bătrânii să fie pensionari ai acestui spital?*

– Spitalul Sf. Luca este un spital de bolnavi cronici, practic de toate vârstele; secția de geriatrie are același regim, dar cei care sunt internați depășesc cu mult perioada regulamentară de spitalizare de 14 zile, unii stând aici cu anii. O parte provin de la alte spitale de unde sunt transferați, spitale de urgență care nu pot ține paturile ocupate cu ei, alții sunt aduși de familie și lăsați aici. Problema rezidă în faptul că acești oameni ar trebui să fie preluați de căminele spital, dar pentru a interna un bătrân acolo este nevoie de un dosar care se depune la Secretariatul

ânii ați

de Stat pentru Handicapați unde este rezolvat abia în șase luni, timp în care omul poate muri sau să stea în stradă, în caz că nu are adăpost. În afară de acest motiv, să zicem obiectiv – faptul că locurile din cămine sunt limitate – există și cel subiectiv: traficul de influență, veșnicul telefon de sus care face ca bătrâni care au familii ce i-ar putea îngriji foarte bine, să ocupe paturile celor care efectiv n-au pe nimeni. Mita și telefonul, acestea sunt instrumentele cu care se operează internările „de urgență” în căminele spital, în timp ce adevăratele *urgente sociale*, termen prin care denumesc anumite cazuri disperate, nu mai găsesc loc sau au nevoie de șase luni de așteptare.

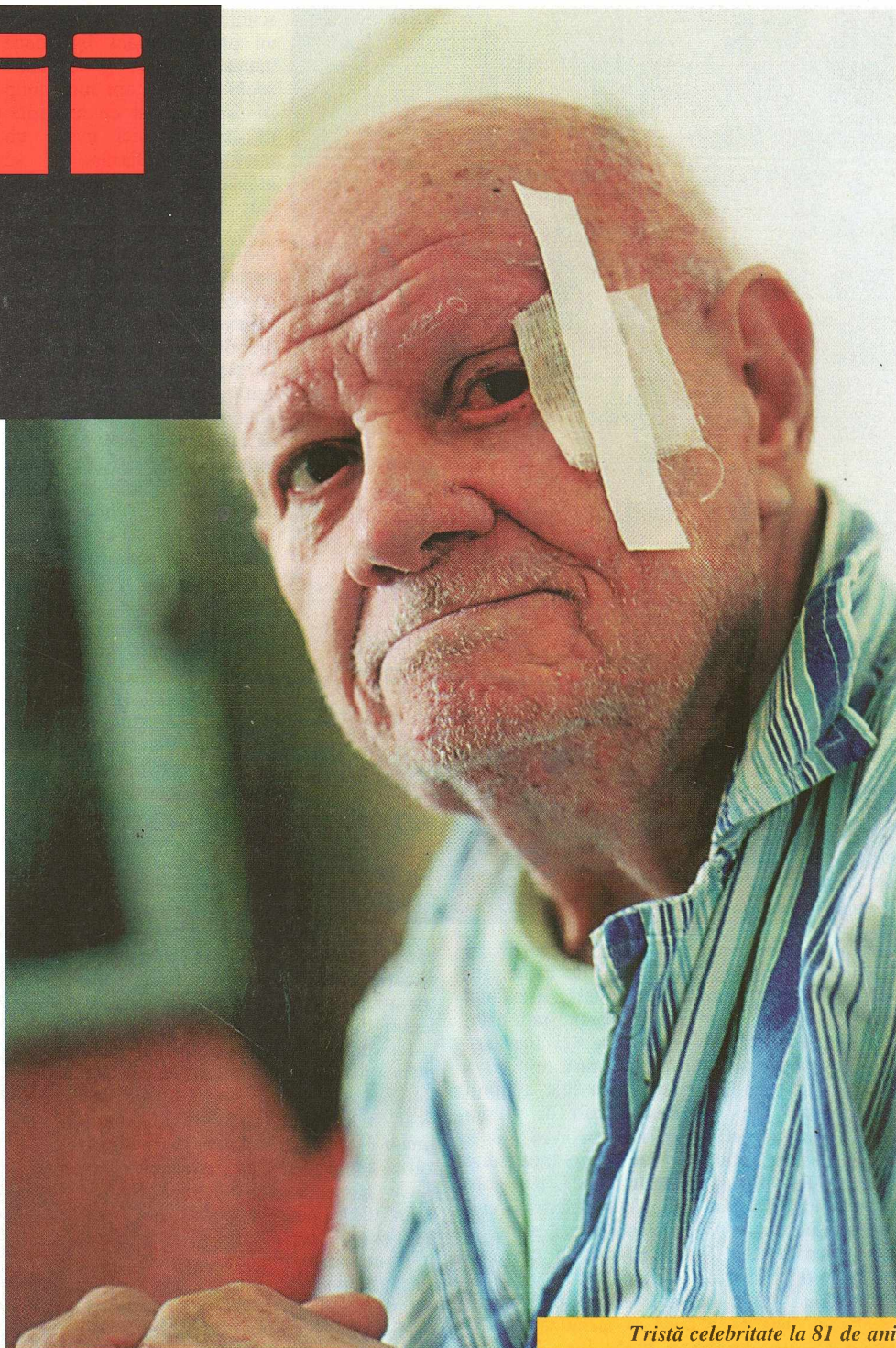
– *Ce reprezintă o urgență socială?*

– Spre exemplu, să luăm un cuplu de bătrâni, unul dintre ei fiind imobilizat la pat, paralizat; moare cel valid și, astfel, celălalt devine o urgență, nu se poate alimenta, nu poate trăi fără ajutor. Atunci, vecinii îl duc la cel mai apropiat spital unde este oprit de milă sau începe calvarul, plimbatul dintr-un spital în altul.

Un alt caz: un vârstnic are un copil cu handicap. Părintele moare, lăsând copilul la o vârstă respectabilă, fără nici un ajutor. Este tot o urgență socială... Apoi sunt oamenii străzilor, boschetarii...

– *Există o legătură între abandon și abuz?*

– Desigur, de fapt cele două fenomene se leagă. Abuzul vârstnicului, în principal cel financiar, este o noțiune care preocupă întreaga lume, fiind întâlnit peste tot, nu numai la noi. Dacă în alte țări acesta ia alte forme (bătrânii își țin banii la bancă și operează cu cekuri), la noi cea mai răspândită modalitate de extorcare este prin deposedarea de imobil. Cel mai trist este că în 80% din cazuri cei care o fac sunt chiar copiii victimei, cel mai adesea fiul. O altă modalitate este binecunoscuta ofertă de îngrijire contra intrării în spațiu și donarea casei după deces. La mica publicitate găsim o mulțime de anunțuri date de „tineri căsătoriți” care – am nenumărate cazuri în minte – după două, trei luni internează bătrânul într-un cămin și pun mâna pe casă, o închiriază pe valută sau chiar o vând, cu complicitatea notarului sau chiar a medicilor care îl declară pe acesta lipsit de discernământ. Este ceea ce am denumit *abuz de instituționalizare*. În alte cazuri, „tinerii” practică un fel de eutanasiu, administrându-le medicamente care de fapt îiucid, lucru greu de dovedit. În străinătate se

Tristă celebritate la 81 de ani

întâmplă la fel, să nu credem că este un specific național, primii care s-au sesizat fiind englezii. Acum, la ei există o instanță ce verifică persoanele care iau în îngrijire bătrâni, atât ca profil moral cât și ulterior, controlând mereu modul în care aceștia sunt îngrijiți. La noi însă, fenomenul este atât de răspândit și de necontrolat încât pare că este încurajat de stat, probabil ca pe o modalitate de a rezolva problema locuințelor.

– *Există vreo prevedere legală care să împiedice sau măcar să limiteze escrocarea bătrânilor?*

– La noi nu există nici o protecție juridică a bunurilor persoanelor vârstnice, așa cum există în alte țări. În legislația franceză,

există pentru copii obligativitatea juridică de a-și susține financiar părinții lipsiți de resurse, iar cei care își îngrijesc părinții cu handicap primesc indemnizații. În același timp, numai la noi este posibil ca bătrânul să ajungă la cămin, iar bunurile sale să rămână familiei; la căminele comunității evreiești de la noi și în toate țările civilizate, o dată ce bătrânul este internat, averea acestuia revine sistemului care l-a luat în grijă.

Iată câteva cazuri celebre în istoria spitalului Sf. Luca, pe care domnul dr. Bogdan ni le-a relatat, reamintindu-ne că ele reprezintă doar vârful aisbergului abuzului contra vârstnicului; violența fizică, neglijarea voluntară, privarea de hrană, sechestrarea,

Dr. Constantin Bogdan, directorul Spitalului de bolnavi cronici Sf. Luca

rămân ascunse ochilor societății. Un bătrân hemiplegic care se afla internat de câțiva ani într-un cămin spital din Capitală, este luat după 1990 de fiica sa în Franța, țară care acordă ajutor bănesc celor care își îngrijesc acasă părinții handicapați. Doamna respectivă i-a obținut cetățenia franceză, a luat ajutorul și după doi ani s-a descotorosit de bătrân trimițându-l în țară, unde nu mai avea nimic, deoarece fiica iubitoare îi vânduse între timp și casa. Bătrânul a ajuns în stradă, de acolo la spitalul Sf. Ioan, de unde a fost transferat la Sf. Luca. A avut mari probleme pentru a i se face actele, din cauza nobilei cetățenii pe care o primise.

Un tânăr aduce la camera de gardă a spitalului o bătrână afazică și paralizată, afirmând că este un vecin binevoitor; la insistențele personalului, cu ajutorul poliției, s-a dovedit că acesta era de fapt fiul care dorea să-și abandoneze mama pentru a-i lua apartamentul de două camere.

Într-o seară ploioasă, un pachet uman este aruncat la poarta spitalului dintr-o mașină care demarează în trombă. Portarul identifică în mormanul de cărpe o bătrână afazică, fără un picior... Cu ajutorul poliției s-a dovedit a fi bunica unei tinere care locuia pe șoseaua Olteniței și care deja vânduse apartamentul bătrânei.

Unde-s doi puterea crește: doi fii și-au internat mama la azil și, consecvenți spiritului întreprinzător, au făcut, în casa ei, bar! Se pare că nici mediile de afaceri nu sunt

scutite de asemenea năravuri: un om important își aduce mama la spital și o „uită” acolo timp de opt luni, timp în care, ocupat cu afacerile, nu mai dă nici măcar un telefon.

Bătrâna se prăpădește, fiul este anunțat, dar nici măcar atunci nu vrea să știe de ea. Nici poliția nu s-a amestecat, deoarece acesta era un „om de onoare” după cum s-a exprimat ofițerul solicitat de dr. Bogdan și nu se cădea să fie adus de polițiști la spital pentru a-și scoate mama din frigider. Se pare că abandonul cadavrelor este ultima modă: cei mai mulți spun că înmormântarea costă, dar unii chiar nu vor să mai aibă de-a face nici măcar cu cadavrele celor care le-au dat viață.

La presiunile celor cu adevărat preocupați de situația alarmantă a abuzului vârstnicului, s-a constituit o inițiativă legislativă cu privire la adoptarea unei convenții de protecție juridică a bunurilor bătrânilor, plină însă de imperfecțiuni. Astfel, convenția prevedea ca apte pentru internarea în cămine-spital persoanele fără adăpost. Un adevărat regal pentru cei ce se ocupă de extor-

carea bătrânilor: aceștia vor crea situația și apoi vor invoca legea pentru a-i trimite la azil, împușcând doi iepuri dintr-o dată!

La spitalul Sf. Luca găsești în permanență câțiva bătrâni abandonați de familie. Am stat de vorbă cu o „vedetă” a abuzului financiar, dl. Panteimon Vasilescu, al cărui caz a făcut vâlvă acum patru ani, apărând chiar și la televizor. Căzut pradă farmecelor unei tinere de 30 de ani, o ia de nevastă, iar aceasta îl internează în nenumărate rânduri la diverse spitale, dându-se drept fiică, după ce îi aplica acasă un „tratament” special medicamentos, ceea ce l-a dus în cele din urmă la necesitatea unui stimulator cardiac. În acest răstimp, tânără soție îl deposează de locuință iar bătrânul de 81 de ani se află și acum la spital, după patru ani de procese.

Dna Cristea Floarea, în vârstă de 84 de ani, pensionară a spitalului Sf. Luca de doi ani: „Am avut o casă în comuna Clinceni dar o vecină m-a uluit, m-a zăpăcit de i-am vândut-o și i-am dat și banii de la CEC, doar mi-a promis că o să-mi facă și mie casă”. A suferit o fractură de col femural care o imobilizează parțial, neputându-se deplasa decât cu cadru. Nu are pe nimeni, nu mai are nimic.

Dna S.M., de 75 de ani, paralizată, într-un scaun cu rotile, așteaptă de patru ani un semn din partea fiului ei; acesta a adus-o, a lăsat-o și nu s-a mai interesat de ea nici măcar cu un telefon. Nepoata pe care a crescut-o a venit o singură dată să o vadă în toți acești ani.

Când începi să vorbești unor persoane importante despre bătrânii abandonați, cheful de discuție dispare ca prin minune; sunt doar niște bătrâni, ce vă interesează soarta lor când atâția copii sunt abandonați, atâția cerșesc pe stradă sau suferă de SIDA?

Cei care abuzează de încrederea bătrânilor se bizuie în mare măsură pe lipsa de interes pe care o dovedesc autoritățile și opinia publică față de aceste cazuri. Adesea sunt luați în derădere, multora nu le vine să creadă că un om în toată firea poate fi atât de naiv încât să comită asemenea greșeli, neținând seama de psihologia deosebită a vârstnicului care se vede singur, depreciați, abandonat de societate și care se agață, instinctiv, de himera primului venit. Cu ochii albaștri înlăcrimați, dna Cristea întreabă în deșert „Oare o să-mi dea și mie casă?”. O întrebare la care doar un avocat ar putea răspunde, după consultarea unor acte pe care bătrâna nici nu le poate citi, un avocat care să renunțe la onorariu, măcar o dată în viață.

Românii se declară aproape în totalitate creștini ortodocși, dar, atunci unde este respectul pentru cea de-a cincea poruncă... „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie și mulți ani să trăiești pe pământ”!

Au trecut patru ani de când doamna S.M. nu a mai fost căutată de fiul ei

Satul Chișcău

În satul Chișcău, la doar 300 m de Peștera Urșilor

Aurel Fluture a întemeiat un senzațional muzeu etnografic particular

- „Domnucu” Fluture a salvat, cu doar 10 lei, un răboj agricol de la 1860, unic în Europa
- Napoleon s-a întors de la Moscova cu „mașina românească”

Familia Fluture

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Un muzeu surpriză

În partea de sus a satului Chișcău se află Peștera Urșilor. Pe circa un kilometru, drumul ce duce către celebrul obiectiv turistic se împerechează cu un pârâiaș. Din acest motiv, dacă pe stânga străzii se întind gospodăriile chișcănenilor, pe dreapta este pur și simplu un mal gol, umbrit sporadic de câțiva pomi. Dar, cu vreo două-trei sute de metri înainte de peșteră, trecătorii dau cu ochii de un garaj lung, situat chiar pe malul apei. Abia când te afli în fața ciudatei construcții îți dai seama că sub un șopron oarecare se

află o impresionantă colecție de mașini vechi, tractoare „de epocă” și locomobile „arhaice”. Pe certificatul de naștere al acestor piese stau înscrise cifre între 1910 și 1940. Pe partea cealaltă a drumului un indicator pe care scrie „Muzeu” te îndeamnă să intri într-o curte de moț așezat. Aici sunt adăpostite peste o mie de exponate, unele mai vechi decât altele, reprezentând cam tot ce s-a mai păstrat în materie de obiecte din tradiția românilor din Ardeal. O impresionantă colecție de ceramică se află aninată pe gardul din dreapta gospodăriei, în timp ce pe stânga sunt înșirate exponate din fier (de la circa 10 role din fontă și până la zurgălăi, unelte agricole etc.). Șopronul din fundul curții este „dedicat” lemnăriei masive, cu lucruri brute, folosite la munci solicitante. Migala, bunul gust, rafinamentul și tenacitatea își fac simțită cu adevărat prezența în momentul vizitării încăperilor muzeului. Patru camere din lemn găzduiesc o panoplie impresionantă de costume populare (de la ii, la bundițe), obiecte de uz casnic, mobilier vechi etc.

„Domnucu” lângă colecția de godin-uri

Din cauza „vechiturilor” sătenii ziceau c-am bolânzit și nevastă-mea a băgat divorț

Intemeietorul muzeului etnografic din Chișcău și totodată capul gospodăriei care-l adăpostește este Aurel Fluture. S-a născut exact în urmă cu 60 de ani, în zodia Scorpionului. Pasiunea pentru vechile obiecte țărănești a început să o guste încă din copilărie. Tatăl său era rotar (făcea roți pentru căruță), în satul Chișcău. În atelierul lui se strâneau deseori sătenii care încingeau veritabile șezători. Micuțul Aurel avea locul său rezervat în timpul partidelor de suetă a vechilor chișcăneni, deoarece sarcina sa era să învârtă mai tot timpul o manivelă. Ciulind urechile la poveștile și legendele moșilor, luând aminte la spiritul lor de mândrie și la gustul acestora pentru frumos, în sufletul tânărului Fluture s-a întipărit definitiv dragostea pentru istoria și modul de trai al acelor ardeleni: „Ceea ce m-a determinat cu adevărat să încep această muncă a fost dorința de a arăta tradiția și continuitatea românilor în Ardeal. Citisem destule cărți istorice și știam cât a suferit și câtă nedreptate se făcuse asupra neamului nostru. Știam că românii și-au apărat poporul la 1848 cu tunuri de doagă de cireș. Pot chiar să vă spun că atunci când comandanții armatelor antirevoluționare i-au întrebat pe ofițeri cum de s-a putut ca armata lor să fie înfrântă cu tunuri de doagă, aceștia au zis: «Ei au tunuri de doagă, da' oamenii-s de fier. Noi avem tunuri de fier și oamenii de doagă». Revenind la colecție, pot să vă spun că primele lucruri am început să le adun la 38 de ani. Pentru că nu aveam mașină, le căram în spate. Eu le aduceam în casă, nevastă-mea le scotea afară. Degeaba-i explicam eu despre valoarea lor. Până la urmă, am ajuns

la divorț. Eu am luat fata și ea băiatul (celălalt băiat nu era născut). Până la urmă au pus niște personalități ale satului, printre care și directorul școlii, s-o convingă de faptul că-i bine ceea ce fac. Așa am îmbunătățit-o, ne-am împăcat și a început și ea să vină cu mine. Când ne vedeau sătenii venind seara pe amândoi (ba uneori luam și copiii) cu cărca plină de lucruri, spuneau: «No, nu-i destul c-o bolânzit Domnucu», așa mă ciufuleau (alintau – n.r.) ei pe mine, «că amu o bolânzit și muiera»”.

Trei sferturi din obiectele adunate de Fluture se află la muzeele din țară

Dar ceea ce se află acum la Chișcău reprezintă doar un sfert din obiectele salvate de Aurel Fluture de la „reciclare”. Cea mai

mare parte dintre bunurile achiziționate de el sunt expuse în momentul de față la Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, la Muzeul Agriculturii din Slobozia și la Muzeul Satului din București. Pe unele dintre aceste obiecte le-a vândut de bună-voie muzeelor, iar altele le-a donat, deoarece ori le ceda benevol, ori îi erau luate cu japca de comuniști. În 1989 s-au prezentat la el niște tovarăși cu aprobare de la Consiliul Culturii, pentru a lua obiectele. Astfel s-a produs „donatia” către muzeul din Slobozia. Lui Aurel Fluture i-au fost luate piesele cele mai valoroase pe care le strânsese până atunci. Muzeografuli au plecat cu un camion cu lucruri plus câteva mașinării încărcate într-un vagon de tren, deoarece camionul devenise neîncăpător. Drept compensație fostul proprietar a primit doar 80.000 lei, cu mult sub 10% din valoarea exponatelor: „E drept că la nivelul lui

Aurel Fluture oferind explicații despre lucrurile haiducului Oneată

Un nationalist de bun gust lângă personajul său de suflet, Avram Iancu

1989, asta însemna o Dacie, își amintește domnul Fluture, dar baniiăștia acopereau doar costul a 3-4 icoane vechi. După Revoluție, a venit la mine un avocat și mi-a propus să-mi ia lucrurile înapoi. Am stat eu bine și m-am gândit, dar la urmă i-am zis: «Ce rost are, domnule, să le mai iau înapoi. Menirea lor este să stea într-un muzeu, unde să fie bine protejate și puse-n valoare. Eu n-am loc să le țin nici pe astea ale mele cum trebuie. Că stau înghesuite ca vai de ele și-i păcat. Lasă-le unde sunt.»

Cu 10 lei am salvat o piesă unică în Europa

Unele dintre obiectele adunate de Fluture au o poveste aproape neverosimilă. Printre acestea se numără și un răboj agricol unic în Europa. În timp ce Aurel era taximetrist în Ștei (fostul „Doctor Petru Groza”), un individ i-a cerut să-l ducă până în satul Dighișeni, situat în apropiere. Când taximetristul a ajuns la destinație, a văzut că acolo tocmai se demolase o casă bătrânească și urma să se toarne fundația uneia noi. Preocupat fiind de obiectele vechi, i-a întrebat pe muncitori dacă n-au găsit astfel de lucruri pe la casa proaspăt demolată. Așa a aflat de niște ulcele îngropate la temelie, care conțineau câțiva bănuți, fire de grâu și coji de ouă. Crezând că sunt făcute vrăji, lucrătorii le-au aruncat în groapă și au pus pe ele resturi de zid. Fluture însă știa că ulcelele nu erau pentru farmece și că scopul lor era de a alunga duhurile rele. Încercarea sa de a recupera ceva de sub molozul pereților din chirpici a fost sortită eșecului. Dezamăgit, a început să se învârtă prin curte. La un moment dat a găsit o bătrână care cocea pâine la cuptor. Când s-a uitat mai bine, în teancul său de vreascuri se afla o bâta lungă de aproape doi metri, cu niște încrustații pe ea. La început a crezut că-i un fel de furcă păstorească, din aceea pe care flăcăii ciobani o fac vara în munți, pentru a o dăru iarna fetei iubite. Dar motivele încrustate pe bâta semănau mai degrabă cu scrijeliturile unui răboj păstoresc. Examinând

bâta mai cu atenție și-a dat seama că nu-nici răboj păstoresc. Tocmai când bătrâna se pregătea să o bage în foc a întrebat-o de unde are bâta. Așa a aflat că un străbunic al femeii lucrase pe la 1860 la primăria unui sat din zonă. Și cum omul nu știa carte, ținea toată evidența satului pe cele patru canturi ale răbojului. Pe două dintre ele erau însemnate numărul locuitorilor și impozitele datorate de fiecare gospodărie, iar pe celelalte două se încrusta cât plăteau datornici. Văzând că Fluture este interesat de răboj, «proprietara» i l-a vândut cu 10 lei (o sumă importantă pe vremea aceea pentru un lucru de foc...). A doua zi, dis-de-dimineață, colecționarul s-a dus cu răbojul la Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, unde urma să se

curează muzeul. La expoziția cu pricina, Aurel Fluture împrumutase și el niște obiecte. Când s-a dus și cu răbojul, Dumitrașcu i-a spus că nu mai are loc și pentru „chestia aia”, care oricum nu era mare brânză. Trecând peste incidentul cu răbojul, Aurel tot suna la muzeu deoarece vroia să participe la inaugurare. Sever l-a tot amânat până când Fluture a aflat din ziar că fusese tăiată panglica... După expoziție colecționarul și-a adus lucrurile acasă, la Ștei (acolo locuia pe atunci), unde avea un mic muzeu, cu intrare liberă. Răbojul agricol l-a expus tot în propria-i casă. În scurt timp însă, specialiștii au aflat despre unicitatea răbojului său. Directorul Sever a dat atunci ordin muzeografilor să se ducă și să cumpere forțat toate piesele de valoare ale colecționarului din Ștei, pentru a-i distruge expoziția. Bineînțeles că răbojul nu putea scăpa neachiziționat, alături de multe alte piese. El fusese însă evaluat la 8.000 lei. Așadar, cu 10 lei câștigase 8.000. Rămas doar cu o mână de exponate, Fluture nu s-a descurajat. Cu banii primiți de la muzeu a continuat să bată satele moșilor. El s-a încăpățânat să adune istoria acestora, să o care în cărcă și să o depoziteze în cele din urmă la Chișcău (o parte) și cea mai mare parte în prestigioase muzee din toată țara.

Fluture îi pune la respect pe hoți și pe străinii bășcălioși

Ceea ce surprinde la „Fluturi” este ușurința de care dau dovadă atunci când îngăduie oricui să le intre nestingherit în gospodărie, pentru a le privi exponatele. Bașca faptul că nu percepe nici o taxă de intrare. Mai mult, în repetate rânduri turiștii sunt lăsați să viziteze singuri o serie de exponate. Unica pază permanentă a obiectelor este inscripția „Vă rugăm, nu atingeți exponatele”. Și asta

Cei doi ciobănești sunt paznicii de nădejde ai muzeului

deschidă o importantă expoziție. Directorul de atunci al muzeului, Sever Dumitrașcu, era un dușman declarat al lui Fluture, deoarece considera că lucrurile adunate de acesta con-

în România!? Ascultându-l însă pe ardeleanul ce în 2000 va împlini exact șase decenii de viață, îmi dau seama că în România mai sunt, încă, oameni de ispravă: „Băiatul cel mare

și fata s-au aranjat la casele lor. Lângă mine a rămas numai mezinul Horia. Mai sunt câțiva oameni care ne mai ajută din când în când. Dar eu nu am bani pentru paznici. Mă bazez pe forțele noastre și, seara, pe cei doi câini; un ciobănesc german și unul de ăsta, de-al nostru. Am mai avut și lucruri pe care mi le-au furat. În special mărunțișuri. Eu cu hoții, dacă-i prind, procedez în felul următor. Zic așa: «Dacă eu nu-ți iau nici un ban pentru ce-ți ofer, fii măcar simțit și lasă lucrurile la locul lor. Da' dacă n-ai fost, eu n-am timp și bani să pierd cu tine la tribunal și la judecată și nu chem poliția. Dar fără 4-5 băte bune pe spinare, nu-ți dau drumul de aici». La doi le-am rupt deja spinarea. Eu fiind aici lângă peșteră, am vad. Și vin tot felul de oameni. În special mulți străini. Și-s mândru că pot să le vorbesc despre istoria românilor în Ardeal și le și arăt câte ceva. Să vadă că nu suntem adunați după apă. Mai sunt însă câte unii care tare mă întristează. Am găsit odată la un cimitir niște cruci vechi, din lemn, care urmau să fie arse în primăvară, deoarece le schimbaseră cu unele de marmură. Gândind că n-ar strica să le pun la colecție, le-am adus acasă. Într-o zi m-a vizitat un grup de specialiști din mai multe țări, veniți în schimb de experiență. Printre ei era un italian, care băuse cam mult. La un moment dat a luat o cruce să se pozeze cu ea și, făcând bășcălie, a întors-o invers. Atunci i-am spus ghidului să-i traducă vorbele astea: «Bă, fii atent că iau băta de colo și te pun să porți crucea cum a purtat-o Hristos, în spate. Tu îți bați joc de credința și de obiceiurile morților mei și de cele ale neamului meu?» Unul dintre ghizi mi-a spus atunci să-l las în pace, că-i italian. «Ce dacă-i italian, i-am zis. Să meargă la măsă să-l învețe să se comporte. Am fost și eu în

Italia și am văzut cum se procedează la ei în muzee. Nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva care să facă bășcălie...». Altă dată, un grup de francezi se tot uitau la mașini. Eu am început să le explic, punând mâna pe fiecare: «Ăsta-i un automobil de lux Tatra, făcut de nemți într-o serie scurtă, în 1940, după ocuparea Cehiei; ăsta-i un Fiat cutare, asta-i Pobeda, făcută de ruși». Lângă mașini am două căruțe țigănești, vopsite original cu galben, cu roșu, cu albastru. Când pun mâna pe o căruță, un francez

Colecție de ceramică pictată cu motive ardelenesti

Camără cu specific bihorean

Costume populare

îmi ia vorba din gură și spune: «Asta-i mașină românească, se cunoaște». Când am auzit una ca asta m-am întunecat tot la față și i-am spus: «Da, domnule, e o mașină românească, dar cu o mașină românească din asta s-a întors Napoleon de la Moscova și tare s-a mai bucurat de ea!». Francezul s-a enervat: «Faci mișto de mine și de națiunea mea?» «Nu, domnule, dumneata faci mișto de mine și de neamul meu și mai ești și la mine-n gospodărie!».

Dezvăluiri despre Oneață Gabor, ultimul haiduc din Munții Bihorului

Sciam la începutul articolului că fiecare exponat sau grupă de exponate are o poveste fascinantă. Din noianul de istorioare relatate de baci Aurel, cea a haiducului Oneață reprezintă o mostră de gingășie și sensibilitate: „Nevasta mea a avut un strămoș haiduc. Îl chema Ioan Gabor, dar toată lumea îl știa prin părțile locului de Oneață. El a fost ultimul haiduc din Munții Bihorului, dar la sfârșitul secolului trecut l-au prins și l-au dus în pușcărie la Gherla. A avut o viață de bărbat adevărat, «cu sânge-n el», cum se zice la noi. Era, în același timp, și un fel de ordonanță la jandarmul maghiar, dar și capul unei bande de 12 haiduci. Niște rude de-ale nevastă-mii păstrasera o serie de obiecte de la el: piese de mobilier gen dulăpioare, casete, ustensile de bărbierit etc. Eu m-am dus la ei și i-am tot rugat să mi le vândă. În cele din urmă le-am luat pe toate, mai puțin o oglindă, foarte frumoasă, pe care tot o s-o cumpăr atunci când o să dau comandă de una și mai frumoasă pe care să le-o dau lor, ca să nu las locul gol. Când am cumpărat lucrurile, am ciocănit lemnul și am apăsă cu degetele. M-am gândit că Oneață ăsta era prea deștept ca să nu pună ceva acolo. Și, într-adevăr, erau o grămadă de pereți dubli. Ce credeți că am scos de-acolo? Niște scrisori, că ți-e mai mare dragul să te uiți la ele. Nu numai că haiducul scria foarte caligrafic și corect românește, dar avea un stil așa de frumos că te unge la inimă. Unele dintre ele sunt în versuri. Dacă vreți, vă pot recita, domnule, o poezie de-a lui Oneață, scrisă-n pușcărie: «Din anul opt optzeci și șase/ De când n-am mai fost acasă/ Mi-o venit în minte mie/ De a mea scumpă soție/ Când am fost la judecată/ Mi-o fost mărturie dreaptă/ De bună ce ea era/ Nici o lacrimă nu da/ Ci m-apăra cu-ndrăzneală/ Neștiind de-a mea greșală/ Asta-i ca o suvenir/ Că s-a despărțit de mine/ Scrum va arde lumea toată/ Cărțile vor sta deschise/ Și-n ele faptele scrise/ Ști-va Dumnezeu de toate/ La lumină le va scoate.» Ți se sfâșie inima-n tine când citești astfel de lucruri. Într-o altă scrisoare,

(mașină de forță deplasabilă pe roți, alcătuită dintr-un generator de aburi, care folosește paie, lemn etc. și un motor, care servește la punerea în mișcare a altor mașini (agricole, forestiere etc. – n.r.). Dintre acestea, trei (poate cele mai multe) au fost descoperite de mine. Una construită-n Londra, la 1890, se află la Slobozia, una la Muzeul Satului din București și cea de-a treia e expusă aici, la Chișcău. Aceasta din urmă e construită-n 1910, în Ungaria. Au vrut o grămadă de străini s-o cumpere; nemții mi-au dat pe ea în două rânduri câte 10.000 mărci, dar n-am vrut s-o dau. Poate dac-aș vinde-o, aș lăsa-o cu 150.000.000 – 200.000.000 lei, dar numai unui muzeu din România. Tractoare am avut 10, dar două, cu piese mai puțin originale, le-am vândut pe câte 3.000 mărci fiecare. Am luat în schimb două pe care poți să le bagi și la câmp și care au aproape totul original. Așa-mi mai place, sui eu într-unul, Horică, fiu-meu ăsta micu, în altul și să ne plimbăm prin sat, când e timp frumos...

Supărarea mea este alta. Eu am strâns aici lucruri care depășesc

bine un miliard de lei. Dar n-am unde să le expun ca lumea. Le țin îngheșuite claie peste grămadă. Dacă aș avea posibilități, aș deschide un muzeu privat să le pot pune la adăpost așa cum trebuie."

Deși s-ar putea crede că singura preocupare a lui Aurel Fluture este colecționarea vechilor obiecte din Ardeal, lucrurile nu stau nici pe departe așa. Despre Fluture, am aflat că are Fundația „Horia”, prin intermediul căreia a făcut câteva acte de caritate importante în satul său (e suficient să amintim încălzirea centrală de la dispensar și demararea lucrărilor de încălzire centrală la biserica locală). Baci Aurel este și un împătimit al teatrului. El a activat până în urmă cu doi ani într-o trupă de teatru sătesc. Subiectele scenariilor erau din viața și bărfa satului, iar replicile nu se memorau. Pur și simplu „mergea” fiecare actor pe spontaneitate. Succesul reputat însă de artiștii din Chișcău, cu spectacolele ținute în zonele apropiate, a depășit cu mult granițele județului. Ei au obținut chiar și un premiu național pentru teatru sătesc: „Făceam niște spectacole atât de faine, încât ne-au dat și la PRO TV, la știri. Da' să vedeți cu ce scenă: cică era o muiere care, când îi pleca bărbatu-său noaptea de-acasă, se întâlnea cu cei bogați din sat. Dascălul satului (interpretat de mine) s-a dus la ea. Când colo, bate la ușă și primarul. Ea

Locomobila de la 1910

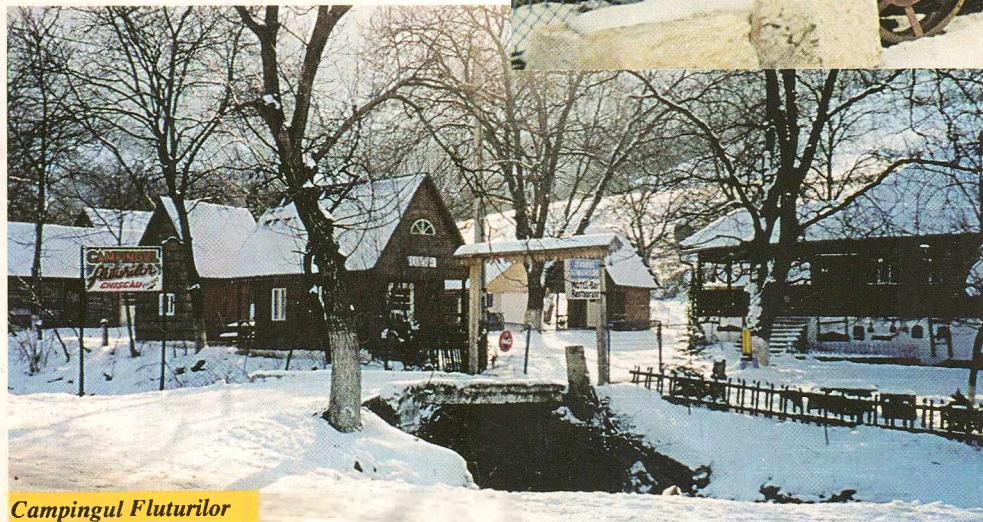
trimisă tot din pușcărie, își sfătuia frații cam așa: «Frate Simioane, eu nu știu cum de nu vă împăcați voi, care sunteți de-un sânge și ați supt aceeași țată! Cum de nu vă împăcați voi, de vă dușmăniți unul cu altul? Că eu m-aș bucura să văd acum și-un câne din satul meu!»

„Fluturii” se plimbă mândri cu tractoarele „antice” prin sat

Colecția lui Aurel Fluture numără aproape 2.000 de exponate. Dintre acestea, la loc de frunte se află o locomotivă de la 1910, făcută-n Ungaria, și cele 8 tractoare construite înainte de cel de-al doilea război mondial: „În țară sunt doar câteva locomobile

Tractorul preferat al lui Aurel Fluture

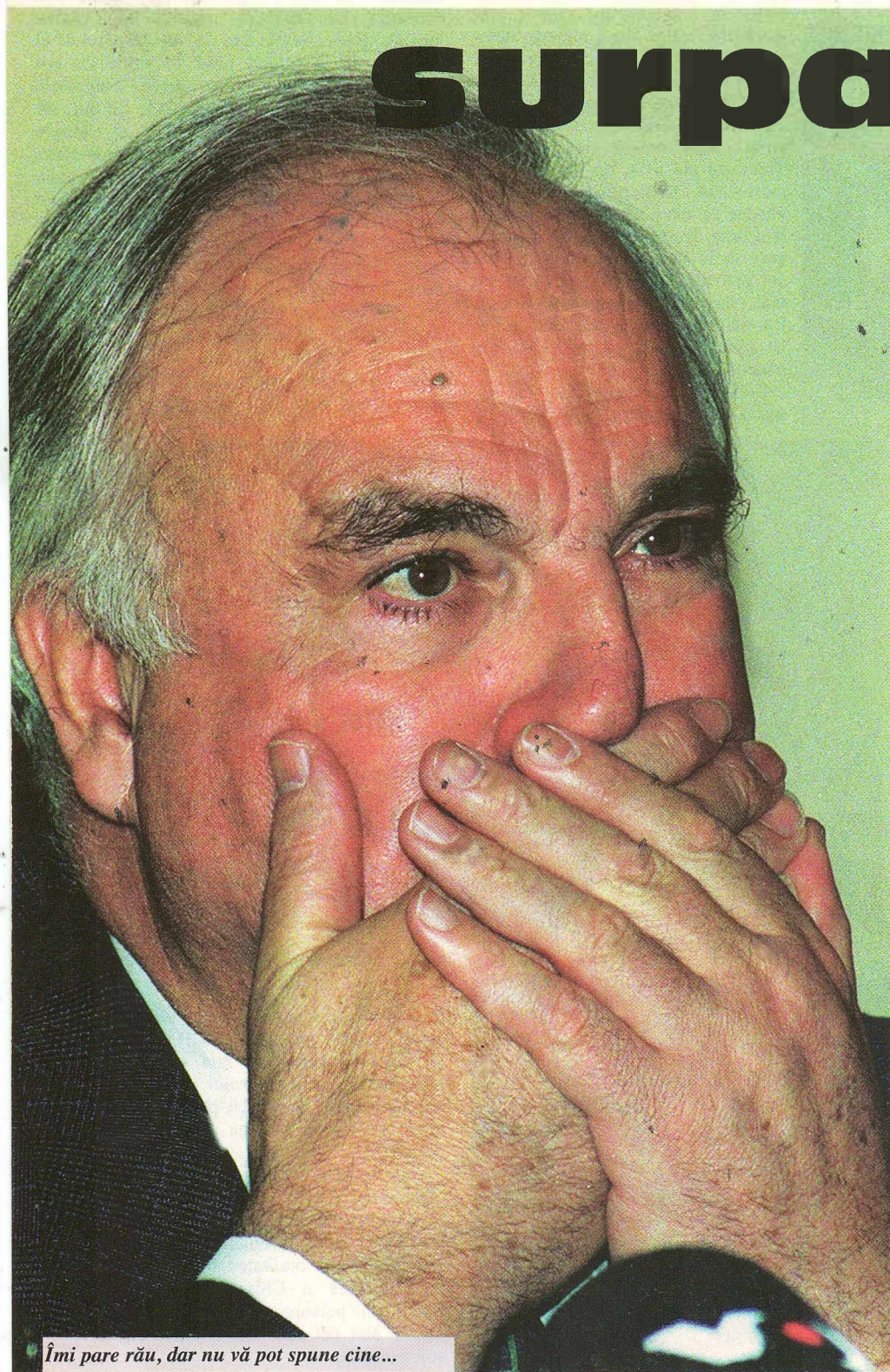

Campingul Fluturilor

nu-l primește-n casă, dar vorbește cu el la geam. La plecare, primarul îi cere s-o sărute și dascălul, adică eu, pun fundu-n geam și așa-i mai place primarului... Vă spun că, de emoție, mi-am pus două perechi de chiloți că dacă se rupea vreuna și pățeam ditamai rușinea?”

Dar dintre toate poveștile spuse de „Domnucu”, cele mai frumoase sunt istorioarele despre Avram Iancu, pe care-l iubeau toți moții și toate unguroaicele. Căldura blajină a pălincii, oralitatea lui Fluture și atmosfera mirifică a Chișcăului fac din Avram Iancu un personaj cum n-a reușit să contureze nici cel mai frumos manual de istorie românească.

Helmut Kohl, monumentul surpat

Text: BAZIL ȘTEFAN ■

Foto: ROMPRES ■

Gratitudinea este floare rară în politică. Cine mai avea îndoieli în această privință și le-a pierdut, probabil, definitiv urmărind ceea ce se întâmplă de câteva luni în Germania. Încă la 9 și 10 noiembrie trecut, la aniversarea a zece ani de la căderea Zidului Berlinului, fostul cancelar Helmut Kohl era sărbătorit cu pompă drept „cancelarul unificării” – germane și europene. Imaginea sa impozantă făcea înconjurul lumii pe toate canalele de televiziune, alături de cea a oaspeților de onoare ai manifestării, personaje cu nume la fel de „istorice” ca și el: George Bush și Mihail Gorbaciov. Deși nu mai era decât deputat în Bundestag și președinte onorific al CDU, partidul pe care l-a condus timp de 25 de ani, orice apariție publică a sa impunea respect general.

Avea să fie însă ultima dată când germanii – și restul lumii – îl omagiau pe Helmut Kohl. La scurt timp după aceea izbucnea deja „afacerea conturilor negre” – deschise în Elveția, în parte de el însuși (dar nu în folos propriu, ci în beneficiul partidului), în parte de trezoreriei conducerii centrale a CDU, în parte de organizația din landul Hessa a partidului – și alimentate din diverse donații. Scandalul a fost provocat prin indiscreția târzie și ciudată a unuia din donatori, comerciantul de arme germano-canadian Karlheinz Schreiber, care a „cotizat” pentru a i se facilita un contract gras cu Arabia Saudită.

Cum se întâmplă de obicei în asemenea situații, Helmut Kohl s-a încurcat mai întâi în propriile declarații, lăsând impresia (deși a devenit repede evident că nici o donație nu luase direcția propriilor sale buzunare) că totuși ceva nu este în ordine. Iar această impresie s-a accentuat în momentul în care au început să se încurce în declarații și unii dintre colaboratorii săi apropiați. Bref, chestiunea ia proporțiile unui adevărat scandal. La 30 noiembrie, când Kohl își asumă responsabilitatea deschiderii conturilor secrete, președintele CDU, Wolfgang Schäuble, și secretarul său general, Angela Merkel, promit o elucidare fără menajamente a afacerii. Problema capătă astfel și caracterul unei lupte pentru putere în sferile superioare ale partidului, între apropiații și fideliul lui Kohl și „tinerii

Îmi pare rău, dar nu vă pot spune cine...

lupi" din partid, care simt că vântul le suflă în pânze și vor să se desprindă din umbra gigantului, mizând pe nevoia schimbului de generație în CDU, resimțită deja la înfrângerea de la alegerile generale din 1998. Pe măsură ce vântul schimbării se întetea, soarta lui Helmut Kohl părea pecetluită. Dezvăluirile se țin lanț și îl implică, iar noua conducere a CDU, în buna tradiție instituită de Adenauer și Kohl însuși, nu va ezita să-și sacrifice fostul șef și idol pentru a salva partidul. Încolțit, fostul cancelar se vede nevoit să recunoască public, la 16 decembrie 1999, că între 1993 și 1998 a primit ilegal donații totalizând 1,5-2 milioane mărci, apreciind acest lucru drept „o mare greșală”. Refuză însă să dezvăluie numele donatorilor, pe motiv că și-a dat cuvântul de onoare să nu le divulge, situând astfel onoarea deasupra legii germane, care cere ca numele celor ce fac donații pentru partidele politice să fie date publicității. Din acest moment, duo-ul Schäuble-Merkel din fruntea CDU pare a fi câștigat lupta pentru putere cu grupul, tot mai redus numeric și moral, al susținătorilor lui Kohl. Într-un amplu articol, Angela Merkel cere acum creștin-democraților să se disocieze și să se despartă de Kohl.

Fostul cancelar se clatină, dar încă rezistă, fiindcă este rândul lui Schäuble să treacă prin furcile caudine: la 10 ianuarie, el recunoaște că a primit de la același dubios negustor de arme Schreiber suma de 100.000 mărci. Spaimă în rândurile CDU: noul lider, necontestat și de la care se așteaptă să curețe partidul, este el însuși murdar. Schäuble e la pământ, se gândește deja la demisie, dar contraatacă totuși, obținând o decizie a conducerii partidului care îi cere lui Kohl fie să facă publice numele donatorilor, fie să demisioneze din funcția de președinte de onoare al CDU. Kohl rămâne neclintit, preferând tăcerea și demisia. Imediat, Comitetul Director și Prezidiul CDU își reafirmă public încrederea în Schäuble. Dar acesta se încurcă și el în propriile-i declarații. Spune mai întâi că l-a întâlnit o singură dată pe Schreiber, când acesta i-a înmănat personal donația de 100.000 mărci. Schreiber declară însă că a transmis banii prin fosta trezoreră a CDU, Brigitte Baumeister. La 31 ianuarie, Schäuble recunoaște însă că a avut și o a doua întâlnire cu Schreiber! Sentimentul de ușurare și de victorie domină acum în tabăra lui Kohl. Dar numai pentru patru zile, când fostul consilier economic al CDU, Weyranch, dezvăluie noi detalii ale „sistemului Kohl” de finanțare a partidului: au existat și niște fundații, documente într-o casă de bani, la banca UBS din Zürich, transporturi de bani lichizi. Una din fundații, „Norfolk”, a fost creată special în Liechtenstein pentru asemenea conturi; firma

Siemens i-ar fi donat unuia din casierii CDU de șase ori câte un milion de mărci, transferați apoi trezorerului CDU, Walther Leisler Kiep, care-i reintroducea în circuitul legal al fondurilor partidului. Totul se citește ca într-un roman polițist, doar că unul din martorii esențiali, Leisler Kiep, neagă afirmațiile lui Weyranch.

Certe par însă cel puțin două lucruri. **Primo:** că CDU a întreținut conturi secrete în Elveția încă din 1971, lichidate abia în 1992, conturi în care s-au scurs fonduri de la donatori secreți, dar dintre care făcea parte aproape sigur o așa-numită „asociație cetățenească”, calificată drept o mașină de spălat bani. Și mai important: nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu sumele depuse în aceste conturi după 1992. Se pare că Helmut Kohl le-a folosit pentru finanțarea organizațiilor CDU din noile landuri (fosta RDG). Dar o parte a intrat, probabil, și în buzunare particulare care urmează să fie identificate – probabil numai în justiție. **Secundo:** în perioada războiului rece au apărut momente în care s-a recurs și la metode – și resurse – mai puțin ortodoxe. De exemplu, la oameni și fonduri ale serviciilor secrete. După căderea dictaturilor de dreapta, în Portugalia (1974) și Spania (1976), entuziasmul

Occidentului față de revenirea la democrație a acestor țări era aproape anulat de teama că ele ar putea să cadă în mâinile comunistilor. În acei ani, după cum a anunțat zilele trecute un purtător de cuvânt oficial al BND (serviciul german de informații externe), toate cele trei partide parlamentare din Germania acelei vremi (social-democrat, creștin-democrat și liberal) și-au ajutat – financiar și substanțial – partidele „frățești” din Peninsula Iberică apelând fără jenă (și bine au făcut!) la logistica și „fondurile reptile” (bugetul pentru situații speciale) ale serviciului secret. În acea acțiune de mare anvergură lansată pentru salvarea și consolidarea democrației în Spania și Portugalia au fost implicați atunci și social-democrații germani, care erau chiar la putere ca principal partid de guvernământ. Cancelarul de atunci, Helmut Schmidt, nici nu a făcut, de altfel, vreun secret din acest sprijin. Nimeni nu știe exact cum au fost folosiți banii alocați SPD din „fondurile reptile” pentru susținerea financiară a socialiștilor spanioli și portughezi. În ce privește CDU, scandalul aflat în plină desfășurare pare să contureze drept certă ipoteza că o parte dintre acestea au intrat în conturile secrete din Elveția, Liechtenstein etc.

În fine, potrivit revistei franceze „L'Express”, sume importante din aceste conturi „negre” ar proveni din comisioanele plătite la achiziționarea rafinării „Leuna”, de către firma petrolieră Elf, la care acționar principal era statul francez. Atunci, prin 1992, fostul președinte al Franței, François Mitterrand, amic personal al cancelarului german, i-a dat șefului suprem de la Elf indicația prețioasă de a oferi un preț mult peste cel al pieței, pentru că „trebuie ajutat Kohl”.

Unora le poate părea deci normal ca Helmut Kohl să refuze să facă public acest lucru, deși în faza în care a ajuns afacerea el nu se mai poate prevala nici măcar de faimoasele „rațiuni de stat”. O face totuși, riscând reproșul că vrea să se situeze mai presus de lege.

Or, creștin-democrații cu 10-20 de ani mai tineri și care formează deja majoritatea în forurile de conducere ale CDU nu pot accepta ca partidul lor, care pune un accent special pe sloganul „lege și ordine”, să-și piardă credibilitatea tocmai prin atitudini de dispreț față de lege. În numele cuvântului dat, Helmut Kohl a oferit o mână de ajutor la surparea monumentului pe care și-l înălțase în 16 ani de foarte reușită conducere a unei mari țări. Puterea l-a orbit și pe el la un moment dat și mulți contemporani se dezic acum de Kohl. Dar toate acestea nu sunt decât notele de subsol ale viitoarelor manuale de istorie. În care vor rămâne, intacte, meritele marelui unificator al Germaniei și Europei.

Wolfgang Schäuble, noul președinte al CDU, urmașul și demolatorul lui Kohl

GEORGE ARION în dialog cu TEODOR MELEȘCANU

Despărțirea de Ion Iliescu a fost clară ca lumina zilei

– Domnule Președinte, în urmă cu câțiva ani ați fost premiat de revista „Flacăra”, ca un semn de recunoaștere a prestației pe care ați avut-o în calitate de șef al diplomației românești. Am admirat și atunci la dumneavoastră, în seara aceea de iarnă, farmecul pe care îl aveți și care aduna, ca un magnet, pe cei prezenți în acea sală. Acest șarm e unul din atuurile pe care le folosiți în relația cu oamenii?

– Pentru un om ca mine care dorește să influențeze, după puterile sale, destinul politic al României, șarmul de care vorbiți poate

reprezenta fără îndoială un atu. Dar acesta nu este suficient. Farmecul personal, dacă există, îți poate fi folositor pentru a convinge

De aceea, cred în importanța capacității de convingere a unui conducător politic dacă aceasta este însoțită de idei și inițiative

„Farmecul personal îți poate fi folositor pentru a convinge oamenii să împărtășească o idee politică...”

oamenii să împărtășească o idee politică a cărei valoare, considerată în sine, nu depinde de eventualul farmec ori capacitate de convingere a celui care o propune celorlalți.

politice valoroase.

– Devenirea dumneavoastră a fost una lină sau complicată?

– Aș spune mai curând calmă, naturală,

firească. Am lucrat treizeci de ani în diplomație, parcurgând toate treptele ierarhice până la postul de ministru de Externe, pe care l-am ocupat între anii 1992 și 1996. Am înființat apoi partidul **Alianța pentru România** și de atunci ne străduim să convingem oamenii că suntem un partid care poate face și „un alt fel de politică” în țara noastră. Succesele de până acum, sprijinul și încurajările pe care le primim în mod constant de la oameni, oriunde îi întâlnim în țară, dar și în străinătate, ne determină, ne obligă chiar să mergem înainte.

– *O întrebare pe care și-o pun mulți: despărțirea de domnul Ion Iliescu a fost una reală? De ce s-a ajuns la ea?*

– Această despărțire a fost reală și clară ca lumina zilei. Totuși, mă văd nevoit să vă fac o mărturisire. Eu am colaborat destul de bine cu domnul Iliescu, în timpul mandatului meu la Ministerul de Externe și, trebuie să vă spun, îi apreciez și acum vivacitatea umană și energia politică. Dar în 1996, domnul Iliescu și partidul său au pierdut încrederea oamenilor... au pierdut alegerile. Trebuiau trase neapărat anumite concluzii, trebuiau făcute anumite schimbări și, mai ales, trebuia modernizat partidul în ofertele sale politice fundamentale, definitorii. Ar fi fost un semn de înțelepciune politică și, în fond, de respect față de așteptările înșelate ale electoratului românesc. Or, dl Iliescu n-a înțeles aceste exigențe care mie mi se păreau absolut evidente, de la sine înțelese. Atunci ne-am despărțit și, împreună cu mai mulți prieteni, am înființat un nou partid. Partidul acesta are un nume respectat acum. Se numește **Alianța pentru România**.

– *Ce aduce nou Alianța pentru România?*

– Simplu spus, **Alianța pentru România** reprezintă **Noua Social-Democrație Românească**. În esență, noi credem că nu trebuie să adoptăm o doctrină politică sau alta ca și cum ar fi niște rigide „cămăși de forță” ideologice. Ca atare, problemele actuale și deosebit de grave ale societății noastre trebuie abordate fără preconcepții ideologice sumare, fie ele „de stânga” sau „de dreapta”. Vreau să fiu însă foarte clar. Noi nu renunțăm nici o clipă la marile tradiții ale social-democrației europene, moderne, din care ne inspirăm în programele noastre, dar vrem să îmbinăm justiția socială, ca exigență fundamentală a oricărei politici social-democrate veritabile, cu dinamismul economic și spiritul întreprinzător. Pe scurt, încredințați de valabilitatea valorilor fundamentale social-democrate – **justiția socială, libertatea și egalitatea șanselor, solidaritatea umană și responsabilitatea față de ceilalți semeni ai noștri** – noi dorim să oferim problemelor României de astăzi **soluții, deopotrivă juste și practice**. Înainte de orice,

noi ne definim prin rolul specific pe care îl atribuim statului în domeniile economic și social. Astfel, noi ne situăm în **intervalul larg dintre minimalismul neoliberal și intervenționismul social-democrat „de stil vechi”**, specific anilor '70 care, după părerea mea, „și-au trăit traiul...”, și-au epuizat resursele de idei și soluții care să conducă realmente la creștere economică și, deci, la pace socială

„În lipsa unor doctrine clare, partidele politice «defilează» și ele cum pot și cu oamenii de care dispun”

și la solidaritate umană. Principiul nostru fundamental este acela că statul trebuie să sprijine prin toate mijloacele sale inițiativele private, iar nu să se substituie lor în mod arbitrar. De asemenea, noi gândim că statul trebuie să coopereze activ cu asociațiile voluntare, cu societatea civilă, în general, făcând să renască spiritul comunitar de care noi românii avem atâta nevoie acum. Iată doar câteva idei care definesc programele noastre politice.

– *De ce, în continuare, în România contează mai puțin doctrinele politice și mai mult personalitățile care le susțin?*

– Este simplu. Pentru că doctrinele politice sunt deocamdată prea puțin structurate, și deci prea puțin convingătoare. În consecință,

care au într-adevăr nevoie de altceva, de „un alt fel de politică”, cum spunem noi la ApR.

– *Alianța pentru România poate scoate țara din impasul în care se află?*

– Aceasta este cea dintâi aspirație a noastră. Personal, nu sunt interesat să obțin pur și simplu un post în conducerea țării. Am deținut un asemenea post și cred că m-am descurcat onorabil. Acum, însă, eu, împreună

cu colegii mei din ApR, cu ideile și cu energia noastră, cred că putem contribui în mod substanțial la scoaterea țării din situația aceasta nefericită în care se găsește.

– *Unde s-a greșit, în toți acești ani, în conducerea României?*

– Din nefericire, s-a greșit enorm. Potențialul economic important moștenit de la vechiul regim, lipsa datoriilor externe, simpatia și sprijinul de care ne bucuram la începutul anilor '90 din partea Occidentului, toate acestea au fost desconsiderate și irosite într-un mod, aș spune, iresponsabil. Acum însă trebuie să aprindem în inimile oamenilor speranța că vom găsi calea pentru a merge înainte, că vom avea capacitatea de a ne redresa. Noi românii am trecut prin perioade

partidele politice, în lipsa unor doctrine clare, „defilează” și ele cum pot și cu oamenii de care dispun.

– *Cum vă explicați că într-un timp foarte scurt ați reușit să creați un partid puternic?*

– Trebuie să recunosc că am muncit destul de mult pentru asta. Apoi, cred că am venit pe un larg orizont de așteptare al oamenilor

și mai grele și am găsit mereu forța de a reveni. Eu sunt destul de optimist în această privință.

– *Aveți mari șanse de a fi ales Președintele României. Nu e dificilă, în condițiile actuale, o asemenea povară?*

– Este dificilă. Și, vă asigur, sunt perfect conștient de acest lucru.

Ioana d'Arc, versiune 2000

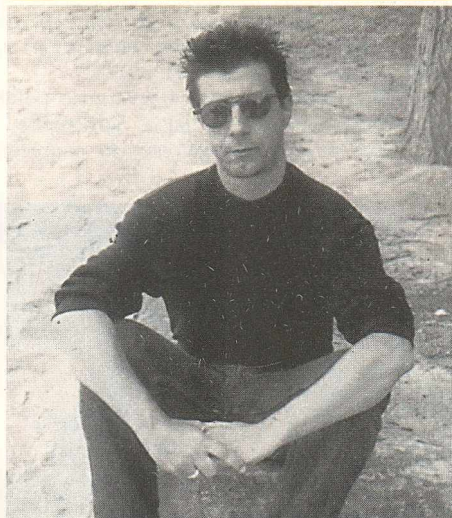

În timp ce la Hollywood se pare că există un interes sporit pentru filmele psihologico-filosofice (sunt citate în acest sens *Truman Show* sau *American Beauty*), în Europa a revenit moda filmelor kolossal. În această categorie s-ar înscrie *Ioana d'Arc*, film în general bine primit de spectatori, dar mai puțin bine de critica exigentă. Pelicula realizată de Luc Besson, având-o în rolul protagonistei pe ucraineanca Mila Jovovici, propune o lectură clasică a poveștii Fecioarei din Orléans. Regizorul insistă pe caracterul ușor histeroid al comportării faimoasei apărătoare a demnității franceze și mai puțin pe atributele ei de sfântă (a fost beatificată, târziu, la începutul

acestui secol). Filmul lui Besson pune accentul pe scenele militare, are ritm, culoare, prin urmare este comercial. Dar specialiștii au comparat imediat rolul realizat de Ingrid Bergman, mai interiorizat și mai intelectual, cu un anumit patos romantic.

Fantezie planetară

Maurice G. Dantec și-a reglat orologiul fanteziei literare pentru epoca generației computerelor și a Internetului. El este autorul câtorva cărți care îmbină trama polițistă cu fantezia romanelor SF, introspecția psihologică și ficțiunea politică. Astfel, unul dintre ultimele sale romane, *Rădăcinile răului*, propune o tramă în care un psihopat, Andreas, hotărăște să ucidă pe naziștii de pe planeta Vega care ar dori să pătrundă pe Pământ. Dar Arthur, un cibernetician genial, descoperă că în spatele lui Andreas se află o organizație care-și propune țeluri mesianice. Etc. Subiectul este asezonat cu mister, sex, moarte într-un vârtej rapid de imaginație creatoare. Peste 200.000 de exemplare din această carte au fost vândute în Franța, iar cărțile lui Dantec se traduc în toată Europa. Nu lipsesc desigur premiile care încurajează pe acest scriitor al mileniului al III-lea.

Andres Segovia din nou în actualitate

Pentru mulți melomani Andres Segovia, marele chitarist spaniol (chitară rece), este un adevărat mit. Sensibilitatea interpretării, bogăția repertoriului și mai ales capacitatea cu care a știut să redea întreaga gamă timbrală a acestui vechi instrument l-au făcut pe Segovia cunoscut în lumea întreagă. Șef al unei adevărate „școli de chitară” în Spania, Segovia revine acum din nou în actualitate.

Două CD-uri puse în vânzare pe piața italiană propun cele mai cunoscute piese din repertoriul artistului. Bach, Albeniz, Granados, Malats, Mendelssohn Bartholdy sunt doar câțiva dintre compozitorii ale căror lucrări au fost tălmăcite de acest mare interpret.

Seattle

este și un oraș turistic

Conferința Organizației Mondiale a Comerțului de la Seattle a adus în atenția opiniei publice acest oraș din nord-vestul S.U.A., în apropiere de Canada. Dar în afară de faptul că este un mare oraș al industriei

de vârf americane (unii îi spun chiar „capitala tehnologică a S.U.A.”), orașul este și una dintre țintele turismului din această țară-continent. Apele sărate din Pouget Sound, apele dulci ale lacului Washington, marile păduri din regiune – punct de atracție și obiectiv al luptei ecologiștilor – zona muntoasă Rocky Mountains, cascada Range sunt tot atâtea puncte de atracție. Clădirile spectaculoase moderne din zona centrală a orașului ca și imobilele din perioada colonială reprezintă și ele locuri de interes pentru turiști.

La Roma capodopere ale Muzeului Ermitaj

O excepțională expoziție de tablouri aparținând Muzeului Ermitaj din Sankt Petersburg poate fi văzută în această primă jumătate a anului 2000 în sălile recent refăcutei Scuderiei Papale, de lângă Palatul Quirinale din Roma. Este vorba de 100 de pânze create în cea mai mare parte de maeștrii impresionismului francez: Manet, Monet, Sisley, Degas. Aceste

lucrări au ajuns în tezaurul celebrului muzeu rus datorită intuiției și harului de colecționar a doi nobili ruși, Serghei Sciukin și Ivan Morozov.

Tot la Roma, unde se așteaptă un mare aflux de vizitatori cu prilejul Jubileului, a fost organizată o expoziție intitulată „De la Poussin la Impresioniști” care cuprinde circa 30 de capodopere ale picturii franceze din galeriile Muzeului Pușkin de la Moscova.

Un muzeu futurist

O adevărată călătorie cu mașina timpului este oferită vizitatorilor de către cei care au conceput muzeul Dydamic Earth din Edinburgh, muzeu finanțat cu banii de la loteria organizată pentru acest început de mileniu în Marea Britanie. Vizitatorii au posibilitatea ca, pătrunși în niște capsule spațiale, să asiste la Big Bang, acel faimos *primum movens* care ar fi dus la crearea universului, să asiste „pe viu” la un cutremur, să ajungă la pol sau să intre direct într-o eră glacială, să pătrundă în măruntaiele Pământului

simțind în același timp miros de sulf și de metale încinse, să coboare – via video – în craterul unui vulcan, să călătorească pe oceane la bordul unui submarin virtual.

Muzeul – construit după principiul „information & entertainment” (informație și distracție) – a fost amenajat într-o fostă fabrică de bere și se dovedește un mare succes comercial: peste 300.000 de vizitatori în șase luni.

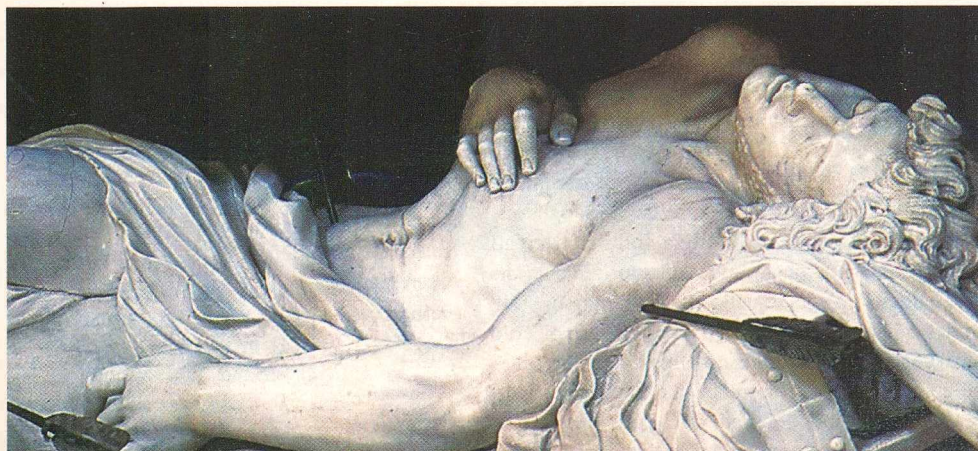
Laura Morante – o actriță pasională

După filmele *Sogni d'Oro* și *Bianca*, Laura Morante, frumoasa actriță italiană prea puțin cunoscută publicului european, fusese caracterizată de critica de specialitate ca o persoană „angelică, dar glacială”. Acum ea pregătește un film cu regizorul Nanni Moretti care se va numi *La Stanza del Figlio* în care interpretează rolul unei femei pline de temperament: pasionată și puțin aiurită. Venind dintr-o familie de intelectuali (o mătușă a ei este scriitoarea Elsa Morante, în timp ce tatăl este dramaturg), Laura trăiește un moment de afirmare favorabil. De curând ea a terminat filmările la o peliculă realizată de Cristina Comencini (*Liberate i pesci – Eliberați peștii*), iar recent a fost invitată să interpreteze rolul principal într-un film de John Malkovich.

Jubileul artistic

Fiind în primul rând un mare pelerinaj creștin, Jubileul – organizat la Roma și în alte orașe italiene, dar și în diverse alte locuri ale creștinătății – va fi totodată și un prilej de redescoperire a unor valori culturale. Bisericile în primul rând sunt adevărate comori de artă, unele restaurate special pentru acest eveniment. Pentru mai buna cunoaștere a acestor valori piața este invadată cu ghiduri, pliante, albume și alte cărți de îndrumare a pașilor și gândurilor vizitatorilor. (In fotografia de mai jos, o sculptură a Sfântului Sebastian, realizată de Giorgetti după un proiect de Bernini, una dintre ultimele revelații.)

Michael Jackson, fabulă și realitate

Timp de mai bine de un deceniu a fost liderul nedezmintit al muzicii pop, mai mereu aflat între adorația absolută a fanilor și contestația nereprimită a celor care n-au văzut în el decât un exhibiționist. Imaginea sa publică a fost subminată de mii de suspiciuni: căsătoria, copiii, travestițiile – totul a fost materia primă pen-

tru „bârfe, zvonuri, șușanele”. Și totuși, Michael Jackson – întrucât despre el este vorba – rămâne în atenția publicului. Într-un interviu recent publicat în presa britanică și citat în toată Europa, a încercat să-și dreagă imaginea. Susține că nu a făcut operații estetice, că este în bune raporturi cu familia, că se travestește pentru că îi place masca și vrea să se deplaseze incognito, că este un inocent căruia îi place să danseze și să cânte. Și că are multe proiecte, inclusiv acela de a juca într-un film. Înduioșător, nu?

Grupaj realizat de
ȘTEFAN NICOLAE ■

MAȘINA DE SCRIS de

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

O întâmplare povestită de Ioana-Laura Damaschin

Exorcizarea

Când e să sfășie, lupii și oamenii se adună în haită, păsările în stol, iar popii în sobor. Așa și la mine.

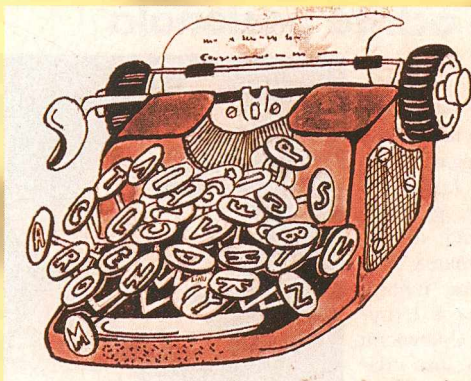
Era o pisică afurisită, a dracului de drac, ce mai! Cum Doamne iartă-mă se pripășise pe ulița Mănăstirii, n-aș ști să vă spun. Niți de unde venise sau a cui fusese înainte. Își găsisse culcuș într-un prun, la vreo câțiva metri de biserică. Ulița Mănăstirii (așa o pomenisem de când m-am născut) era drumul ce ducea la Biserică. Șoseaua asfaltată, nu prea lungă, se despărțea de soră-sa mai mare și se strecura drept pe lângă blocuri, brutărie și Ocolul silvic. Și chiar acolo, în fața Ocolului silvic, era biserică. Singura din sat, construită pe la 1677 de un agă, care n-avusesese atâta minte decât s-o cocoate în vârful unui deluleț și s-o înghesuie acolo, și pe deasupra, să nu-i facă decât un singur drum. Că, oricât am vrea noi, spre biserică nu există decât un singur drum, ăla de dus. Că de-acolo nu mai vine nimeni înapoi... Când e de plecat.

Pisica era ditamai namila... ce mai, le întrecea cu mult pe suratele sale întru neam și sălbăticie. Se plictisise sărmana să tot stea în vârful prunului și să privească viermuiala aia de ipocrizie târându-se spre bîrfitorium.

Că așa e la mine. Oîțele Domnului își cară șuncile, pieile zbârcite sau moda la biserică să mai schimbe o vorbă. Când cu vecina, când cu Doamne, Doamne, de una, de alta... că la mine lumea e cam nevorbită.

De atâta plictiseală, biata vietate își găsisse și ea o ocupație... Duminică de duminică, cum începea pelerinajul, spre porția de sfințire săptămânală, se așeza în poziție de atac și... șvap! în capul cui nu-i plăcea,

harști-harști două lăbuțe, apoi tuști înapoi în vârful prunului, satisfăcută. Și azi așa, duminică așa... băgase lumea în sperieti... Ajunsesse gura satului să macine și să melițe la pisică... ba că e suflet de om, mort fără împărtășanie, ba că e de copil nenăscut

(adică știți dumneavoastră...), ba chiar că e dracu întruchipat în slujitorul lui înfocat, trimis special de Sarsacot să nu lase bieții oameni să meargă pe drumul credinței.

Și într-o bună zi se adună haita de oameni – frunțași ai satului – zor-nevoie la popa, să facă vreo feștanie ceva, că nu mai e de trai. Adică cum, își face diavolul cuib lângă biserică și bieții pioși să stea cu mâinile în sân...?

Popa se gândește că, oricum, dacă nu ajută, nici nu strică și se pune pe convocat. Pe popa din satul cutare, pe popa de dincoace, și pe ăla de dincolo, ba chiar și pe ăl mare, șeful lor.

Și s-adună soborul de preoți în jurul prunului și pisica în vârful. Lumea buluc, ca la circ, ce mai! Stol! Nu în oricare zi se putea vedea pe viu o exorcizare. Era o zi istorică pentru sat. Puterea credinței, față în față cu lumina întunericului. Samagon, nu altceva! Și se pune brigada de popi pe fonfăit și chițăit, ba pe mai multe voci, ba toți odată, ba pe rând. Tămâie, lumânări aprinse... Lumea cu ochii țintă pe pisica din vârful prunului. Și dă-i cu „Doamne-Miluieste“, dă-i cu „Aleluia“, ba în genunchi, ba în picioare și tot satul ca ei. Și-așa vreo oră, până când V.I.P.-ul din prun și-a înfocat coada, a întors-o spre sat, s-a cărăbănit într-un nuc și dusă a fost.

Ce mai izbândă eclatantă a credinței! Ce inimaginabilă putere! Ba unii puteau chiar să jure că au văzut pământul deschizându-se și diavolul de pisică a fost înghițit de viu.

Asta până duminica viitoare când a luat-o de la capăt... harști-harști, lăbuțe, colțișori, și tuști înapoi în prun. Într-o bună zi și-a găsit însă altă ocupație și a șters-o din prun, ba chiar din sat.

Dar eu tot cred că exorcizarea aia era făcută să aibă efect pe termen nelimitat. Zău așa!

Cititorii se vor întreba, probabil, cine este Ioana-Laura Damaschin. Adevărul este că nici eu (Alex. Ștefănescu) nu știu. Știu doar că locuiește în Câmpulung-Muscel, că n-a mai publicat și că are talent.

S-ar putea ca peste zece ani, a nu ști cine este ea să constituie o dovadă de incultură!

Cel mai frumos poem

Curriculum vitae

Ia, sunt și eu o lacrimă uscată
pe un obraz subțire de catran,
o inimă vitriolată
tăvălită prin semințe de susan.

Ziua somnoroasă și noaptea visător,
dușman cu prietenii și prieten cu dușmanii,
din neam de ghinionisti coborât,
zgârcit cu clipa și risipitor cu anii.

Am scris vreo trei volume de poeme

pe ape și nisipuri,
am semănat ogoare
de dileme
și-au răsărit dihotomii
sub fel de fel de
chipuri.

Celebritatea umblă în
bikini
cu gând să mă ame-
țească,

îmi vizitează însă doar vecini
și prăpastia dintre noi se cascadează.

Cu nenorocul fac bună casă,
la fel și cu năpasta,
de angoasă nici că-mi pasă,
căci nu-mi iubesc decât nevasta.

Sunt un original fără pereche,
optimist fără măsură,
puțin fudul, dar numai
de-o ureche,
și cavalier fără armură.

Mihai MERTICARU
– Piatra Neamț

Cărți publicate de corespondenții noștri

Alexandru Cazacu, *Rumegușul orelor de jazz*, versuri. București, Editura Amurg Sentimental, 1999. Alexandru Cazacu este licențiat al Facultății de Electrotehnică și și-a dat de curând și masteratul

în sisteme microelectronice. Această formație inginerescă se află probabil la originea conciziei și eficienței artistice prin care se caracterizează versurile sale: „Exilat/ În Bibliotecă din Alexandria/ dau foc cărților// și mă sufocă fumul/ îngălbenitorilor file// afară îngândurați/ cu fețele aspre/ barbarii învață să scrie“.

Sergiu Ștefănescu, *Norul în rupere*, versuri. București, Editura Univers, 1999. Este vorba de un volum de debut, girat de cunoscutul critic literar Mircea Martin. Versurile lui Sergiu Ștefănescu – ne asigură Mircea Martin, într-o prezentare tipărită pe ultima copertă a cărții – „au concentrare și rezonanță aforistică. Solemnitatea lor netulburată de clipiri iro-

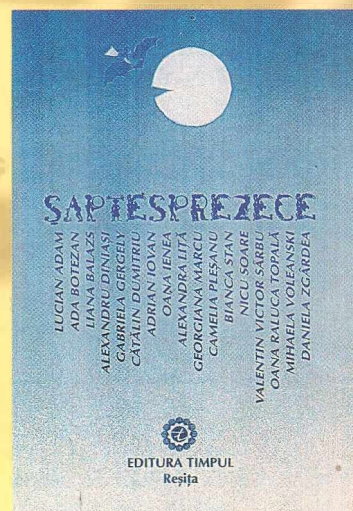
nice sau autoironice riscă să pară emfatică pentru cititorii mai tineri, dar *autenticitatea* mesajului liric e în afara de discuție“. Lectura cărții confirmă această apreciere generoasă.

Adrian Crânganu, *Cea mai perfectă dintre lumi*, roman. Timișoara, Editura Marineasa, 1999. În roman este reprezentată viața de azi, într-un stil direct, americanesc, fără falsă pudoare: „Pe la ora două am invitat-o la dans. Am făcut-o doar fiindcă jumătate din bărbați erau deja beți și ea stătea în fotoliu, fuma și-și privea unghiile. S-a lipit imediat de mine. (...) Am sărutat-o, apoi am avut-o acolo, pe canapea, în penumbă, acoperiți doar cu o pătură. Nu mi se mai

întâmplase să am o femeie atât de ușor, din prima seară, dar mi-am zis că de vină e vârsta ei.“

Cenaclul literar „Semenicul“, Reșița, *Șaptesprezece*, texte antologate de Ion Chichere și Costel Stancu, Reșița, Editura Timpul, 1999. Ion Chichere și Costel Stancu au selectat cu competență și bun-gust cele mai frumoase poeme dintre cele scrise de șaptesprezece tineri: Lucian Adam, Ada Botezan, Liana Balazs, Alexandru Diniș, Gabriela Gergely, Cătălin Dumitriu, Adrian Iovan, Oana Ienea, Alexandra Liță, Georgiana Marcu, Camelia Pleșanu, Bianca Stan, Nicu Soare, Valentin Victor Sârbu, Oana-Raluca Topală, Mihaela Voleanski, Daniela Zgârdea.

Mihaela Voleanski, Daniela Zgârdea.

în stil

haiku

1. cimitir –
spre seară bufnițele
ascultând liniștea

2. ceață –
doar ciorile se zăresc
în mesteceni

3. toamnă târzie –
în cutia poștală
un greiere mort

4. prietenie
cu o libelulă –
week-end în doi

5. cerșetor în drum
numărând pe degete
zilele faste

6. cocori oboșiți
pe turla bisericii –
clopoțele-i alungă

7. gutui în geam –
bunica le șterge de praf
privind zăpada

8. seară ploioasă –
melcii ies la plimbare
pe autostradă

9. carul cu fân
se răstoarnă în vale –
greierii amuțesc

10. rămas singur
orbul pipăie
mușcata înflorită –

Ioan GĂBUDEAN
– Târgu-Mureș

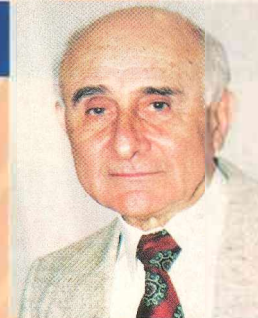
Important!

Se apropie momentul decernării premiului literar „Mașina de scris“, pentru cel mai bun text literar publicat în revista „Flacăra“. Cei care vor să intre în competiție pe ultima sută de metri, îmi pot trimite versuri, proză, eseuri etc. pe adresa: Alex. Ștefănescu, la revista „Flacăra“, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București.

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

Aștept în continuare încercările dv. literare pe adresa: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei „Flacăra“, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București. Mă interesează orice gen: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară, eseu, reportaj etc. Manuscrisele sau dactilogramele trimise NU se restituie; vă rog, deci, să vă păstrați câte o copie.

EMINESCU - 2000

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Aniversarea celor 150 de ani de la nașterea lui Eminescu nu este, nu trebuie să fie doar prilej de sărbătorire. Festivismul comemorativ din deceniile dominației comuniste a abolit pentru mult timp chiar și cea mai firească propensiune a comunității naționale spre celebrarea sărbătorească a memoriei marilor ei înaintași. O singură dată mi-a fost dat să asist, în acei ani tenebroși, la o asemenea aniversare fastuoasă, ce m-a convins de deșertăciunea unei asemenea întreprinderi. În 1971 se împliniseră tot 150 de ani dar de la nașterea lui Dostoievski. Sovieticii, care ținuseră decenii de-a rândul la index opera marelui romancier, se hotărâseră de un timp să-l reazeze în Panteonul lor național pe autorul **Posedaților**. Deși făceau această „revalorificare” cu o extremă prudență ideologică, răstălmăcind din răspuneri „mesajul” dostoevskian, ei au organizat – tocmai pentru a masca ipocrit falsificările la care se dedau – o sărbătorire monstră. Au invitat la acest enorm show Dostoievski scriitori și profesori, cercetători din lumea întreagă. Unul singur era perfect absent din acest bălci festiv: Dostoievski însuși. Comuniștii ne chemaseră pe noi, cei despre care știau că ne aplecasem cu pasiune asupra operei scriitorului rus, pentru a ne face să ne închinăm la un idol fals, un soi de paiată înlocuitoare a sa.

Nu orice sărbătoare este falsificatoare, nu orice cult înseamnă o închinare la idoli. Nu era nici o intenție festivă în vastul program pe care dl. Caramitru îl preconiza – încă de la începuturile ministeriatului său, după cum am înțeles – pentru celebrarea din anul 2000 a memoriei lui Eminescu. Acesta era un adevărat program de lucru ce urma să se desfășoare pe mai multe planuri. În acest început de an, el este în plină desfășurare.

Ca om al cărții, sunt, firește, atras îndeosebi de ceea ce se face pe plan cărțuresc pentru opera lui Eminescu în acest an aniversar. Coordonatorul programului editorial de publicații fiind din fericire un scriitor, Cristian Tiberiu Popescu, în celebrările acestui an accentul a fost pus asupra fondului de cărți pe care le putem îngloba în ceea ce ar trebui numit **Eminesciana**.

Reeditări, studii vechi și noi de eminescologie, și mai ales multe traduceri publicate în ediții bilingve constituie o bogată recoltă de tipărituri.

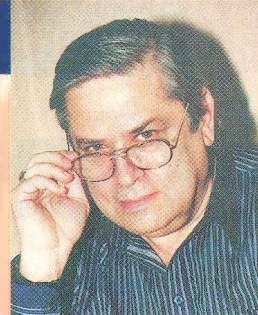
Întrucât în ultimele decenii am trăit și lucrat mai mult prin străinătăți, am avut adeseori prilejul să constat ignoranța generală, cu privire la Eminescu, a mediilor universitare și a celor literare din marile țări occidentale. Nu eram, desigur, primul care făcea această amară constatare. Dacă poetul maghiar, pașoptistul Petőfi este cunoscut îndeosebi prin filiera germană, dacă participarea sa la mișcarea revoluționară din 1848 și moartea sa fac din el un martir al vechilor lupte pentru eliberare a popoarelor, deci un personaj istoric, imaginea lui Eminescu nu s-a bucurat de o asemenea aură eroică, deci nici de o recunoaștere a sa pe plan istoric. Și-apoi, lirica lui Eminescu (mi-am dat seama de aceasta încă mai demult) face parte dintre cele a căror esență este extrem de greu, dacă nu chiar imposibil de comunicat în alte registre lingvistice. Ca și poezia lui Hölderlin (sau a austriacului Trakl), poezia lui Eminescu pierde în traduceri nu numai ceea ce abatele Bremond numea „poezia pură” a originalului, ci într-un anumit sens, am putea spune, se „degradează”. Marea poemă elegiac-meditativă devine aproape inevitabil o cantilenă, uneori o romanță **biedermeier**. De aceea, cred că traduceri în limbi străine ale lui Eminescu trebuie întovărășite de unele comentarii, ca și tălmăcirile cânturilor din **Divina Comedia** lui Dante. Totuși, eforturile traducătorilor lui Eminescu sunt meritorii, și cu timpul imaginea poetului român va intra, cred, într-un canon al poeziei europene.

Semnalez, în aceste însemnări pe marginea anului Eminescu, câteva din cărțile apărute sau pe cale de apariție. Sunt de remarcat eforturile unor edituri (îndeobște susținute prin subvențiile Ministerului Culturii) de a publica traduceri din opera poetului, uneori în ediții bilingve. Astfel, la editura Universal Dalsi a apărut o excelentă culegere de poezii traduse în limba germană (**Gedichte**), ediție îngrijită de Virginia Carianopol și Hans Liebhardt. Selecția, foarte riguroasă, a păstrat versiunile germane

cele mai reușite din numeroasele existente. Iată un florilegiu care va putea să-l reprezinte pe Eminescu în fața publicului german. La aceeași editură urmează să apară un volum de proze eminesciene în traducerea lui Jékely Zoltan, bine cunoscutul poet originar din Transilvania (tradus și în limba română), în colaborare cu Szamosi Istvan. Participând din plin la programul editorial Eminescu, editura Dalsi a republicat studiul lui Zoe Dumitrescu-Buşulenga, **Eminescu și romantismul german**. Tot acolo va apărea interesantul studiu al regretei Ioana Em. Petrescu, **Eminescu – Modele cosmologice și viziune poetică**. La editura Curtea Veche apar poeziile lui Eminescu în versiune bilingvă, română și spaniolă (traducere de Valeriu Georgiade). În curs de apariție sunt culegeri de poezie în limba maghiară și rusă. Romanian Press publică un volum al prozelor lui Eminescu cu versiunea lor în germană, iar Libra (o altă editură foarte activă) scoate o culegere româno-portugheză (în tălmăcirea lui Luciano Mayo). Încheiem această sumară enumerare a unor publicații prin cele două volume bilingve ale poeziilor lui Eminescu – unul român-francez, în traducerea lui Pavel Miclău, altul român-englez, versiunea engleză fiind semnată de Corneliu Popescu – ambele la Fundația culturală română.

Nu pot încheia aceste însemnări fără să amintesc o inițiativă deosebit de interesantă, de promițătoare, a editurii Libra: elaborarea unui CD-rom **Eminescu 2000**. Proiectul, foarte ambițios, cuprinde un corpus de texte (studii, mai ales pe tema „Eminescu și universalitatea”), dar și tabele cronologice, bibliografii, după care urmează opera antumă și postumă (poezie, proză, publicistică), o sinteză din studiile critice despre Eminescu etc. Textele sunt mult îmbogățite prin imagini (harta călătoriilor lui Eminescu, diverse interferențe culturale etc.) ca și printr-un ansamblu de recitări, de melodii (Eminescu în muzică). Întreg acest corpus audio-vizual constituie cel mai autentic document al unui Eminescu – 2000, cel ce va asigura în viitor o prezentă a operei poetului nostru în conștiința generațiilor viitoare, de la noi și din lumea întreagă.

Un mare nume al artei muzicale - Marin Constantin

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

La sfârșitul lunii februarie 2000, unul dintre cei mai de seamă artiști români, compozitorul și dirijorul Marin Constantin, creatorul Corului național de cameră „Madrigal”, va fi sărbătorit la împlinirea vârstei de 75 de ani. Este un moment cu aleasă semnificație, prilej de omagiere a acestei superbe personalități, a cărei valoare este unanim recunoscută și admirată pretutindeni în lumea contemporană. Împlinim astfel o acțiune de recunoaștere a rolului și locului pe care maestrul Marin Constantin îl ocupă în cultura României secolului XX.

Născut la 27 februarie 1925, în comuna Urleta (județul Prahova), Marin Constantin și-a început existența urmând prima chemare a destinului său, cea de dascăl, pe care de altfel nu o va părăsi niciodată de-a lungul existenței sale. O dublă instruire profesională adaugă cunoștințelor acumulate ca student la Facultatea de Psihologie și Filosofie a Universității din București elementele fundamentale ale studiului muzicii, în cadrul Academiei de Muzică din București. Beneficiază, pentru viitorul său de muzician, de îndrumarea celor mai însemnați maeștri ai epocii – Mihail Jora, Ioan D. Chirescu, D.D. Botez – ceea ce îi deschide calea spre conturarea principalelor trăsături vocaționale. Nu este acum nici o surpriză să descoperim etapele succesive de manifestare ca inițiator și îndrumător de formații corale, momente de altfel înscrise în istoria vieții muzicale a timpului, la Corul Universității bucureștene, Cappella corală „Gheorghe Cucu”, precum și alte ansambluri ce au beneficiat de prezența sa în calitate de organizator, educator și dirijor. Este de fapt răstimpul în care toate activitățile de interpretare, ca și cele didactice, conduc spre afirmarea personalității sale de excepție, precum și la conturarea unei idei cu unică semnificație în arta muzicală a veacului nostru: crearea unui ansamblu coral de cameră capabil să atingă performanțe ideale, prin tehnică, sonoritate și desăvârșire a mijloacelor de expresie. Din acest proiect, asupra căruia maestrul Marin Constantin a meditat îndelung, se va ivi momentul-reper al înființării Corului național de cameră „Madrigal”, al cărui debut s-a petrecut în timpul Festivalului muzicii de cameră de la Brașov, în anul 1963. Evoluția și semnificațiile apariției, existenței, ascensiunii acestei corale cu faimă mondială aparțin deja istoriei, fiind consemnate în mii de pagini de cronică, în nenumărate înregistrări de radio, televiziune, film și disc, în mai multe monografii semnate de Viorel Cosma, Iosif Sava, Grigore Constantinescu. O dată cu apariția

coralei „Madrigal”, maestrul Marin Constantin și-a identificat necondiționat existența cu crezul în împlinirea acestui ideal artistic. Deși, un timp, a mai trebuit să răspundă solicitărilor din planul culturii muzicale a deceniului 1961–1970 (ca Director al Departamentului Muzical în Ministerul Culturii sau Director al Operei Române din București), ca și din cel al pedagogiei artei corale (profesor la Universitatea de Muzică din București, din 1960), se poate considera că tot ce înseamnă forță de creație și capacitate de dăruire a efortului s-a îndreptat către „Madrigal”. Încă

din primele momente ale existenței, corala s-a impus, cucerindu-și notorietatea într-o ascensiune rapidă și cu un nivel de performanță constant, în cadrul vieții muzicale românești și internaționale, susținând peste 3.500 de concerte pe toate meridianele, fiind invitat la cele mai prestigioase festivaluri (inclusiv toate edițiile Festivalului Internațional „George Enescu”) și la mari evenimente de rezonanță istorică și culturală. Cităm doar câteva dintre

distincțiile oferite Maestrului Marin Constantin, precum și Coralei „Madrigal”, cu asemenea prilejuri: Medalia UNICEF (1968), Premiul Criticii Muzicale Germane (1971), Il Saggiario d'Oro – Italia (1976), „Una Vita per l'Arte – David Michelangelo d'Oro – Italia (1977), Medaille en Vermeil, Premiul Grand Duc Adolf – Luxembourg (1979), Premiul excepțional al ATM pentru tratatul „Arta construcției și interpretării corale” de Marin Constantin (1984), „Bun al Patrimoniului Cultural Universal UNESCO” (1992), Goodwill Ambassador UNESCO (1992), „Premium Magnum” al Uniunii Criticilor din România (1993), Diploma de onoare a Uniunii Compozitorilor din România (1985, 1993), Diploma de onoare a American Biographical Institute (1994), Omul Internațional al Anului (1990, 1992, 1994). Se adaugă și șapte mențiuni ale lui Marin Constantin în *Who's who* din Anglia și America, precum și includerea numelui său în articolele de specialitate ale prestigiosului *The New Grove Dictionary of Music & Musicians*.

Uimitorul repertoriu abordat de către Marin Constantin și muzicienii aleși, formați și specializați în tehnica propriilor teorii originale ale Maestrului, depășește orice criteriu de catalogare. Astfel, s-au constituit în evenimente nu numai versiunile de referință ale muzicii Renașterii europene, nu numai paginile de antologie ale Clasicismului sau Romanticismului. Compozitorii secolului XX, în special pleiada marilor creatori români din partea a doua a veacului nostru, au realizat special pentru această formație de elită, mănuită cu artă de magician de către Marin Constantin, capodopere antologice. Prezențele în concerte vocal simfonice, interferența artei „Madrigalului” cu celelalte arte în marile momente ale aniversărilor culturale întregesc aspectul acestei istorii de excepție, din care nu lipsesc și strălucitele demonstrații de tehnică și măiestrie corală ale cursurilor de interpretare, susținute sub îndrumarea lui Marin Constantin prin masterate desfășurate pretutindeni, în România și în lume. Compozitor și autor de studii teoretice. Doctor în Muzicologie. Doctor în Filosofie. Doctor Honoris Causa al Academiei de Muzică „Gh. Dima” din Cluj, Marin Constantin este, actualmente, așa cum se știe de altfel, unul din marile nume ale artei muzicale. „...oare Maestrul Marin Constantin – se întreba admirativ Cella Delavrancea – a găsit formula care-i deschide universul dimensiunii a patra?”

Cu dragoste, talent și modestie, cu o imensă iubire pentru oameni, Maestrul Marin Constantin și-a împlinit menirea oferind posterității lumina unui ideal dorit și împlinit.

Viața de scenă fără cutremur

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ, M.FELIX ■

Douăzeci ianuarie a fost o zi de cutremur, după previziunile profesorului Hâncu, dar fără cutremur. Natura nu s-a luat după previziuni, unii oameni însă da. Așa au apărut bulinele roșii pe clădirile din centrul capitalei, s-au ținut ședințe, s-au mutat bolnavi, s-au montat corturi... Dar în toată acea panică în extindere s-a jucat teatru. Nu la televiziune unde comentariile au fost fără de sfârșit. S-a jucat teatru adevărat, Goldoni, Pirandello, Cehov, Molière, Umberto Eco, s-a jucat fără gânduri panicoase, fără spaime neobișnuite, fără replici tăiate ca să se termine spectacolul mai repede. Au fost și premiere în acele zile: la Național, Moartea unui comis voiajor, iar la Odeon, M... Butterfly. Lista actorilor care au fost pe scenă este impresionantă și chiar pe data de 20 șapte teatre bucureștene au avut repertoriu ca în orice zi de joi. Vineri seara apoi s-a jucat din plin, ca de obicei.

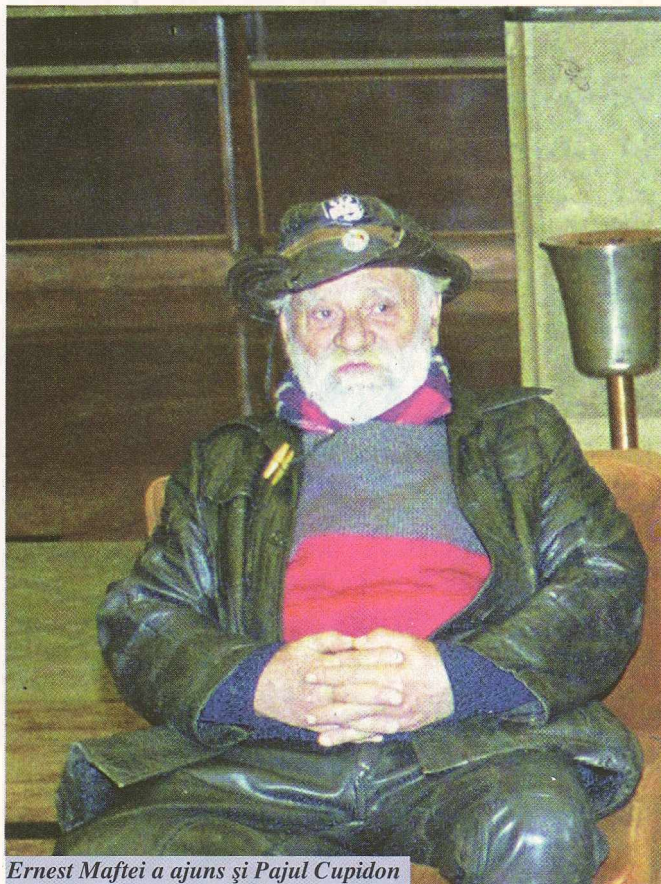
M...

Premiera Odeonului este un text care a avut succes la vremea lui, cu un subiect la modă în timpul cortinei de fier, dar care a rămas cumva în seama unei minorități. **M... Butterfly** de D.H. Hwang extrage o poveste din nedumerita lume a Chinei maoiste, cu păcatele și viciile ei cu tot, și o aduce în fața mentalităților europene. Dragoste și spionaj în comunism, plus idei homosexuale. Nu-i de mirare că povestea a prins: un diplomat francez la ambasada din China face pasiune pentru actorul care interpreta la operă *Madame Butterfly*. Dar nu a prins travestiul și, deși se considera ani de-a rândul amantul unei actrițe, este partenerul unui actor. Și diplomatul și chinezul primesc ordin de la superiori să culeagă informații unul de la celălalt. Drăgoste mărturisită, spionaj nemărturisit și nebănuat. Afacerea nu ține și diplomatul este chemat acasă, în timp ce actorul, acuzat de practici homosexuale, este judecat de revoluția culturală. Politica preia povestea și îl trimite pe îndrăgostitul chinez să reia legătura cu fostul său inocent partener. Afacerea de spionaj iese la iveală. Proces de trădare. A fost inocență sau diplomatul a înșelat? Mărturiile chinezului încep parcă o altă piesă: fraze militante aproape pentru disculparea homosexualității. Teorii, explicații, mărturisiri. În spectacol sunt momente de o lungime plictisitoare care eclipsază toată intriga de la început. Puteau fi tăiate mai ales că și ideologic sunt deja depășite. În rest, jocul actorilor principali face spectacolul. Florin Zamfirescu, diplomatul, și mai ales travestiul lui Marius Stănescu. Costumele, frumos detaliate în stil Doina Levintza, au rolul lor. **M... Butterfly** este un rol care sper că îi va aduce lui Marius Stănescu și premii.

ar spune o reclamă. Cinstită, nobilă, frumoasă: un minut de Eminescu în miez de noapte. „Nu e mult“, „e prea puțin“, „e arhi-suficient“ etc., se aud comentarii. Sau „e prea târziu“, „cine mai stă noaptea după Eminescu“, „e un mare act de cultură“ –

Dar mă opresc pentru că toți vorbim și scriem de fapt limba lui Eminescu, deci în fața lui nu suntem decât niște anonimi. Se vede la televizor pe fața actorilor cu câtă fascinație rostesc versul, cu câtă plăcere fericită își deschid ochii spre cameră. Devin cuceritori ajutați de versul poetului.

„Voalul, pianul, plopul, vântul care bate în perdele etc., exact asta am încercat să evităm. Provocarea de a face versuri sub o altă formă deschide însă și orizontul de așteptare al telespectatorului, care își închipuie în continuare că spunerea unei poezii presupune calități de recitator. Actorii care vin la Proezia trebuie să fie buni și atât.“ Aceste cuvinte, spuse de un regizor, aduc parcă o ușurare. Pentru că afirmă într-un fel că la Proezia, celebru – e cuvânt la modă în lumea mondenă –, celebru, deci, e numai Eminescu. Dar regizorul continuă cu personalitate: „mi se pare foarte important de a găsi o formă modernă, cinematografică sau de televiziune, care să permită reîntrirea poeziei în casele oamenilor. Și tocmai acest lucru încearcă Proezia să facă, într-un mod neconvențional. Pentru că de forma convențională și consacrată eu personal m-am plictisit și m-am săturat“. Acum nu mai am ce face și trebuie să îi dezvălui identitatea regizorului: Alexandru

Ernest Maftei a ajuns și Pajul Cupidon

Minutul Eminescu

Eminescu continuă să obțină și să ceară performanțe. Editoriale literare, și mai nou teatrale și de televiziune. E vorba aici de Proezia de la PRO TV. E o provocare, cum

(așa, universitar vorbind). Eu cred că momentul Eminescu este minutul de fericire al programelor TV din România. Singurul, de altfel. Așa, în buna tradiție gazetărească, am impulsul să înșir nume: regizori, actori etc.

Darie. Iar colegii lui de proezie sunt Alexandru Dabija și Mihai Măniuțiu. Pe actori, aleși pentru că sunt buni și atât, îi vedem zilnic la televizor în minutul Eminescu.

Aniversări: 59-67

Ștefan Iordache are 59 de ani. Și i-a sărbătorit pe scena Teatrului Național unde a jucat alături de directorul și regizorul Gelu Colceag în spectacolul **Barrymore**. Pe scenă, dorința aniversară a actorului este tot în favoarea scenei: „Nu-mi doresc decât ca

Ștefan Iordache

sălile de teatru să fie întotdeauna pline și să fiu sănătos ca să pot juca în cât mai multe spectacole“. O dorință care este în același timp o promisiune – cât mai multe spectacole – și o invitație – sălile întotdeauna pline. Va putea cineva să îi refuze această

Victor Rebengiuc

dorință răsfățatului actor? Cred că atunci Ștefan Iordache va veni și mai des pe scenă, va juca și mai mult, pentru că, așa cum îi

stă bine unui actor de geniu, știe că doar de pe scenă poate cuceri publicul, nu de la tribună, nu de la balcon, nu la festivități. Pe scenă!

Pe o altă scenă, în Franța, o altă aniversare: șazececi și șapte pentru **Victor Rebengiuc**. Acolo se lucrează cu Silviu Purcărete pentru proiectul cultural Praga 2000. Când se va încheia producția franceză Victor Rebengiuc, ca și Mariana Mihailescu, de altfel, se vor întoarce pe scena de la Bulandra unde au de jucat **Regele Lear** și respectiv **Mutter Courage**.

Scriptorul

„Nu vă alarmați! Omenirea are acum meșteșugurile ei ca să poată transforma negrul în alb, urâtul în frumos, răul în bine și așa mai departe. Are chiar procedee savante. Cam astfel de idei sunt cuprinse aici. Personajele mele au intenții bune, fiindcă așa le-am conceput în faza lor primordială, dar, mai șmechere decât mine, mi-au scăpat din mână și au intrat în jocul moravurilor atât de seducătoare“, citim în cuvântul lămuritor la piesa **Liga oamenilor cinstiți**. Autor: Pan M. Vizirescu. Aici se cuvine să facem o pauză în memoriam.

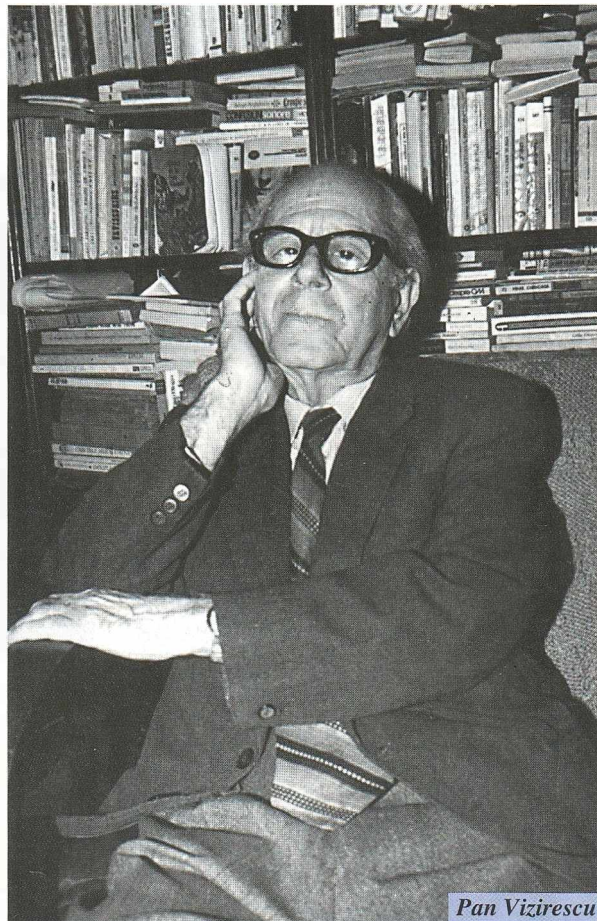
Ne-a părăsit de curând, la peste 96 de ani. A fost decanul de vârstă al scriitorilor români, respectat dar nu îndeajuns de publicat, iubit dar și dușmănit și împiedicat să scrie chiar. **Liga oamenilor cinstiți** a fost una din ultimele tipărituri ale domniei sale, a apărut la **Agora** din Iași în 1997. **Document dramatic în patru acte**, precizează autorul, și pe ultima pagină putem citi: „scrisă în 1931 – iulie – 15 august, în Slatina. Transcrisă cu modificări după un exemplar putrezit, în 1987 – ianuarie, în București“. Piesa poate fi deci citită de oricine și apreciată.

Este într-adevăr un document, a fost scrisă de un scriitor care a iubit literele la fel de mult ca pe Dumnezeu – de aici și-a câștigat libertatea gândului atunci când oamenii s-au căznit să i-o ia. Pentru că i-a fost discipol și colaborator apropiat lui Nichifor Crainic, comunistii l-au condamnat, l-au urât, dar niciodată nu au reușit să îl prindă. Pan Vizirescu nu a fost prins timp de 23 de ani, vreme în care a trăit izolat, ferit de lume, la Slatina. Era acuzat în al doilea „proces al poporului“, lotul scriitorilor și ziariștilor, pentru că a fost director de cabinet la Ministerul Propagandei din 1940 până la terminarea războiului (mai puțin în perioada guvernării legionare) și director al revistei **Muncitorul român**. A trăit cu securitatea la pândă până în 1990. Dar nu s-a umilit nici o clipă. A refuzat să colaboreze la revistele vremii și a scris acasă sute și sute de pagini, poezii, poeme, proză, dramaturgie, amintiri, eseuri. Scrisul i-a fost pro-

fesiune de credință.

Într-o bună zi, în locuința sa din str. Pitar Moș (una dintre camerele de serviciu ale unui imobil naționalizat) mi-a arătat o pungă cu mici suluri de hârtie. Toate erau scrise mărunt cu creionul sau cu cerneală. Le salvase din anii când a stat la Slatina. Scrisa zi și noapte, mărunt, apoi făcea hârtia sul și o ascundea în podul casei, la încheieturile bănelor. Când se adunau mai multe, punea sulurile în sticle și le îngropa. Așa a supraviețuit probabil și **Liga oamenilor cinstiți**. Și mai sunt încă multe suluri de transcris. Manuscrisele lui Pan Vizirescu sunt documente de muzeu și așteaptă să fie descifrate și prețuite.

Din păcate, nu mai putem recupera farmecul de povestitor și memoria atât de bogată a lui „Nenea Pan“. A fost martorul pasionat al prosperiei vieții literare și politice dintre războaie. Avea mereu ceva nou de

Pan Vizirescu

povestit despre Crainic, Blaga, Nae Ionescu, Eliade, Radu Gyr, Goga, Brătescu-Voinești, Voiculescu, părintele Stăniloae, domnul Iorga, intrigile de la Palat, presa vremii, culisele politicii și multe, multe altele. O parte au rămas scrise în câteva caiete, dar scrisul nu a egalat prea ușor farmecul povestitorului. Televiziunea și radioul trebuie să păstreze cu sfințenie cele câteva benzi cu Pan Vizirescu. Nimic nu le mai poate înlocui. În rest, cei care l-au cunoscut, de la președinți ai Uniunii Scriitorilor până la cei ai țării, cred că nu îl vor uita niciodată pe Pan Vizirescu Scriitorul.

Poate fi numit precum sfinții.

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

Echipa de ȘOC

"Simon Sez", S.U.A.,
1999 - 86 minute

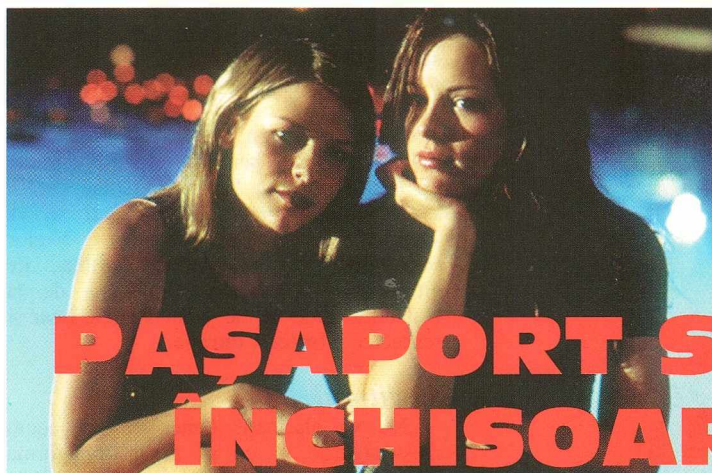
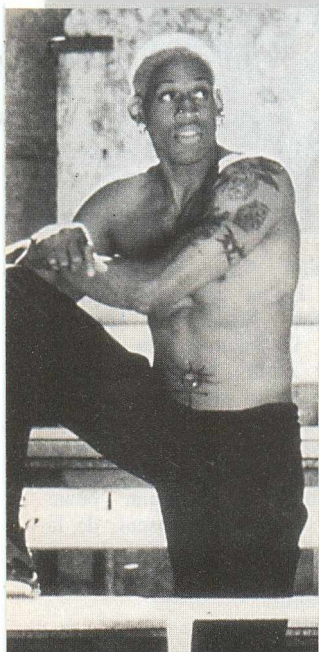
Simon, agent secret, conduce o echipă la fel de secretă, pentru recuperarea unei dischete și mai secrete, ce conține un program militar supersecret...! O fată foarte bogată este răpită în vederea obținerii unei

foarte mari răscumpărări...! Niște presupuși escroci sunt urmăriți de alți violenți escroci, într-o încurcătură de periculoase escrocherii...! Femeia-agent îl bate măr pe Bărbatul-agent la judo, apoi Bărbatul-agent o bate măr pe Femeia-agent la karate, apoi Femeia și bărbatul agenți îi trag la intervale câte o partidă de sex (asta între două „decibeliade“, adică între acele urmărituri pe motocicletă de mare putere ce abundă)...!

Nu v-am înșirat subiectele a două-patru filme: toate cele de mai sus (și încă altele - ho-ho!), se regăsesc în „ECHIPA DE ȘOC“, adică într-un singur film, în care

rolul principal este interpretat de urâtul și totodată simpaticul, celebrul DENNIS RODMAN - sportivul de culoare ce a jucat mai bine de zece ani în liga profesionistă de baschet (NBA) a Statelor Unite - aici purtând cercei de aur în urechi (ba chiar și în nas sau buză, pare-mi-se!?!), într-unul dintre cele mai cretine filme americane pe care le-am văzut la viața mea!

HORIA PĂTRAȘCU ■

PAȘAPORT SPRE ÎNCHISOARE

"Brokedown Palace", S.U.A., 1999 - 115 minute

... În anul 1978, un film tulburător și - pe atunci! - n.a. - de o violență greu de suportat, realizat de către regizorul Alan Parker după un scenariu semnat Oliver Stone (care scenariu avea la bază un volum autobiografic al unui tânăr turist american sosit în Turcia, arestat încă de pe aeroport absolut abuziv

pentru „trafic de droguri“ și băgat într-o pușcărie în care viața deținuților friza INFERNUL!) intitulat „EXPRESSUL DE LA MIEZUL NOPTII“, avea să devină un film de referință în istoria cinematografiei contemporane. Realizat cu un realism crâncen, el avea să culegă mai multe premii (printre

care și două OSCAR-uri), dar să și creeze anumite probleme în relațiile diplomatice dintre Turcia și S.U.A....!

„Pașaport spre închisoare“ - filmul de care ne ocupăm în aceste rânduri - prezintă izbitor asemănări conceptuale cu „Expressul“ lui Parker; iată numai câteva: este, la fel, inspirat dintr-un fapt real; de asemenea, de data asta „eroinele“ (două adolescente americane, excepțional interpretate de către CLAIRE DANES și

Stigmata

"Double Jeopardy", S.U.A., 1999 - 102 minute

Un fel de „Exorcista“, dar mai apropiat zilelor noastre, filmul „STIGMATA“ (regizat de Rupert Wainwright după un scenariu semnat de Toma Lazarus & Rick Ramage) - deși derutant, din multe puncte de vedere! - este la urma urmei un HORROR, chiar și cu, sau pe, o motivație biblică (!?)

... Conform unui text plasat în post-genericul peliculei, se pare că pe la mijlocul anilor '40 a fost descoperit un document unic: o scrisoare dictată cuiva de însuși Iisus Christos: aprig controversat în lumea științei, acest document NU a fost recunoscut nici până astăzi de către Biserica Catolică... (din nou;?! - n.a.). Ceea ce - trebuie să recunoaștem - „nu prea dă bine în public!“

Dar să lăsăm (pseudo) disputa canonică, și să revenim la oile noastre: o tânără coafeză (Patricia

KATE BECKINSALE!) sunt arestate pe un aeroport – nu din Turcia, ci **din Thailanda zilelor noastre!** – datorită unei **înscenări** în care nu lipsește, firesc, o cantitate de droguri: ambele fete sunt închise într-unul din cele mai groaznice locuri de detenție – supranumit „**Brokedown Palace**“ (vezi titlul original!), subiectul peliculei urmărind – iată, LA FEL! – coșmarul trăit de ele în pușcăria respectivă.

Și încă, apropo de asemănări: regizorul JONATHAN KAPLAN (cel care i-a adus actriței Jodie Foster un OSCAR pentru „ACUZATUL“) s-a apucat de acest film numai la insistențele **producătorului ADAM FIELDS** – care în urmă cu șapte ani luase personal legătura cu Ambasada din Bangkok pentru a demonstra că mai mulți compatrioți, prieteni ai săi, fuseseră închiși pe nedrept – și care îi oferise astfel „pe tavă“, subiectul, scenaristului **DAVID ARATA...**!

Fără a face, neapărat, o paralelă între „**PAȘAPORT SPRE ÎNCHISOARE**“ și filmul lui Parker, realizat acum 20 de ani, putem afirma cu certitudine că – dincolo de interpretarea celor două foarte tinere actrițe,

și de imaginea de excepție a lui N.T. SIEGEL („**Suspecți de serviciu**“, printre altele), filmul lui Kaplan aduce – dincolo de grozăviile fizice, sau tortura psihică pe care o implică faptul de a fi condamnat pe nedrept! – aduce, repet, un plus de „demonitate“, aș spune... un plus de rezolvare prin sacrificiu... un plus de „**maturizare a conștiinței adolescente**“ (lucru rar întâlnit în cinematografia americană, mai ales în **ultimul deceniu!**).

Cum devine posibil acest lucru, puteți înțelege văzând filmul....!

Arquette) intră, treptat, într-un soi de coșmar diurn: i se întâmplă, mereu mai des, lucruri înspăimântătoare... devine prizoniera unor viziuni atroce... ba chiar devine marcată de sângeri și răni teribile: pe scurt, **devine o posedată** (dar nu de Diavol, cum se întâmplă îndeobște, ci de însuși Marele Crucificat – dovadă urmele de răni ale răstignirii de pe mâini și picioare!). Vestea ajunge la urechile Vaticanului, care trimite spre cercetarea cazului pe părintele-om de știință (**Gabriel Byrne**), cel mai indicat în demascarea „falselor miracole“. Ceea ce descoperă însă acest părinte, o dată cu moartea fetei, îl face să-și pună la îndoială credința sa de preot... **Cam asta e!**

Bine interpretat, filmul bălțește de sânge, de violență și de răcnite răgușite – așa cum îi stă bine oricărui HORROR ce se respectă! – ba chiar, datorită efectelor tehnice speciale, viața unor spectatori mai slabi de înger (citește: **inimă!**) poate fi pusă oarecum în pericol.

Atâta doar că intervine chestia aia cu prăjitura cea bună și umplută cu cremă gustoasă: îi dai unuia o felie – îți mulțumește satisfăcut; îi mai îndeși una în gură – tipul devine oarecum nedumerit; îl obligi să o înghită și pe a treia – **omul vomită de-a dreptul...!**

Școala sub teroare

„The Faculty“, S.U.A., 1999 – 105 minute

Regizorul acestui film se numește **ROBERT RODRIGUEZ**, este același care a mai realizat, printre altele, și „**Desperado**“ (din care majoritatea spectatorilor mai rețin doar numele interpretului: asta pentru că el era **ANTONIO BANDERAS!**). Cât despre regizor, iată ce aflăm întâmplător dintr-un caiet de presă: „**Rodriguez și-a început cariera cinematografică cu „El Mariachi“, film la care i-a scris scenariul în timp ce era sechestrat într-un sanatoriu unde se supuseseră unor experimente cu medicamente; cu banii câștigați în acest mod, și-a plătit producția acestui prim film**“.

... Cel de care ne ocupăm de astă dată și în aceste rânduri nu pare a dovedi chiar cu prisosință că internarea într-un sanatoriu este întotdeauna **benefică**: având pretenția unui deosebit „**THRILLER**“, filmul „**ȘCOALA SUB TEROARE**“ încearcă să ne convingă că **teroarea** în cauză, aplicată asupra elevilor, nu se explică decât prin faptul că profesorii sunt... „**alien**“-ii, mai pe românește: **extraterestri!** De altfel, însuși Rodriguez mărturisește: „Această poveste este un coșmar **paranoic** unde nu mai ești sigur că prietenul de azi îți rămâne prieten și mâine; de fapt, liceul în sine ar putea fi un film de groază.“ (subl.n.).

Păi să mă ierte Dumnezeu, dar cred că **altcineva** e paranoic în cazul acestei pelicule în care profesorii **le cade părul** (evident peruci, pe care le observă și o oaie bleagă!)... li se umflă venele, le ies ochii din orbite și viscerele din pântec (toate, efecte din mațe din plastic de doi bani bucata!)... etc. etc.

Că există violență în școli, că acest lucru reprezintă un grav semnal de alarmă nu doar în S.U.A. ci și pretutindeni în lume – **asta e o cu totul și cu totul altă problemă!** A folosi însă chipurile inocente ale unor actori tineri și neconsacrați – alături de alți interpreți, ceva mai cunoscuți și care fac eforturi disperate, holbându-se și scrâșnind din dinți, să bage „neapărat“ groaza în tine – și totul în scopuri „escrocomerciale“, asta nu înseamnă nimic altceva decât a arunca asupra școlii – **în genere!** – un cazan cu lături...

FILM

Remarcabil

PAȘAPORT SPRE ÎNCHISOARE (S.U.A., dramă)
CU NAȘU' LA PSIHIATRU (S.U.A. - reluare)

Pierzi, dacă nu vezi

STIGMATA (S.U.A., horror)

Doar cu Extraverbal

ECHIPA DE ȘOC (S.U.A., acțiune)

Curată sinucidere

ȘCOALA SUB TEROARE (S.U.A., S.F.)

TEATRU

Exceptional

● **COSTUMELE**, scenariul și regia Dan Puric, Teatrul Nottara

● **LUNGUL DRUM AL ZILEI CĂTRE NOAPTE**, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara

Veți avea satisfacții

● **DOI GEMENI VENEȚIENI**, regia Vlad Mugur, Teatrul Nottara

● **SONATA FANTOMELOR**, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Mic

● **ILUZIA COMICĂ**, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie

● **Mutter Courage**, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Bulandra

Cineva are ceva de spus

● **M... BUTTERFLY**, regia Ada Lupu, Teatrul Odeon

● **JUCĂRIA DE VORBE**, regia Alexandru Dabija, Teatrul Odeon

● **O SCRISOARE PIERDUTĂ**, regia Alexandru Tocilescu, Teatrul Național

● **REGELE LEAR**, regia Dragoș Galgoțiu, Teatrul Bulandra

● **D'ALE...**, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Nottara

● **DADADANS**, Teatrul Nottara

Comedii, comedii...

● **PĂLĂRIA**, regia Horațiu Mălăele, Teatrul de Comedie

● **NOAPTEA ÎNCURCĂTURILOR**, regia Petru Vutcărau, Teatrul Mic

● **REVISTA ÎN FRAC**, Teatrul Constantin Tănase

Mircea M. Ionescu -

Taximetrist de noapte la New York

Editura Semne, București 2000,

168 pagini

La prima impresie, această carte este relatarea febrilă și pasionantă a unei experiențe fabuloase - aceea de „taxi-driver” la New York. Ca într-un reportaj perfect documentat, sunt descrise străzile, cartierele, oamenii din marea metropolă întâmplări banale sau altele a căror prezentare te ține cu sufletul la gură. Dar talentul autorului transformă propria sa experiență în traiectoria unui personaj pe care îl îndrăgești și la frământările căruii participi ca și cum i-ai urmări meciul său cu existența. De aceea peste ani, cartea poate fi citită ca un roman captivant, cu un protagonist inconfundabil, simpatic și binevoitor cu cei care îi oferă afecțiune și drastic în relațiile cu emisarii răului.

Umberto Eco -

Arta și frumosul în estetica medievală

traducere din limba italiană

de Cezar Radu

Editura Meridiane, București 1999,

216 pagini

După cum spune însuși autorul, „cartea aceasta este un compendiu de istorie a teoriilor estetice elaborate de cultura Evului Mediu latin, între secolele al VI-lea și al XV-lea ale erei noastre”. O traducere care vine să îmbogățească numărul lucrărilor teoretice ale reputatului semiotician Umberto Eco, o personalitate a culturii contemporane cunoscută în România mai mult prin romanele sale de succes - „Numele trandafirului”, „Pendulul lui Foucault” etc.

Constantin Ţoiu -

Barbarius

Editura Allfa, București 1999,

276 pagini

Autorul propune cititorilor o nouă carte cu personaje din lumea contemporană. Ele se confruntă cu evenimente deseori potrivnice și încearcă să se situeze într-o istorie care nu le îngăduie să cunoască liniștea. Scris limpede și fluent, cu o mare încărcătură emoțională, romanul oferă o lectură plăcută și confirmă statutul de prozator remarcabil pe care Constantin Ţoiu l-a dobândit după ce a publicat „Galeria cu viță sălbatică”.

Eugen Simion -

Fragmente critice III

Mit. Mitizare. Mistificare

Editura Fundația Scrisul

Românesc/Univers Enciclopedic,

București 1999,

392 pagini

Al treilea volum din „Fragmente critice” cuprinde studii despre o serie de scriitori, critici literari sau gânditori despre români, de la Mihail Kogălniceanu, Eminescu și Caragiale până la Petre Țuțea, Marin Sorescu și Nichita Stănescu, studii grupate sub titlul „Mit. Mitizare. Mistificare”. De ce? Explicația ne-o oferă însuși autorul: „pentru că «cei trei nu» agită spiritele noastre și toate confruntările vieții culturale din ultimii ani sunt dominate de atitudinea față de mit, mitizare și mistificare...”

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
350.000 lei

Întrebare:

Care este protagonistul rubricii
„Profil” din acest număr?

CEZARA DAFINESCU

OANA PELLEA

IURIE DARIE

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București,
Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este

15 martie 2000, data poștei

Concurs sponsorizat de Editura „NEMIRA”

George Apostu

Text: ANA BARTON ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Muzeul de Istorie și Artă al Municipiului București găzduiește o expoziție extraordinară, un regal. Este vorba de lucrările lui George Apostu, sculptură și desen. Aș putea spune și text, fiindcă organizatorii au avut o idee minunată pe care au și înfăptuit-o, aceea de a le oferi celor care intră în acest spațiu – acum împărtășit de sacru prin prezența lucrărilor lui Apostu – câteva dintre gândurile marelui sculptor. Nu te poți plimba prin această expoziție. Poți îndeplini un ceremonial, acela al inițierii, al cunoașterii, al atingerii de marea artă. Cuvintele maestrului nu vin să explice ori să justifice; sunt acolo pentru a întregi acest ceremonial, acest drum către centrul lumii, spre esență. Sunt ani lumină, poate mii, depărtare de profan. Nu există obiecte în expoziție. Sunt stări (ale lemnului, ale pietrei) și idei. E „duhul materiei” față de care artistul se apropie plin de respect, cu smerenie. E aceeași materie despre care încă din secolul al IV-lea Sfântul Grigorie de Nazianz spunea că reprezintă „concentrare de spirit și energie”, lucru pe care fizica cuantică l-a postulat în secolul nostru. Dar marii artiști au știut întotdeauna că materia are un „trup spiritual”. Tocmai de aceea actul creației umane adevărate este chip și asemănare celei divine. „(...) Lemnul este încărcat de duhuri”. Între forma plastică și cuvânt sculptorul găsește o identitate în semnificații și rosturi. „Încerc să ating, în sculptura mea, armonia dintre materie și gândire. Cred că forma trebuie să întrupeze ideea, așa cum o face cuvântul pentru gândire. Simplitatea formei, de exemplu, este gândul dus până la capăt. Am căutat întotdeauna, în simplitate, acordul dintre formă și materie”. Iată ce înseamnă lemnul pentru Apostu: „Lemnul se cere multiplicat. Lemnul cere pădure. De aceea am încercat aceste cicluri care se numesc *Fluturi, Tați și fii, Femei lapone*. Lemnul se cere umăr la umăr. Lemnul are o mare blândețe, o mare cuminenție. De lemn nu te poți înfricoșa”. În ciclul *Tați și fii*, Apostu – spune Cristian Velescu – „inventează noua formă multiplu-compactă”, o nedespărțire dar și o neamestecare a simbolurilor ce alcătuiesc grupul. Într-un singur lemn cioplește toate cele trei personaje. „... Am vrut să însemne o transmitere a puterii, a demnității de la tată la fiu, o perpetuare de stări mult mai sobre decât sentimentul pătimaș de maternitate, de dragoste, de acaparare aș putea spune. Raportul dintre tată și fiu trebuie să fie întotdeauna mai sobru, mai încărcat de demnitate, încărcat de putere, mai responsabil”. Desenele expuse sunt, la rândul lor, omagiu formei, al multiplelor ei transfigurări. „În desen îmi regăsesc întreaga libertate și bucurie. Pentru mine, a sculpta nu e o plăcere, e un efort uneori chinuitor, o luptă dură, în vreme ce desenul e un adevărat dar, o voluptate. I-am consacrat câte o lună, două, în fiecare an. Nu fac desene în peniță, ci în cărbune. Linia e mai densă, mai groasă, mai hrănită, mai compactă, sugerează mai bine volumul. Pentru mine, linia nu este o construcție gândită, o structură, ci traiectoria unui elan în spațiu. Trebuie să fie vie. Lucrez întotdeauna după model viu și îmi place mai ales să desenez nuduri. Femeile sunt modelele mele preferate. Desenul e primordial. Nu poți deveni bun sculptor dacă nu știi să desenezi”.

În exclusivitate pentru Flacăra

Senzaționala călătorie a unui român în America Centrală și de Sud

SUB CRUCEA SUDULUI (16)

LILIACUL ASASIN

Text și fotografii: POP SIMION ■

Suntem pe dâmbul magic de pe valea râului Copán, în vestul Honduras, într-o realitate de piatră, în jungla tropicelor, unde orice-i posibil, se zice, spiritele strămoșilor au devenit păsări ce sporovăiesc despre viețile lor de altădată, însă tentativa mea de a le isca la confesiune a dat greș, vraja s-a rupt în lumina tare a zilei și, refuzat revelației, iată-mă prizonierul pietrelor, al junglei, al bestiilor care o străbat, al tainelor ce zac zăvorâte sub șapte peceti. Ce-aș putea face decât să-mi iau picioarele la spinare, hoinar printre ruine, în prospecție imaginativă, doar voi smulge oceanului pietros posibile felii de viață, chipuri omenesti, sentimente, pățanii și vise prăbușite în uitarea de dimensiuni istorice.

- Dar pietrele vorbesc, n-ai decât să te pui în undă de suflet cu frecvența emisiunii lor neîntreruptă - îmi zice profesorul Oscar Cruz, reprezentantul zonal al Institutului Hondurian de Antropologie și Istorie; există o pulsione a pietrei pe care firile sensibile o percep ca fiind încărcătura energetică a evenimentelor pe care piatra le înmagazinează ca un catalizator fidel; spiritul e și în acest caz cel mai bun detector.

- Am să încerc - promit, căci meteosen-sibil mă știu din naștere, fiind bombardat fizic și psihic de furtunile cosmice care află în corpul meu un bun paratrăsnet; era cazul, deci, să fiu și... litiosensibil, un *medium* în care limbajul criptic, de pietrosă duritate, să fie perceput ca explozia unei orhidei pe o stâncă la tropice...

„Lasă metafora, poezia istoriei este inoperantă, de-a dreptul ilară; tot ce poți face e să străbați vastul cîmilit, transcriind informația nudă a pietrei cu hărnicie de contabil, căci Copán e Casa Liliecilor Asasini unde sobrietatea rece și tăcerea de grotă sunt norme de conduită, pe când exaltarea și patetismul devin erezii mortale - mă avertizează colegial-confratern Pauah Tun, Marele Scrib al Cetății, preschimbat într-un *tucan*, ca să dispară numai-decât în desișul răcoros al pădurii, sporovăind onomatopeic: vino pe-nserat la mine-n palat”.

Îi voi da ascultare, îmi zic și o iau pe urmele Liliecilor Asasini: îi găsesc pietrificați

ca într-un vast insectar, părand scuturi ale morții ce decorează un întreg perete al muzeului local din Copán; sunt șase la număr (cinci de mărime medie, al șaselea gigantic, de peste un metru pătrat), identificați ca elemente decorative ale unui edificiu distrus (structura 20) al cărui turn putea fi contemplat de la mare distanță și prezența acestor *quiroptere* inspira spaimă și-i hipnotiza pe eventualii atacatori; ochiul morții gravat pe aripile lor negre simboliza Infernul, iar colierul de la gât nu-i altceva decât multiplicarea ochiului mortifer cu licăr sinistru, care fascina și paraliza în același timp - iată bestia în fotografia nr. 1; era glif-emblemă al capitalei, zic învățații, denumind Copán „poporul liliacului”, iar dinastia *Cama Zotz*, regatul Liliacului Asasin în limba *maya*; părțile se împart și în privința edificiului cu turn, unii spun că ar fi fost carcera unde au fost schingiuiți prizonierii de război, pe când alții, din contră, că era bastion al penitenței și ascetismului, unde nobilii retrași în chilii posteau spre a fi pe placul divinităților în speranța (cel mai adesea deșartă) de a deveni ei înșiși zei.

Performanța asta a reușit-o, totuși, se pare, Fum-Imix-Zeul K, regele cel mai important al dinastiei, al doisprezecelea (8 februarie 628-18 iunie 695 d.Hr.), numit Fum-Jaguar ori regele-soare, care a avut cea mai lungă domnie (67 ani) împânzind regatul cu o adevărată explozie de monumente - spun scrierile gravate pe Altarul Q, pe „arborii de

piatră” (cum se numesc steelele văii) și pe Scara Hieroglifică.

Pe aceasta din urmă tocmai dau s-o cunosc: ea se bizuie pe ambițioasa ctitorie a lui Fum-Scoică (Fum-Argilă), penultimul rege al Copán care, obsedat să restaureze gloria regelui-soare, zidește Scara Hieroglifică (17 m înălțime, 72 de trepte, de 45 cm fiecare, și conține 1.250 hieroglife), cronică întregii dinastii până la data lucrărilor (750 d.Hr.); informațiile pe care le cuprinde sunt echivalentul a 20 de stele, fiind cea mai lungă inscripție din toată perioada precolumbiană a Americii; în anul 1800 Scara... se prăbuși din pricini necunoscute și doar 30 de trepte rămaseră în ordinea lor originală, restul transformându-se într-un munte de moloz; trecură 185 de ani până ce guvernul hondurian aprobă „Proiectul Mozaic-Copán” (1985), când soții arheologi Bill și Barbara Fash, ajutați de epigrafiștii Linda Sheele, David Stuart și Nikolai Grube, își asumă sarcina inimaginabilă de a restaura, cel puțin pe hârtie, „textul” din holocaustul fragmentelor amestecate alandala; „odiseea” acestui *puzzle* demonic își urmează cursul în zilele noastre.

Domnia lui Jaguar-Luna, cel de-al zecelea rege, a fost relativ scurtă, un sfert de veac (26 mai 553-26 octombrie 578 d.Hr.), dar logodită cu neuitarea prin templul Rosalila pe care l-a ctitorit, monumentul cel mai extraordinar din Acropolă, situat la nivelul penultim al edificiilor suprapuse (structura 16) și rămas ocult până în anul 1989, când arheologul Ricardo Agurcia Fasquelle îl descoperă după ce excavase 2,5 km tunele pe cinci nivele; este singura mostră de templu

care a supraviețuit intact în Copán și în întreaga lume *maya*; măsoară 12 m pe latura sa est-vest și 18 m pe latura nord-sud; copia sa în mărime naturală se află în muzeul local, unde admirăm eleganța arhitecturii ce conservă cvasitotalitatea sculpturilor ce decorează fațada originală modelate în stucatură cu pigmenți roșii, într-o mare bogăție de detalii iconografice și de imagini religioase; e prefigurarea magnifică a unui munte sacru (*witz*) asociat cu ritualuri ce slăvesc deopotrivă

geneza lumii și geneza dinastiei Copán, ambele hrănite ciclic cu sacrificii de sânge.

Descântecul, vraja, invocarea puterilor supranaturale, adivinația făceau din șaman personajul misterios și temut al societății *maya*; puterea lui rămânea intactă și după moartea sa, acționa sever, cu dreptă cumpănă, asupra celor rămași în viață, în funcție de comportarea lor, bună sau rea – o atestă osemintele unei misterioase femei din Copán: defuncta a fost îngropată (în aripa nordică a Acropolei) alături de trei tigve de bărbai, un cerb cu coarne bogate, o puma și de întreg instrumentarul folosit în viață, spre a nu o priva de continuarea profesiei în lumea de *dincolo*: 110 șiraguri de scoici marine uzitate în socoteli, combinații numerice și ținerea de minte (*cuentas*), dințele de căiman, colierul din mandibulă de cerb, altul din jad, mercurul și cuarțul, nelipsite în preziceri și acte adivinatorii.

O probă a bogăției și fastului în care se scălda curtea monarhică o dă alt mormânt excavat: al văduvei fondatorului dinastiei, considerată regina-mumă a celor 15 guvernanți care au urmat la tron soțului ei defunct; hematitele picurate cu cinabru iscă fulgere luminoase în țesătura de jad a colierului său, ca să nu mai amintesc cele peste 10.000 șiraguri din bobite de jad răspândite într-o figurație savantă la picioarele sale (sunt mătaniile-noduri folosite în calcule contabile, consemnarea evenimentelor cruciale ori „scrierea” pățaniilor zilnice); această secțiune a Acropolei era socotită un fel de *Axis Mundi* – ne-o spun marile păsări de pe frontispiciu planând în volute largi deasupra emblemei cu numele fondatorului.

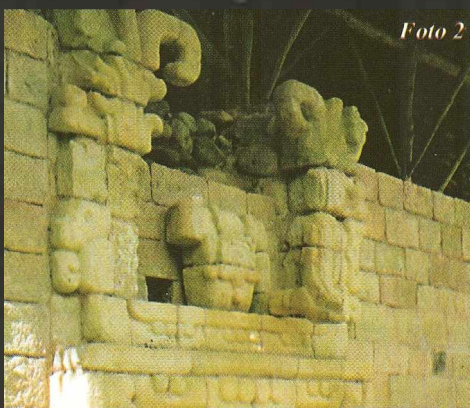
Nu-l uit, se înțelege, pe Yax Pac (Soare-Orizont, Disdiminecioară, Zori de zi), ultima verigă a galeriei dinastice (2 iulie 763 – 6 mai 829 d.Hr.), ctitorul Altarului Q., motiv să-și aibă ocnita cu portretul alături de fondatorul casei regale, din mâinile căruia primește (ne spune gliful) ofrandele și sceptrul de putere, deși cei doi n-au fost contemporani, între ei se interpun 300 de ani; mai aflăm că la inaugurarea Altarului Q. (finele veacului VIII) suveranul a prezidat ceremonia slăvirii străbunilor sacrificând 15 jaguari.

Venerat ca zeu și războinic, ca om de stat și *Itz'at* (ins ilustru, înțelept, destoinic) era 18 Iepure (XVIII Jog), cel de-al treisprezecelea monarh sau regele nenorocului, Uaxac Lahun Ubac C'awil pe numele lui adevărat, a domnit 43 de ani (9 iulie 695 – 3 mai 738 d.Hr.), răstimp în care înfloresc meseriile (basorelieful, portretistica, ceramica policromă), se întemeiază relații cu celelalte trei mari capitale, au loc vizite reciproce, se extinde suzeranitatea Copán prin controlul văilor spre est până la La Venta și spre nord până la Quirigua; acest din urmă loc se dovedește însă fatal, căci dezinvoltul și extaziatul rege fu prins de către Cauac Sky, șeful minusculei cetăți și decapitat – gest ironic, dus până la sarcasm! – în chiar sărbătoarea Marile Speranțe, când se incendiază țarinile pregătind pământul să rodească alimentul-rege, porumbul (3 mai 738 d.Hr.).

„Despre toate astea am scris-descriș textele sacre, compendii ori narațiuni gravate în codice, calendare, stele, table de legi, cărțile

de piatră ale neamului meu – zice Pauah Tun și fac cunoștință, în sfârșit, pe asfințit, la ceas vrăjit, cu Marele Scrib al curții, în liniștea reședinței sale – (iat-o în fotografia nr. 2), situată la vreo 2 km de Acropolă, în direcția nord-est, în zona (eronat și impropriu denumită) *Las Sepulturas*; bag de seamă că gazda mea nu s-a întrupat într-o pasăre colibri, cum m-aș fi așteptat, prefera masivitatea unui *tucan*, căruia savanții îi zic Pasărea Secretar, din pricina ciocului său enorm ce lansează rafale sonore ca o mașină de scris tip Olivetti; e o ipostază potrivită, zic eu, pentru regele scrierii și rostirii, cu nimic mai prejos regilor deja amintiți căci potrivit codului *maya* (ca să nu zic protocolul), scribului i se cuvine locul doi al ierarhiei, imediat după suveran.

„Vreau să-ți cunosc felul vieții, palatul, obiceiurile, climatul profesiei, relațiile magis-

trului cu colegii, învățăceii etc.” îi zic.

„Totul e scris aici – zice gazda și îmi arată bancheta masivă pe care șade, tronul scribului plin de semne, care este, la nevoie, patul de repaos în zilele și nopțile trudei sale asupra cuvântului.

Palatul în care viețuiește e somptuos, ornat cu zece nișe gigantice înfățișând zece scribi (opt decorează fațada și doi poarta principală); au umerii acoperiți cu toga breslei și poartă pectoral cu crinul acvatic, podoabă capilară *malla pauah* și semnul *tun* scris pe veșmânt și pe antebraț (de unde și numele castei) susținând în mâna stângă cochilia cu cerneală și în dreapta unealta de scris – penelul din mustăcioară de puma; e vorba, constat, de o Academie a Artelor din acea vreme care adăpostea 250 de inși conduși de *el Gran Escribano*, având ateliere, temple, magazine, dormitoare pentru bărbați și femei, casa tinerilor, inclusiv odaia unde se îmbrăcau jucătorii cu mingea, totul orânduit în curți diferite, cu locuințe destinate unor ranguri diferite; portretul în piatră al Magistrului e însă de găsit numai în Acropolă, alături de cei de rangul său, nobilimea, aristocrația de rasă, și iată-l „prins” în instantaneul meu (foto 3).

„Mă cuprinde un soi de tristețe știind că erați aleșii, crema acelei societăți, aristocrația spiritului sau elita, singura știutoare să scrie și să citească inscripțiile”, zic.

„Elită da, tristețe ba – mi-o retează Pauah Tun, tăind **nodul gordian** dintre mine și el; citirea și scrierea aparțineau într-adevăr celor

puțini, nobilimii, însă vulgul, întreg poporul de rând cunoștea pe de rost tâlcul semnelor, simbolistica *maya*, sensurile putând fi lesne descifrate, încât pot zice că pe vremea mea nu existau... analfabeți; nu știu dacă mă fac înțeles?”

„Înțelesul tău cade în neînțelegerea mea ca un balsam și, colegial vorbind, de ce ne-am face înțelesii chiar pentru toată lumea? te înțeleg de minune, căci asta ține de mistica celui ce scrie; sacralitatea profesiei presupune taina, misterul”, zic într-un acces de deplasată (poate) inocență și continui imediat pe altă strună: „Cum de nu ești pasăre colibri, ca și ceilalți?”

„E de prost-gust și-mi dă lehamite; tot ce-i insignifiant și minuscul îmi repugnă; gingășia păsării colibri e o monstruoasă, chiar dacă una, trebuie să recunosc, genială; dar eu nu vreau să fiu geniu, vreau să fiu normal, eficient și, de ce ți-aș ascunde?, glorios, în timp ce fleacul ăsta de zburătoare, cântărind numai trei grame, consumă de 150

de ori mai multe calorii decât îi cere corpul (cât un lucrător de 70 kg greutate), fără a produce nimic decât băzzz!; tot ce știe e să vibreze din aripi ca tremuriciul, zburând cu o viteză de 160 km pe oră, adică 200 bății de aripă pe secundă, zumzăind ca insecta; ce dacă poate schimba direcția instantaneu ori rămâne în suspensie ca elicopterul, ori zboară pe spate ca reactorul, ori că limba sa e mai lungă decât corpul, flexibilă ca un *lasso* și tubulară, cu care soarbe nectarul florilor și se pudrează cu polen spre a-l duce în cele patru zări, fiind considerată Marele Fecundator Minuscul etc. – o bestioară total neglijabilă; mie îmi place masivitatea, forța, orizontul larg, anvergura, sunt multicolor și aerodinamic și, mai ales, bun de gură, croit pentru rostire bogată, zborul de amplitudine și lumea ideilor, am cioc enorm cu care gravez semne de neșters în conștiința umanității; deosebirea este de la cer la pământ, recunoști, colega? cum să mă compar cu pasărea asta pipernicit-infinitesimală, care nu-i nici măcar cât găinațul meu?; și când te gândești că mâine-poi-mâine sufletele-colibri se vor preschimba în fir de iarbă, fulg, floare, furnică, funigel, fulg de pădărie ori de omăt îți vine să-ți iei lumea-n cap...

Și gata, Pauah Tun își reîmbracă iute corpul de *tucan* (smoking *maya*) și lansă din ciocul enorm rafala unui râs onomatopeic, de histrion zevzec, hi-hi-hi! apoi își goli mațul, scăpă găinațul, luând astfel în derădere amia-bilă universul și pe... mine.

PROPUNERI RADIO CONTACT

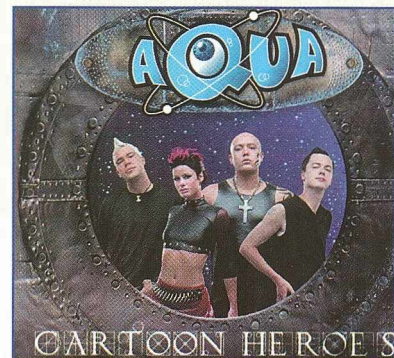
Text: RALUCA MOIANU ■

Madonna - American Pie

Pentru coloana sonoră a filmului "The Next Best Thing", în care deține rolul principal, Madonna a reînregistrat melodia lui Don McLean, "American Pie". Cel care a venit cu ideea preluării acestei melodii a fost actorul Rupert Everett, partenerul Madonnei din acest film. Tot pentru aceeași coloană sonoră, Madonna a înregistrat și balada "Time Stood Still". Ambele melodii au fost produse de William Orbit, care lucrează cu Madonna la viitorul ei album, prevăzut să apară în vara acestui an.

CD single/ Warner Music

Aqua - Cartoon Heroes

Se spunea despre Aqua că nu vor rezista, însă iată că revin în atenția publicului cu un nou single: "Cartoon Heroes" și un nou album, "Aquarius". La foarte puțin timp de la lansarea melodiei la posturile de radio, "Cartoon Heroes" a ajuns pe primul loc în majoritatea clasamentelor air play din Europa și Asia, doborând nenumărate recorduri. Pentru prima dată, un single Aqua va fi pus în vânzare și în Rusia, unde melodia a ajuns deja pe prima poziție în topul preferințelor ascultătorilor.

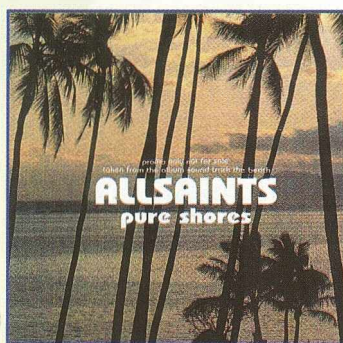
CD single/ Universal Music

All Saints - Pure Shores

Primul extras pe single din coloana sonoră a filmului "The Beach", în care rolul principal este interpretat de Leonardo di Caprio, este piesa "Pure Shores" interpretată de All Saints. Ultimul single All Saints a fost "War Of Nerves", apărut în 1998. "Pure Shores" a fost compusă de Shaznay Lewis și William Orbit, cel din urmă fiind și producător. Acesta este de asemenea și primul extras pe single din noul album "All Saints", pentru care înregistrările nu au fost terminate și al cărui titlu provizoriu este "I Need The Mic".

CD single/ London Records

Mariah Carey - Thank God I Found You

Cel de-al doilea extras pe single din albumul "Rainbow" este "Thank God I Found You". Mariah Carey a lucrat la această melodie împreună cu producătorii Jimmy Jam și Terry Lewis, colaboratorii lui Michael și Janet Jackson. "Thank God I Found You" beneficiază de două versiuni: versiunea de album interpretată alături de băieții de la 98 Degrees și Joe și un remix realizat de DJ Clue (cel care a remixat și piesa "Heartbreaker"), care are subtitlul "Make It Last Forever" și este

interpretată alături de Nas și Joe.

CD single/ Sony Music

Sting & Cheb Mami - Desert Rose

Albumul "Brand New Day" a fost lansat în toamna trecută, primul extras pe single fiind piesa de titlu a acestuia. El conține o mare varietate de stiluri și colaborări cu alți interpreți: rap ("Perfect Love Gone Wrong", în duet cu rapperul de origine franceză Ste), bossa nova ("Big Lie, Small World") și country ("Fill Her Up", duet cu James Taylor). Balada "Desert Rose" este cel de-al doilea extras pe single, fiind un duet cu interpretul de origine algeriană Cheb Mami.

CD single/ A & M Records

de ascultat foarte urgent de ascultat fără întârziere de ascultat

de 10 (zece)
ani
**RADIO
CONTACT**
96,1 FM

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOIESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

„N-am deloc microbul vedetismului”

E dificil să cuprinzi în câteva cuvinte personalitatea sa copleșitoare, umană și profesională. Nu este doar o actriță unică, un talent năucitor, e un spirit uriaș. E Oana Pellea.

S-a născut la 29.01.1962 în București;

1979 – A absolvit Școala Normală;

1984 – A absolvit Academia de Artă Teatrală și Cinematografică din București;

Premii:

1993 – Premiul Uniunii Cineaștilor pentru cea mai bună actriță într-un rol principal pentru filmul „Vulpe-vânător” de Stere Gulea;

1994 – Premiul UNITER – cea mai bună actriță într-un rol principal pentru Julietta din „Mefisto” de Klaus Mann;

1994 – Premiul Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru – cea mai bună actriță a anului pentru rolurile: Mașa („Trei surori”, Cehov), Lucius („Iulius Caesar”, Shakespeare), Maria („Woyzeck”, Georg Büchner);

1996 – Placheta de Aur – Festivalul Filmului politic din San Marino pentru „Stare de fapt”;

1996 – Premiul Orașului Geneva, Premiul special al juriului internațional la Festivalul filmului de la Geneva pentru cea mai bună interpretare feminină – „Stare de fapt”

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Spectator fiind sau stând de vorbă față către față, ești cuprins de o stare specială. Nu te năpădește acel soi de admirație intimidantă și de care greu poți scăpa când ești în preajma personalităților autosuficiente. Aici e vorba de emoție, firească deoarece persoana din fața ta are acel ceva, imposibil de definit, extraordinar, care tulbură în profunzime. O iubești pur și simplu din prima clipă, asta dacă ești capabil să primești ceea ce îți oferă: ființa sa întreagă, valoarea sa umană în care e inclusă cea profesională. Primești atunci căldura ei unică, aceea care înobilează spațiul în care se află Oana Pellea.

Întrebând-o ce imagine are despre sine, mi-a spus că, vizionând recent caseta de la „Ioana D'Arc”, a trebuit să recunoască faptul că persoana sa e o mare ciudățenie. „N-aș putea explica în detaliu, dar e ciudat. De ce? Cum? De unde vine? Nu știu. Nu pot spune că e frumos, urât. E ciudat, e special. Chiar pentru mine. Aud de ani de zile că e special și n-am înțeles-o foarte mult timp. Acum trebuie să o recunosc și eu”. E foarte autocri-

tică. „Sunt momente în care nu-mi place absolut deloc de mine și astea atârnă mai mult în balanță decât cele în care sunt mulțumită. Nu cred că mă pot înșela. Sunt un om care nu mă plac. Sunt foarte rea cu mine. E și constructiv, dar e și o plată aici, să-ți dai așa cu biciul tot timpul, dar asta e firea mea. Sigur că iubesc o parte din mine, dar e cea a bunului Dumnezeu care a pus-o acolo. Dar o fracțiune de secundă dacă nu-mi place, e o dramă. E o cruce grea”. Își

amintește de copilărie cu drag. „E perioada aceea când eram cu mama, tata și bunicii. Era lumină, era cald, era bine, era bucurie.” Avea perioade când era îndrăgostită de unul dintre părinți, în dauna celuilalt. Părinții au sfătuit-o să nu creadă că ar fi buricul pământului, dar în copilărie a avut această tentație. „Noroc de Amza și de mama care au știut să-mi dea la cap exact când trebuia și asta mi-a folosit toată viața și o să-mi folosească până mor pentru că este esențial să nu crezi că ești tu cea mai importantă persoană și totul depinde de tine, iar viața ta e în centrul universului”. Fiindcă părinții au fost întotdeauna modele de comportament n-a fost nevoie de prea multe sfaturi. Mama a vrut mereu s-o protejeze, însă, când avea zece ani, Oana a replicat: „Lasă-mă să mă lovesc cu capul de pragul de sus. Și de atunci lecțiile de viață au fost după ce m-am lovit, din încăpățănare”. O supăra foarte tare faptul că tata, fiind persoană publică, era foarte puțin timp acasă. „Nu iubeam meseria lui absolut deloc, nu-mi plăcea să mă duc la teatru. Eram un om foarte închis și nu cred că sunt foarte deschisă nici acum, din păcate. Eram geloasă pe această meserie, nu suportam nici mirosul de fard pe obraz când îl sărutam”. Relația cu părinții a fost întotdeauna excepțională pentru că s-a bazat pe o mare prietenie. „Am parcurs un drum împreună învățând toți trei câteodată, la diferite nivele. Învățam chiar unii de la alții. Împărțeam toți trei o înțelegere a unei zile din viața fiecăruia”.

Prietenia are un rol foarte important în viața Oanei Pellea. „Înainte de talent, afinități, înainte de toate eu caut caracterul omului, și astfel numărul prietenilor se restrânge automat, dar cei care sunt, sunt”. Consideră că meseria a ales-o pe ea și nu invers. Totul a pornit de la un spectacol în liceu. „Profesoara de franceză a zis că trebuie să joc fiindcă sunt fata lui Amza și ar veni lumea la teatru. Prima dată când am urcat pe scenă am jucat în franceză și se pare că a

fost moment de stea pentru că acum cariera de afară începe să fie mult mai puternică decât cea din țară. Atunci a dispărut toată ura și am spus: vreau să fac asta”.

Povara numelui

Admiterea la teatru a fost foarte grea și asta din cauza faptului că Oana purta un nume celebru. Nu va uita niciodată privirile pline de ură ale contracandidaților și chiar invectivele lor fâțișe. Însăși comisia a fost „de zece ori mai atentă pentru că Amza a făcut lucrul cel mai minunat pe care îl putea face un părinte. A dat telefon tuturor colegilor și le-a spus: «Dacă n-are talent, vă rog, n-o nenorociți, nu trebuie să intre». Și am asistat la aceste telefoane. Toți, inclusiv Marin Moraru, care era în comisie, primiseră acest telefon: «Dacă n-are talent, o radeți. O să sufere un an, o să-i treacă și pe urmă are o viață liniștită». Așa a fost să fie, ca Marin Moraru să spună: «N-am ce să-ți fac, Amza, are talent». El e primul care a spus da”. Din păcate, tensiunea s-a perpetuat pentru că privirile încărcate de ură ale colegilor au existat încă mult timp, însă până la un punct, unul crucial, dramatic. „Începutul meseriei mele stă sub semnul dispariției lui Amza, iar în acel moment am trăit reversul medaliei, care a fost superb, fiindcă toți colegii s-au adunat în jurul meu. I-am simțit foarte aproape. Și pe urmă s-a transferat relația, a devenit directă”. Crede că o mare șansă a fost faptul că a avut-o profesoară pe Sanda Manu care i-a spus de la început că va munci de două ori mai mult tocmai pentru că e fiica lui Amza Pellea. Să nu spună lumea că a intrat pe pile. „Am fost pusă la șmăru și mi-a folosit extraordinar de tare”. În anul al II-lea de facultate Oana Pellea a avut o criză actricească. Face parte din firescul oricărui început. „Apoi, la începutul anului IV, s-a îmbolnăvit Amza și examenul de diplomă a fost la două zile după ce l-am înmormântat. Examenul l-am dat cu o comedie și am fost întrebată dacă pot să joc. Am spus da, pentru că Amza juca tot o comedie când a murit tatăl lui. Cariera mea a început, deci, sub un semn al luptei și continuă la fel”. Spune despre tatăl său că nu i-a fost model în meserie. „Am descoperit că este un mare actor după ce el a dispărut. Până atunci nu mă puteam detașa, era tata. Nici nu mă interesa foarte tare ce face el în meserie pen-

ru că nu-mi plăcea meseria lui". Au existat oameni care i-au influențat viața, gândurile, nodul de a trăi. E vorba despre Ileana Predescu și David Warrillow (pe care îl consideră, și astăzi, mentorul său spiritual), cele mai importante întâlniri ale sale. Pe urmă sunt cele din viața profesională, cu regizori pe care i-a iubit foarte mult, comunicând foarte bine cu ei. Povestește cu emoție momentele care i-au jalonat cariera. Primul ar fi cel de la Piatra Neamț. A stat acolo trei ani, într-o garsonieră, dormind pe un practicabil de la teatru pentru că nu avea pat. „E cea mai frumoasă perioadă. Acolo pot spune că am luat frâiele vieții mele în mână”. Apoi a început un alt drum o dată cu intrarea la Bulandra. Un altul a fost momentul când a fost distribuită în „Visul unei nopți de vară”, în regia lui Liviu Ciulei. Urmează o perioadă lungă și superbă cu trupa de la Bulandra și cu Alexandru Darie. „Pe urmă este perioada Mănuțiu care e minunată și durează, e o întâlnire reală”.

Pledoarie pentru valoare

„Și pentru că totul mi se întâmplă pe cicluri de câțiva ani, acum mi s-a pus în spate directoratul acestui SMART (companie producătoare de spectacole). Atâta timp am spus că trebuie să apărăm valoarea încât eu față de mine sunt pusă la încercare prin acest directorat. Sunt sigură că am o echipă foarte bună, dar mi se dă din nou un mare test”. Această funcție implică, firește, și activitate managerială, iar Oana Pellea spune că învață serios în acest domeniu și crede că orice actor ar trebui să învețe – pentru că din păcate în România nu există un sistem bine pus la punct care să apere valoarea – „ce să faci pentru ca acea clipă de minune care se întâmplă pe o scenă sau în fața unui aparat de filmat să fie cât mai bine promovată, apărută. Până acum priveam dinăuntru. Acum sunt pusă brusc să privesc din afară și e fascinant să vezi câtă muncă se depune pentru promovare, e o întregă știință. Succesul se construiește. Nu e ceva întâmplător. Asta trebuie să învățăm. Singurul lucru pe care eu îl pot garanta este că voi încerca să construiesc succesul la lucruri de valoare și nu la nonvaloare”. O întristează faptul că despre spectacole care au făcut săli pline nu s-a vorbit, în timp ce promovate sunt multe dintre cele nu foarte valoroase. „E o lipsă de

cinste. Toată lumea știe unde e valoarea, care e valoarea reală a unui spectacol sau a unui actor. Dar ori se ascunde acest lucru, ori nu se spune până la capăt, ori se așteaptă întâi reacția celorlalți. Strehler a spus un lucru excepțional: «Îmi doresc ca jumătate din sală să mă huiduie și să dea cu roșii și jumătate să urle *bravo!*» Atunci ar fi viu, adevărat, atunci lumea și-ar asuma încântarea sau respingerea argumentat, nu pur și simplu pentru că eu sunt într-o barcă, iar ceilalți în alta. Asta se întâmplă, din păcate. Aș vrea mai multă cinste din partea lumii teatrale românești”. Are convingerea că singura șansă este schimbarea mentalității. „Am înțeles că meseria de actor sau de regizor e una pentru mai târziu, adică exact când pun mâinile pe piept. Mai devreme nu le spunem că sunt excepționali”.

Nufărul

Spune că e o falsă problemă aceea a lipsei de susținere, o lamentare inutilă. „Noi între noi trebuie să ne susținem. Cine să ne susțină? Atâta vreme cât eu am un război cu nu știu ce actor sau actriță, s-a tăiat. Nu mă mai poate susține nimeni”. În ceea ce privește jocurile de culise iată ce crede Oana Pellea: „Trebuie să știi să ierți. Meseria asta e un miracol, o lumină. E ca un nufăr. Nufarii cresc din mlaștină, din baltă. Această baltă poate domina și un mare talent, de-aia este esențial să lupti și să ierți. Atâta timp cât ai capacitatea de a ierta poți dăruia mai departe. Indiferent de șansă sau succes, valoarea tot aia e și mai devreme sau mai târziu, chiar după ce mori, ea tot se recunoaște”. Îi place să joace alături de oameni luminoși, cu energie bună, alături de oameni generoși și „oricând renunț la un partener foarte talentat sau foarte în vârf sau foarte pe val dacă n-are

caracter și dacă împrăstie cerneală ca o sepie, în culise sau pe scenă. Nu întâmplător actorii foarte mari sunt dublați de caracter”.

Singurul argument

Pentru Oana Pellea publicul reprezintă unicul argument pentru care n-a renunțat la această profesie. Joacă numai pentru omul care vine la teatru să se bucure, să primească. „Este unicul spectator pe care-l recunosc și care mă interesează. El m-a dus mai departe, m-a salvat și lui îi datorez totul”. Dacă nu simte emoția spectatorului (în orice formă s-ar manifesta ea) începe să se întrebe unde a greșit. Nu a cerut niciodată rului. Nu există vreun rol pe care să și-l dorească. Pentru a accepta o ofertă trebuie să-i placă să existe în povestea respectivă și să poată comunica real cu regizorul. Nu este defel încrâncenată. „Dacă Dumnezeu mi-ar interzice să pun piciorul pe scenă, n-ar fi o dramă fiindcă aș găsi o altă modalitate de a dăruia oamenilor”. Viața mondenă nu o interesează. „N-am deloc microbul vedetismului”. Presa a încercat să găsească un subiect de scandal în ceea ce o privește, însă n-a reușit. „Nu sunt un subiect de scandal. Aș putea să provoc unul, dar la alt nivel. Aș putea susține zece pagini de ziar vorbind numai despre Dumnezeu. Probabil că ar fi un scandal. Dar e alt nivel”. Îi place mai mult filmul decât teatrul, dar nu poate să explice această

preferință. Nu a făcut niciodată compromisuri, nici în film, nici în teatru. „E ca în iubire. Când iubești nu poți să-ți bați joc, să accepți orice, să faci compromisuri”. E convinsă că va mai face încă un film foarte mare, dar nu știe când. „Poate să mi se întâmple la 70 de ani. E la fel de valabil”. Spune că e martorul propriei sale vieți. „Mie viața mi se întâmplă. Există o Oana Pellea în spatele meu care vede ce i se întâmplă Oanei Pellea. Numai așa știu trăi”. N-ar putea niciodată să renunțe să spună lucrurilor pe nume: ce simte, ce gândește, ce o reprezintă. Onestitatea absolută e singura sa cale și cu siguranță datorită ei (dublă de talent, profesionalism, dorința de a învăța) Oana Pellea este astăzi OANA PELLEA.

VIP - ANCHETĂ FLACĂRA

Să fie dragostea o glumă

Întrucât februarie este decretată luna îndrăgostiților, pe 14 sărbătorindu-se în întreaga lume „Valentine's Day”, am considerat potrivit să discutăm cu vedetele noastre despre rolul pe care dragostea îl joacă în viața lor. Cred ele în Romeo și Julieta, fac anumite sacrificii pentru persoana iubită, îi privesc cu îngăduință sau aspru pe cei care se sinucid din dragoste?

Text: CARLA MIHĂILĂ

Foto: M. FELIX și arhivele personale

VLAD CERNEA - CLASS: „M-am îndrăgostit de actuala mea iubită, Maria, în urmă cu un an. Ne știam de ceva timp, deci n-a fost dragoste la prima vedere. Oricum, prima

Dar, despre cei care se sinucid din dragoste, cred că sunt firi slabe. Un om puternic trebuie să trăiască și să treacă peste obstacole. Sunt înnebunită după surprizele romantice, ador cinele în doi cu lumânări și șampanie.”

MIHAELA FLOREA - CLASS:

„După mine dragostea este cel mai frumos sentiment și cel mai aproape de divinitate. Nu m-aș putea lipsi de sentimentul acesta. M-am convins că e singurul lucru care te face împlinit. Dacă ar fi să aleg între

întâlnire a fost bine gândită de mine: am invitat-o pe Maria la un film de groază. Ea s-a speriat, iar mie nu mi-a rămas altceva de făcut decât s-o iau în brațe. După aceea am mers undeva la biliard. Cred în dragoste, vorba cântecului lui Gheorghiu, «dacă dragoste nu e, nimic nu e». Cred că e cel mai important lucru din viață, uneori mai important chiar decât cariera. Bine, nu trebuie să se ajungă la sinucideri, nu sunt de acord cu aceia care se omoară din iubire.”

MIHAELA CERNEA - CLASS: „Eu cred că fără dragoste nu poți trăi. Eu sunt permanent îndrăgostită, dar nici fără prietenie nu pot. Nu amestec niciodată cariera cu sentimentele, mi se par a fi două chestii total diferite. Ultima oară m-am îndrăgostit acum câteva luni, la un concert dat în Maxx. Alesul meu a fost chiar DJ-ul show-ului, Frankünne. Chiar dacă el este în Germania, iar eu sunt aici, ne vedem lunar și, deși uneori îmi lipsește, cred că e mai bine decât să stăm tot timpul unul lângă celălalt. Pentru mine Romeo și Julieta sunt două simboluri care m-au făcut să cred în puterea sentimentelor.

a avea bani și a iubi, aș merge sigur pe cea de-a doua variantă, chiar dacă aș fi sărac și lipsită. M-am îndrăgostit acum un an și jumătate, când am fost la un concert în Timișoara. L-am văzut și, deși avea prietenă, iar eu nu obișnuiesc să mă dau la băieți, m-am dus la el și i-am spus că-mi place foarte mult de el. Și-a trimis prietena acasă și de-atunci suntem împreună. El acum e în Germania și nu m-a împins niciodată spre sacrificii. Este foarte înțelegător, înii acceptă stilul de viață și programul care depinde mult de formație. Ar fi putut să fie nemulțumit pentru faptul că-i spun că merg la el într-o zi, iar eu ajung după două săptămâni. Îl iubesc foarte mult și, pentru că merită orice, aș fi în stare să-mi dau și viața pentru el.”

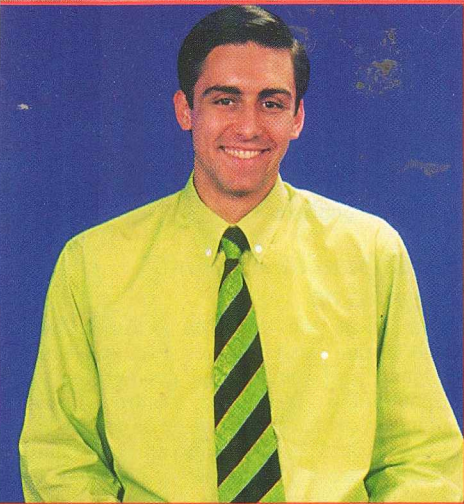
ICA ZĂMAN: „Dragostea joacă un rol uriaș în viața mea. E suportul care susține toată activitatea mea morală și fizică. În ceea ce mă privește, cariera are legătură cu dragostea. Atunci când ești mulțumit de tine și știi că

există cineva care are grijă să fie bine, treci mult mai ușor prin viață. Ultima oară când m-am îndrăgostit atât de tare încât să nu văd, să nu aud, a fost în urmă cu 15 ani, când m-am căsătorit. 11 ani, cât a durat căsnicia mea, am fost oarbă la tot ce se întâmpla în jur. Acum mă îndrăgostesc sistematic și matematic, intervine și partea practică. Perioada cu flori a trecut. Romeo și Julieta sunt doar eroi de povești, citim cartea,

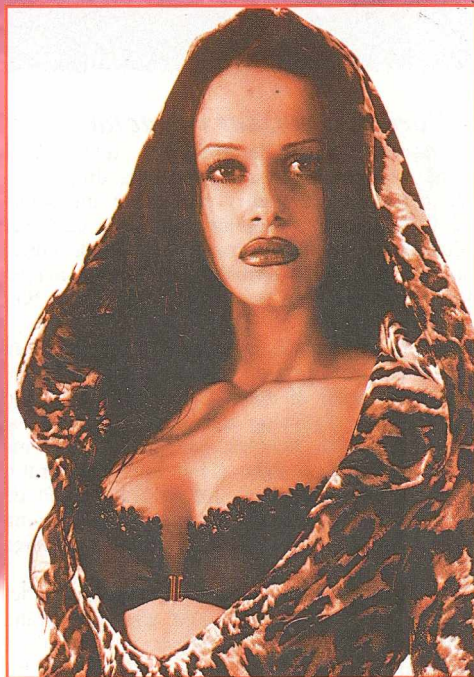
e place și gata. Nu veдеți ce băltoace sunt în jurul nostru? Trece unul cu mașina, te tropește și te mai și înjură. Unde a dispărut romantismul? Despre cei care se sinucid am părere foarte proastă. Îi consider lipsiți de caracter și de încredere în sine.“

ROMAN SPIRIDON: „Ultima oară m-am îndrăgostit când mi-am cunoscut soția și vreau să fie pentru totdeauna. Până acum, pentru a ne fi bine, nu a fost nevoie de nici un sacrificiu, nici din partea mea, nici din a ei. Dar, dacă ar fi nevoie, aș merge până la sacrificiul suprem pentru persoana iubită. Cred în Romeo și Julieta, dar despre cei care se sinucid din dragoste spun că nu au cunoscut decât o față a acesteia. Dacă ai răbdare și minte să cunoști toate fețele unei iubiri adevărate, o dezamăgire de moment va fi astfel echilibrată de frumusețea celorlalte

admir frumusețea poveștii de dragoste a lui Romeo și a Julietei, societatea a evoluat prea mult ca să mai crezi în ea. Cred că, cel mai frumos cadou pe care îl fac iubitului meu este timpul pe care îl petrecem împreună. Sunt de părere că «Valentine's Day» ar trebui să fie sărbătorită în fiecare zi și încerc ca fiecare zi cu persoana iubită să fie o sărbătoare.“

ANDU ADAM: „De obicei dragostea mă afectează în bine sau în rău, dar momentan ea este pe locul al doilea, pentru că nu sunt îndrăgostit. Ultima și prima oară m-am îndrăgostit acum patru ani și ceva. Dragostea mea, singura din viață deocamdată, a durat până acum două luni când m-am certat cu persoana pe care-am iubit-o. Îmi place

poveștea lui Romeo și a Julietei, îmi vine să plâng de regulă la astfel de drame, și la Titanic, de exemplu, de-abia m-am abținut să nu plâng. Totuși, sinuciderea, chiar și din dragoste, e un mare păcat. Nu e o soluție ca

să-ți rezolvi problema. Cei care încearcă să se sinucidă sunt prea slabi pentru a ține piept greutăților, sunt prea slabi pentru lumea asta. În momentul de față nu sunt pusă în situația de a face vreun sacrificiu pentru dragoste, întrucât nu iubesc, dar probabil că aș fi în stare să renunț la multe, cu excepția muzicii. Eu am nevoie de un om care mă iubește, are încredere în mine, mă respectă și nu-mi cere să mă fac blondă sau să port adidași nu știu de care. Cred că oamenii nu trebuie să se schimbe pentru nimeni. «Valentine's Day» mi se pare o sărbătoare superbă și sufăr că anul acesta nu mă voi putea bucura de ea. Dar mă voi bucura pentru alții. Nu cred că aș putea să mă îndrăgostesc de «Valentine's Day», pentru că nu sunt genul care să zboare din floare în floare. E prea repede ca să mă pot îndrăgosti și de aceea, deocamdată mă voi dedica sută la sută muzicii.“

CĂTALINA MUSTĂȚĂ: „Dragostea joacă un rol esențial în viața mea, și când spun dragoste mă refer la tot, la dragostea de meserie, dragostea de natură, la capacitatea de a iubi în general. Ultima oară m-am îndrăgostit de un cer superb de trecere spre primăvară și de un soare care se topea roșu. Și, poate o să stărnesc invidia, dar eu mă îndrăgostesc deseori de soțul meu. Cu sinuciderea nu sunt de acord. A te sinucide este o infatuare. Un clasic spunea că sinuciderea înseamnă a face viitorul la fel de ireparabil ca și trecutul. «Valentine's Day» e un fel de împrumut, iar noi am împrumutat și numele, nu zice nimeni Ziua Îndrăgostiților, când se referă la această sărbătoare, sau Ziua Valentinei, care vine de la Shakespeare, care spunea «Azi e ziua Valentinei/ Ziua celor ce iubesc». În orice caz, acest împrumut e bun, e minunat. În ceea ce-i privește pe Romeo și Julieta, pot spune că eu cred în povestea lor, în iubirea timpurie. Se întâlnesc destule cazuri de fete care se mărită la 14-15 ani, eu însămi am trăit sentimentul Julietei. De altfel, Shakespeare e o minunăție, el e contemporanul nostru și cred că va rămâne etern.

laturi ale dragostei. Și astfel vei vedea că, ceea ce părea un conflict insurmontabil în clipa de disperare, devine mai apoi un banal conflict. Oricum, cei care se sinucid din dragoste refuză lupta – căci pentru o iubire adevărată trebuie să lupti – sunt slabi, deci nu pot fi decât oameni care nu ar fi putut duce mult timp pe umeri nici o povară. Eu, de pildă, îmi fac timp mereu pentru cuvinte frumoase, bune, venite din suflet, pentru aprecieri și vorbe menite să hrănească spiritul, toate la adresa iubitei mele. Când sunt ocazii speciale (și acestea nu sunt puține) îi ofer flori și cadouri frumoase și mai ales tandrețe. Pentru mine, «Valentine's Day» este o sărbătoare pe care o simt mult mai des decât o dată pe an. Poate zilnic.“

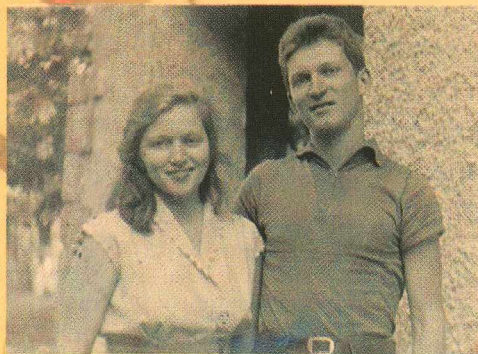
MONICA DASCĂLU: „Sunt o persoană care nu se îndrăgostește ușor, însă pot spune că atunci când m-am îndrăgostit prima dată a fost acum 5 ani. Experiența mi-a arătat că sacrificiul cel mai mare pe care îl faci atunci când ești îndrăgostit este faptul că o bună parte din energia pe care trebuie să o folosești pentru tine, o acorzi persoanei iubite, fără să îți dai seama. Persoanele care se sinucid sunt în general persoane complexe, persoane bolnave psihic, persoane nemulțumite, persoane fără nici un ideal, persoane care nu mai vor să lupte pentru viață, dragostea în cazul lor e un pretext. Cred că dragostea înseamnă ce e mai frumos în viață, nu moarte. Trebuie să recunosc că, deși

Eusebiu Ștefănescu:

„Eminescu a spus că nu voi fi poet, ci actor!”

Text: CARLA MIHĂILĂ

Foto: Arhiva personală

Actor la Nationalul bucureștean și profesor la Facultatea de Arte Hyperion, Eusebiu Ștefănescu mărturisește că a avut **le câteva ori senzația uluitoare** că a realizat un rol la nivel de performanță, dar dintre toate creațiile sale, cea care l-a împlinit în mod deosebit a fost interpretarea lui Horia din „Timpul îndoit sau lapte de pasăre” de D.R. Popescu, în regia lui Alexandru Tatos. În film s-a impus cu rolul lui Despot-Vodă din „Întoarcerea lui Vodă Lăpușneanu”. Ca marea majoritate a artiștilor, se apropie de partitura pe care o joacă într-un anume moment considerând-o rolul vieții, motivând că de fiecare dată când schimbă piesa descoperă alt univers. După ani buni de actorie, Eusebiu Ștefănescu crede că destinul său de artist stă sub semnul lui Eminescu și, ca un miracol venit parcă a-i întâri convingerea, recent el a primit o diplomă și o decorație din partea Fundației Românilor de Pretutindeni (ce se ocupă de aniversarea poetului), pentru o viață-ntr-oagă dedicată poeziei Luceafărului din Ipotești.

Șapte clase în șapte orașe

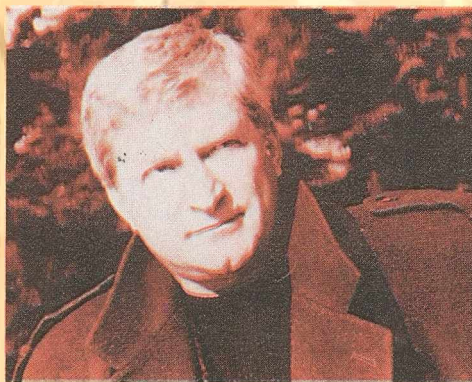
Întrucât amintirile lui Eusebiu Ștefănescu despre prima parte a vieții sale și despre „devenirea” sa sunt mult prea prețioase ca să le altereze întreruperile jurnalistice, lăsăm cuvintele să creioneze portretul copilului care mai târziu avea să devină un mare actor.

„În timpul celui de-al doilea război mondial tata era inginer petrolist și mama casnică. Se refugiaseră într-un sătuc – Cricovul Dulce – unde ridicaseră o casă la marginea pădurii. Într-o noapte de mai, în zodia Taurului, s-a prăbușit un avion în pădure, ca un trăsnet uriaș. Mama, de spaimă, m-a scăpat pe lume la opt luni și o săptămână. O moașă empirică m-a ajutat să trăiesc, învelindu-mă într-o căciulă, unde am dormit până la nouă luni. Am avut o copilărie fantastică, ocrotită de luminile și umbrele pădurii, cu Dumnezeu oglindit în rouă, cu spaime țigănești pe muche de custură, cu descănțec de urât și de deochi, cu tata hărțuit de revoluționari pentru că a fost: inginer, patron, chiabur, vânător.

Am plecat din sat la șapte ani, am făcut șapte clase în șapte orașe, până când ne-am stabilit în Câmpina, unde avem și astăzi o casă părintească și o mamă «cu ochii croșetați în andreele», care-și așteaptă copiii să vină să culeagă cireșele, și vișinele, și zmeura, și merele, și strugurii.

Cele mai importante lucruri cu care am

ieșit din copilărie au fost: întâi, o imensă iubire care s-a convertit, pe rând, în iubirea de mamă decantată până astăzi în cultul pentru părinți, în iubiri răvășitoare decantate în transe poetice și în cultul pentru prietenie; și apoi, o înclinație ciudată către fantasmagorie, care sunt convins că vine de la nașterea mea pre timpurie.”

Fără porecle, dar rebotezat

„Aceeși moașă empirică a uitat să-mi pună în ochi nu știu ce picături, drept pentru care port de atunci prin lume un defect de vedere, care în copilărie îmi juca cele mai uluitoare feste: transformam un ciot de copac sau un nor, sau o umbră în realități concrete, nu imaginare, cum fac probabil alți copii bolnavi de fantezie.

Într-o dimineață, la marginea pădurii, am văzut o funie groasă, frumos colorată în cenușiu, în verde și maro. După ce m-am jucat cu ea în fel și chip am pus-o pe umăr și m-am îndreptat mândru spre casă, ca să mă laud cu achiziția mea. Când am desfășurat-o în toată splendoarea ei, mama a tipat atât de tare, încât am scăpat funia din mână: era un șarpe viu și veninos încă amorțit de răcoarea dimineții.

Și astăzi știu că văd altfel lumea, puțin deformată. De asta mi-am luat abia de curând carnet de șofer și nu sfătuiesc pe nimeni să participe la trafic, mai ales ca pietoni sau bicicliști, când am eu treabă ici-colo cu mașina. Atenție pe înserat la Renault-uri albe!

Porecle n-am avut, în schimb prețiosul meu nume, Eusebiu, cu un diminutiv de frizerie, Sebi, mi-a adus multe surprize. George Calboreanu îmi spunea cu vocea lui de «Apus de Soare», «Dragă Eusebie», Marcel

Anghelescu îmi spunea «Puștiule», Ion Măntănuș prefera să îmi spună «Fane» de la Ștefănescu. Mulți îmi spun «Sebach». Birocrații îmi scriu de obicei numele cu rezonanțe fotbalistice – «Eusebio» și la TVR, nu știu ce redactor pe care l-am acuzat de incultură mi-a scris numele o dată Eugen, altă dată Sebastian Ștefănescu.

Participant la o ședință de spiritism

Am trecut prin viață fără să forțez destinul. Când aveam vârsta de zece ani credeam că să ajung poet întrucât îmi descoperisem niște disponibilități deosebite pentru literatură. Publicam de la 8 ani poezie și proză în revista «Tânărul scriitor». Faceam parte dintr-un ceneclu, care a fost vizitat la un moment dat de Mihai Dragomir, Nina Cassian și Nicolae Tăutu, pe atunci membri ai unui comitet care descoperea în țară tinere talente. Părinții mei au fost solicitați oficial să mă lase pentru educare în continuare într-o societate, o școală de poezi. Bineînțeles că nu au fost de acord, spunând că ei îmi vor îndruma pașii și că o să ajung mare scriitor și dacă rămân acasă. Însă a avut loc un fel de cutremur în existența mea. Bunica mea a avut un flu foarte talentat care a murit de pneumonie la 16 ani. Ea simțea nevoia să comunice cu el, și, din când în când, făcea ședințe de spiritism. Asta se întâmpla când ne mutașem la Câmpina, bătută de spiritul lui Iulie Hasdeu și de castelul lui Bogdan Petriceicu Hasdeu. La zece ani am participat și eu la o ședință de spiritism, la care a fost invocat și Eminescu, pentru că mama s-a născut pe 15 ianuarie și pentru că dorea să-l consulte pe Eminescu în legătură cu destinul meu de poet. A venit spiritul lui Eminescu care a scris o poezie, pentru confirmare. Cea care-l transpunea pe Eminescu era o doamnă intrată în transă. Mama a întrebat despre cariera mea și, foarte categoric, Eminescu a spus că nu voi fi poet, ci actor. La vremea aceea, denumirea de actor avea o rezonanță arhaică, pentru cei care aveau legături cu arta folosindu-se termenul generic de artist. Mi s-a părut ciudat și recunosc că m-a pus pe gânduri. După ce am cunoscut un profesor de fizică, ce mi-a spus că e posibilă comunicarea cu spiritele celor dispăruți, demonstrându-mi acest lucru, am crezut și mai aprig că, în mod miraculos, destinul meu de actor stă sub semnul lui Eminescu.”

NIKITA

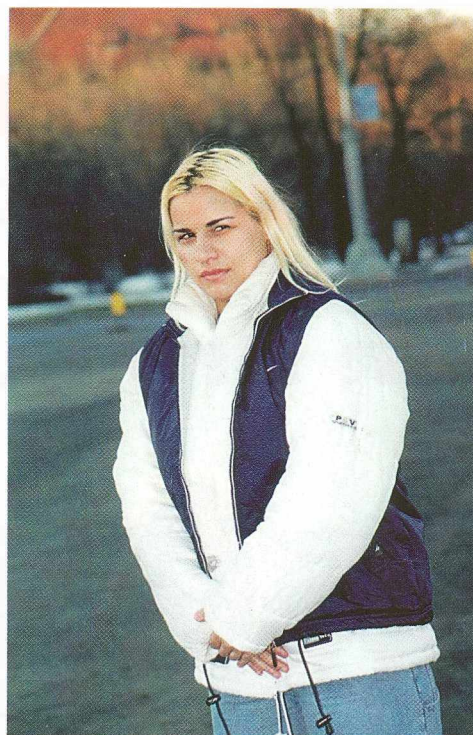
fecioara din Drumul Taberei

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: Arhiva personală și FLORIN IONIȚĂ ■

Cei care au obiceiul să treacă prin Piața Romană și să cerceteze chipurile indivizilor ce le apar în cale, au observat cu siguranță figura impunătoare a unei blonde băiețoase, fost copil al străzii, actualmente vedetă în devenire. Cu o întreagă istorie tumultuoasă în spate, Mihaela Ispas (alias Nikita) a reușit în urmă cu câteva luni să convingă o ziaristă să-i scrie biografia. Ba mai mult decât atât, când cartea va fi gata, contractul semnat deja cu niște producători americani o va propulsa în lumea cinematografiei, povestea ei urmând să fie transpusă pe peliculă. În rolul Nikitei mioritice va juca... însăși Nikita care, spre deosebire de Peta Wilson, vedeta americană a serialului transmis de PRO TV, se ghidează după următoarele reguli: nu bea, nu fumează și, ce-i mai interesant, nu face sex.

Cenușăreasă la țigani

Așa cum mă așteptam, Nikita mi-a dat întâlnire în Romană. După ce și-a salutat, ba a și schimbat câteva vorbe cu tovarășii ei, ea mi-a strâns mâna bărbătește și m-a privit scrutător. Mai târziu, aveam să aflu că de ocheada cu pricina nu scapă nici unul dintre cei care intră în contact cu Nikita și că ea este destinată cercetării amănunțite a caracterului interlocutorului. Am hotărât să facem mai întâi pozele pentru articol și apoi să discutăm. Trebuie să recunosc că a fost un foto-model excelent, fără figuri și ifose, asta poate și pentru că a încântat-o teribil să pozeze în diferite ipostaze. Când a început să-și depene povestea, a dat mai întâi drumul unui oftă, după care amintirile au curs ușor, creionând frânturi din propria-i viață. „Nu-mi aduc aminte de nimic, decât de faptul că, în clasa întâi, mă dureau foarte tare sufletul. Zi de zi, spune Nikita, eram bătută și pusă la cele mai crunte munci ale casei. După cum aveam să aflu mai târziu, părinții mei au murit la cutremurul din '77. Eu m-am trezit într-o casă de țigani care, tineri fiind, au început să toarne copii.“ Sortită a fi Cenușăreasa, ea și-a îndeplinit rolul încă de mică, neștiind altceva decât să spele, să calce, să facă mâncare și să aibă grijă de droaia de copii a țiganilor. Pentru ea n-a existat sărbătoare, n-a știut ce-i aia bucurie, de Moș Crăciun ce să mai vorbim. La 16 ani, fiind considerată o gură-n plus la masă, Nikita s-a pomenit aruncată pe stradă.

Îngerul german

Vecinii casei din 1 Mai, cunoscându-i viața chinuită, o luau adeseori la ei și, printre mângâierile de rigoare pe care i le ofereau în urma bătăilor încasate la normă, îi mai scăpau câte un sfat de genul: „Fata mea, ai grijă de tine de acum înainte. Nu bea, nu fuma și nu face sex. Toate te duc la

depravare și ai să ajungi o târfă, o vagaboandă și o panaramă. Caută drumul bun în viață, ghidează-te după adevăr, ocolește minciuna. Niciodată să nu-ți placă lucrurile urâte, să alegi numai ce-i frumos în viață.“

Nikita a așezat aceste cuvinte simple, dar pline de înțelepciune, alături de credința puternică în Dumnezeu, între principiile care-i călăuzesc viața. „Datorită bunului Dumnezeu, își continuă ea povestea, sunt cineva în ziua de azi. El mi-a așezat-o în drumul meu pe doamna Greta, femeia care, văzându-mă plângând pe holurile spitalului Colentina, m-a luat deoparte, m-a ascultat, m-a mângâiat, m-a luat în brațe. Eram internată ca să-mi tratez o hepatită, care mi-a fost descoperită după ce familia unde am fost slugă m-a aruncat pe străzi.“ Nemțoaică de origine, doamna Greta n-a ezitat s-o ia pe adolescența năpăstuită în toate locurile în care avea treabă. A îmbrăcat-o, a încălțat-o, i-a dat să mănânce, i-a făcut poze, ba chiar și pașaport, astfel că la 16 ani și jumătate, Nikita s-a trezit într-un avion care avea destinația Germania, mai precis, Frankfurt. Ca să se convingă că nu visează, avea să-și muște vârful degetului de nenumărate ori, dar norocul era real și i se întâmpla ei. În continuare, a respectat regulile pe care și le-a impus în România (să nu bea, să nu fumeze, să nu facă sex) și cu vremea a început să uite viața de dinainte.

Reîntoarcerea ficei risipitoare

În Germania a stat doi ani, timp în care a avut grijă de bebelușul doamnei Greta, stewardesă și, deci, mai tot timpul pe drumuri. Cu o boabă de germană învățată și cu câțiva prieteni pe care și i-a făcut, Nikita avea să se declare fericită. Dar, deși Germania este o țară bogată și „adevărată“, așa cum spune eroina poveștii noastre, gândurile ei erau îndreptate mai tot timpul înspre locul de baștină. „Nu exista zi să nu

mă gândesc la familia care mi-a distrus viața. Din cauza ei și a vieții pe care o duceam de una singură, m-am otrăvit de 7 ori. Acum, n-aș mai face-o. Viața e frumoasă, sunt mândră de mine. Am foarte mulți prieteni adevărați, oameni puternici, care mă ajută de câte ori am nevoie.“ Perioada trăită în mijlocul rigidității proverbiale a nemților i-a dat posibilitatea să-și exerseze curajul pe motoarele nelipsite din peisajul nici unui cartier al orașelor din Germania. Așa a prins Nikita dragul motoarelor, al motocicletelor și, plăcându-i riscul, și-a dorit enorm o Honda pentru sine. La o lună după ce s-a întors în țară, așteptările i-au fost împlinite în această privință și au ajutat-o să-și ia viața în propriile mâini. S-a mutat cu chirie, de-atunci schimbându-și locuința de nenumărate ori, și-a terminat școala, absolvind liceul „George Enescu“, iar acum lucrează ca secretară la firma unui prieten. Viața i-a arătat că și aici și în Germania lumea este invidioasă. „Asta nu mă afectează. Eu știu cine sunt, mă simt bazată din toate punctele de vedere și, dacă-l am pe Dumnezeu alături de mine, mă descurc.“

S-a născut Nikita

Singură într-o lume dezlănțuită, ea a fost nevoită să-și ascundă sensibilitatea sufletului construind în jurul său o barieră protectoare, de care cu greu trecea cineva. A devenit o nihilistă înrăită și, pe bună dreptate, căci băieții nu vedeau în ea decât o partidă de o noapte, iar fetele nu conteneau cu bârfa și invidia. „Cine greșea în fața mea sau cine mă mințea era mâncat. Așa a început să mi se spună Linda, după varianta ungurească a filmului «Nikita». Când a venit și la noi filmul american, mi s-a spus Nikita. Asta pentru că sunt blondă și pentru că am același caracter cu eroina filmului. Poate că sunt fete care seamănă cu respectiva actriță, dar dacă

ai tupeu și caracter, dacă n-ai duritatea aia tine, sângele ăla rece la nevoie, degeaba. mul nu contează cum arată, important este racterul lui și ceea ce gândește. Astăzi tre- ie să fii tare, să nu le arăți niciodată ișmanilor tăi sensibilitatea.“ O întrerup trebând-o ce probleme are cu fetele. „N-am obleme cu fetele, le urăsc. Iubesc muzica, otoarele, băieții deștepți și urăsc femeile oaste și fără caracter. De ce foarte multe mei în ziua de azi se cred mari și tari, dar ică le dai un pumn, cad jos? Stai de vorbă i ele și nu-știu să lege o vorbă. n-au în p decât bani și sex. Nu le auzi spunând ecât «uite ce frumos e ăla, ah, ce-aș vrea i fiu cu celălalt». Mă deranjează enorm că t timpul bârfesc. De-aia sunt prietenă cu o ie de băieți care mă respectă pentru alitățile mele. Ei sunt diferiți de fete, te șteleg, te acceptă, sunt mândri de tine. Am ncercat să mă bat cu multe, dar nici una n-a vut curaj să treacă de mine. Mă șuperi – te at, nu mă superi – n-am nimic cu tine, dar u mă bârfi.“

Nikita n-a fugit totuși de prietenia cu fetele i, așa cum spune, are cinci tovarășe devărate: Cătălina Toma, Teodora din liceul Spiru Haret“, Evelin și mama acesteia, oamna Mioara, Lavinia. Dar se pare că tot micția masculină a dat mai multe roade în iața ei, muzica celor de la *B.U.G. Mafia*, a *Familia* sau *Paraziții* determinând-o să ncerce într-o seară să cânte alături de un rieten. „Pe băieții din formațiile sus-amintite i cunosc din copilărie, nu de la concerte. Mi-a plăcut ce fac ei și pentru că am talent ncă de mică, am încercat și eu. În școala ă generală aveam numai note de zece la nuzică, la fel și la liceu. Îmi place enorm nuzica, prin ea simt că trăiesc. Ea este pen- ru mine o cale de a-mi destăinui senti- nentele. Sunt mai apropiată de hip-hop pen- ru că prin acest stil am văzut adevărata față

a vieții.“ De aceea, poate, stilul pe care Nikita l-a abordat în albumul ce va ieși în curând pe piață este hip-hop. Acesta va cuprinde 10 melodii, dintre care 7 sunt deja înregistrate, iar ideile care se desprind din muzica Nikitei sunt următoarele: băieții sunt cei mai tari, femeile sunt perverse, lumea-i tare rea. Intitulat sugestiv „Cartierele mele“, viitorul album se va centra pe piesa „Drumul Taberei“, întrucât Nikita este și va rămâne reprezentanta de seamă a locului respectiv. Producătorul este nimeni altul decât prietenul unde hip-hop-ista lucrează ca angajată, Adrian Budrițan. El intenționează să-i facă Nikitei și trei videoclipuri, prin care aceasta va reprezenta strada.

La 25 de ani încă virgină

Înainte de apariția albumului va avea loc însă cea a cărții „Nikita, femeie cu suflet de bărbat“, scrisă de ziarista Oana Georgescu. Cele 500 de pagini ale cărții sunt pe ultima sută de metri. Așa cum este și timpul rămas până la demararea filmărilor „Nikitei în România“, povestea propriei vieți a Mihaelei Ispas. Prima parte se va filma în România, a doua în America, iar blonda pe care-o vedeți adeseori în Romană va juca rolul principal. Mă gândesc că poate mirajul Americii o va determina să rămână acolo și-i spun lucrul acesta. „Nu cred că rămân acolo. Aici sunt toți prietenii mei de care sunt mândră. Aici e Costin Mărculescu, cel mai adevărat actor întâlnit vreodată și cel mai adevărat suflet, aici e Cătălina Toma, față de care am o răspundere, căci sunt bodyguardul ei.“

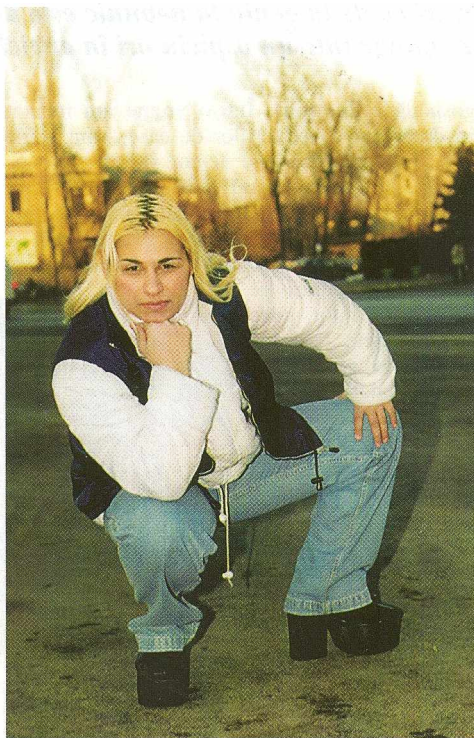
„Nikita, îmi dai și mie un autograf?“, o întreabă un puști de vreo 10 ani, care o urmărea cu privirea de câteva minute bune. Blonda din fața mea e toată un zâmbet și se scuză printr-o privire care spune: „Ce să-i faci? Viața de vedetă.“ După ce admiratorul a plecat, îmi iau inima-n dinți și o întreb dacă este adevărat că-i virgină. „Cum să nu!

Sunt virgină. Mie îmi trebuie foarte mult timp să mă acomodez cu un băiat. Și rar întâlnești în ziua de azi pe cineva care să nu vrea fata pentru bani sau pentru o zi, două. M-am îndrăgostit de multe ori în viață, dar eu vreau un bărbat pentru toată viața, nu pentru o noapte.“

Eu fac banii

„Acum am gânduri cu un băiat pe nume George, student la Româno-Americană în anul III. Nu este zi în care să nu mă caute, iar eu mă gândesc la el ca la persoana sufletului meu.“ Dar, de fapt, cine este Nikita? Ce spune ea despre Mihaela Ispas? Că iubeste florile, animalele, frumosul, copiii, oamenii cu caracter și cu suflet. Este născută în zodia Balanței. Și-a făcut obiceiul de a merge la sală ca să tragă de fiare. Ține cu Steaua și afirmă cu tărie că „poți să tai și carne“ din ea, culorile roșu și albastru vor fi întotdeauna preferatele ei. Obişnuiește să meargă cu motocicletă și se laudă cu prieteni ca Răzvan, Marian Mincinosul, Vali Valiză, Radu etc. A văzut trei țări străine (Germania, Grecia, Italia) și are darul de a observa caracterul omului dintr-o privire. Peste 10 ani se vede la casa ei cu doi copii, doi câini și multe flori. Visele ei vor fi împlinite în ceea ce privește viața profesională. Nu va renunța niciodată la muzică. „Voi fi liniștită, calmă, nu mă voi compara cu ceea ce sunt acum. Îmi voi crește copiii dându-le tot ce n-am avut eu și voi face tot posibilul, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i fac să nu simtă greutatea vieții. Nu vor trece nici măcar o clipă prin ce-am trecut eu.“

Povestea se încheie deocamdată aici, dar forța interioară a Nikitei va lupta ca visele ei să devină realitate, ceea ce înseamnă că veți mai auzi de ea. Nu mă pot abține să nu vă dezvălui și următoarele cuvinte, care pot fi ghid în lumea de azi, dominată de interese: „Nu am mulți bani, dar am prieteni. Pe mine nu mă fac banii. Eu îi fac pe ei.“

La granița dintre geniu și nebunie

Un inventator din Bran susține că s-a întâlnit cu extraterestri

● Gheorghe Dionisie Stanciu pretinde că este pe cale să realizeze motorul cu energie cosmică

Text și foto: CIPRIAN ENEA

Istoria a dovedit în nenumărate cazuri că de la geniu la nebunie este doar un pas și că depinde de puterea de înțelegere a celor din jur dacă un om ajunge într-un ospiciu ori în enciclopedia marilor personalități ale lumii.

O curte plină de lucruri inedite

Gheorghe Dionisie Stanciu s-a născut în urmă cu aproape 50 de ani, în zodia Peștilor. Este căsătorit, are doi copii și locuiește cu familia în satul Predeluț, din comuna Bran. De cum intri în gospodăria familiei Stanciu îți rețin atenția o mulțime de lucruri pe care n-ai cum să le vezi nicăieri în altă parte, din singurul motiv că ele sunt gândite și realizate de capul familiei. Mașini modificate, prese, un soi de piramidă din ciment, o chestie care aduce a moară, toate sunt înșirate de-a valma prin imensa curte a brăneanului nostru. Ghită însă ne-a explicat rostul fiecărei „ciudățenii” din ogradă. Așa am aflat că, până la revoluție, în curtea sa funcționa, în regim de cooperatie, singurul atelier auto din zonă. Domnul Stanciu era un fel de patron neoficial al „service”-ului, la care avea permanent angajați câte doi-trei mecanici: „Datorită atelierului m-am apucat să construiesc o mulțime de utilaje, începând de la gateri și până la mașini de măcinat. Cu ajutorul acestora câștigam bani frumoși, lucrând în diverse

gospodării din zonă. Într-o vreme am muncit în domeniul construcțiilor de case. Sunt unele aici, în zonă, pe care le-am ridicat aproape singur, deoarece știu să fac aproape orice în materie de locuințe. La finisaj nu prea mă bag. Mie cel mai mult mi-a plăcut însă să inventez tot timpul câte ceva. La început m-am «băgat» la lucruri pe care să le pot pune în practică. Mașina asta roșie pe care o vedeți aici este o Dacie veche pe care am transformat-o într-un tractor Universal 650. În plus, am echipat-o cu un trolu care poate tracta două tractoare. Evident că mașina a mai suferit o serie de modificări la roți, la cutia de viteze (acum are 17 viteze, plus 5 în marșarier) etc. Dar, avanta-

jul constă în faptul că, fiind mai joasă mașina are o stabilitate mai mare decât un tractor și urcă pante cu un grad mai mare de înclinare. Printre altele am mai făcut o mașină de tocat furaje sau un sistem mult mai eficient de extragere și chiar de protejare a apei pe care o scoatem din fântână.”

George Dionisie Stanciu susține că, de 20 de ani, deține schemele pentru un perpetuum mobile

Taman în ziua în care au picat reporterii Flăcării pe capul său, Ghiță Stanciu lucra la o serie de proiecte pe care urmează a le omologa la OSIM. Inventatorul ne-a dezvăluit că are în vedere realizarea a zece noi tipuri de roți cu aplicabilitate largă (două astfel de tipuri au și fost puse în practică la bicicletele amiliei). „Roțile inventate de mine, în funcție de modul în care sunt construite, pot lucra la creșterea cu până la 40% a randamentului de deplasare, să zicem la o bicicletă. Aceste roți își schimbă permanent centrul de greutate, deoarece sunt mai flexibile decât roțile obișnuite. Amortizarea este cu mult mai bună și durata de viață a roții crește considerabil. Ele pot fi confecționate din oțel, din materiale sintetice etc. De asemenea, mai am o serie de proiecte ce vizează motoarele, pe lângă o serie de modificări pe care intenționez să le aduc motoarelor obișnuite. Am realizat și schița unui motor care să meargă pe baza unor explozii gradate. Astfel benzina este înlocuită cu substanțe gen nitroglicerină sau ceva similar. Un foarte bun constructor ar putea realiza un motor de mașină care să funcționeze cu energie atomică. Planul îl am făcut. Cu adevărat important însă este motorul fără sursă externă de energie. Perpetuum mobile, cum îi zic savanții. Eu am în cap lucrul ăsta de 20 de ani. Mici probleme întâmpin cu frânarea, nu cu alimentarea lui. Astfel că am realizat motorul magnetic ce are și un colec-

Cum i-a întâlnit Ghiță Stanciu pe extraterestri

Dar afirmațiile uluitoare pe care le susține Ghiță Stanciu nu se opresc la nivel de invenții. Dumnealui afirmă, nici mai mult, nici mai puțin, că în urmă cu 6 ani a avut câteva întâlniri cu un grup de extraterestri: „Mă aflu într-o seară la pădure, împreună cu încă o persoană. Momentan, nu are rost s-o deconspir. Cum mergeam noi așa cu mașina pe un drum forestier, am văzut peste tot o lumină albastră. La început am oprit mașina și ne-am ascuns, pentru că nu știam ce se întâmplă. Curând însă ne-am dat seama

că nu era o lumină pământeană. Datorită ei puteam vedea prin orice fel de material, de la haine și până la copaci sau la caroseria mașinii. Totul ni se înfățișa în valuri, ca într-un desen. În funcție de cât de departe te uitați, deslușeai și conturul anumitor lucruri. Piese de motor, de exemplu, se vedeau așa, ca într-o radiografie. Frica ne-a dispărut repede și ne-am apropiat. Am zărit atunci două farfurii zburătoare, cu pereții transparenti. Aveau diametrul de 50-60 m, dar înălțimea lor era foarte mică (maximum 4 m). Navele

realizau salturi de zeci și zeci de metri. Mi-a venit chiar în minte că numai puricii mai pot realiza astfel de sărituri de o sută de ori mai mari decât înălțimea proprie. Mi-am dat seama că ei înțelegeau perfect ce gândim și ce vorbim noi. Era un fel de telepatie. Pe extraterestri îi cam distra mirarea noastră și, în linii mari, au schimbat câteva gânduri cu noi. Am făcut chiar și un concurs. Noi mergeam cu mașina și ei săreau pe lângă Dacie. Evident că ne-au întrecut. Timp de o săptămână și ceva, cele două farfurii au rămas în acea zonă. N-am avut timp să merg în fiecare zi, dar tot am mers de 3-4 ori. Ajungeam acolo numai seara, deoarece ziua aveam treabă. Am mai văzut și niște globuri de sticlă care pluteau pe o suprafață foarte mare, în jurul navelor. Globurile erau un fel de spioni electronici ai extraterestrilor și aveau drept scop monitorizarea întregii activități umane din zona de aterizare. Transmiteau imagini video, luau probe de sol etc. În final, extraterestrii mi-au dat de înțeles că ei nu intenționează să se amestece-n viața pământenilor“.

Mă uit cu mirare la omul din fața mea și trec în revistă lucrurile realizate de el. Un nebun n-ar putea face cu atâta măiestrie și precizie o adevărată avalanșă de adaptări, construcții și inovații. Bașca faptul că gospodăria sa este dotată cu toate cele, plus două mașini personale, un ARO și o Dacie break (în afara mașinilor adaptate pentru diverse scopuri). Pentru mine, Ghiță Stanciu din Pregeleț continuă să rămână un individ misterios, suspendat undeva, între geniu și nebunie.

tor magnetic, inventat tot de mine. Aici este vorba însă de o alimentare de la energiile universului, pentru că acest motor folosește câmpul magnetic universal. Eu mă gândesc permanent cam ce aş mai putea să realizez și-mi vin idei. Dar înainte de a încerca să le pun în practică, trebuie să merg și să le înregistrez la OSIM. Aș putea chiar să vă demonstrez și cum s-au construit piramidele egiptene. Aceste tehnici, redescoperite, ar putea fi aplicate în mare măsură și astăzi.“

pluteau la câțiva centimetri de sol, balansându-se aproape imperceptibil. La un moment dat am văzut și extraterestrii. Aveau două rânduri de costume. Cel exterior era mai gros și avea o grămadă de aparatură pe el. Când îl lepădau, costumul se transforma într-un fel de fotoliu până când ei se îmbrăcau din nou cu el. Al doilea costum era mai subțire și cu ajutorul lui pluteau ușor la câțiva metri înălțime. Cel mai mult m-a impresionat încălțăminte extraterestrilor. Aveau la bocanci un fel de jumătăți de mingi care pocneau ușor. Cu ajutorul lor

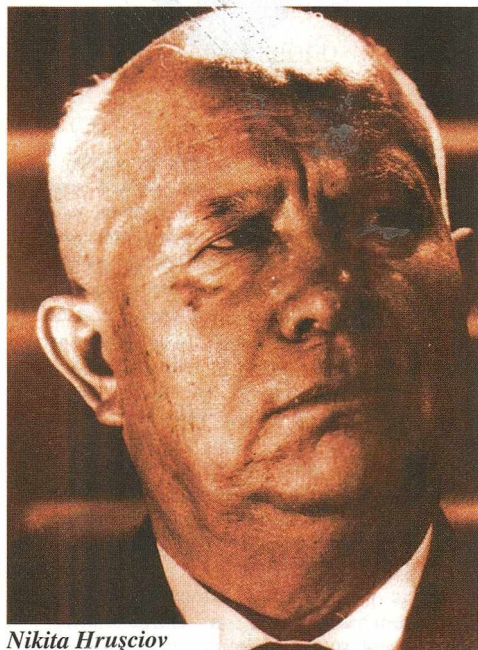

Documentul „fatal” al comunismului

Raportul secret al lui Hrușciiov difuzat în vest de Mossad

Text: VLADIMIR ALEXE ■

Foto: ROMPRES ■

Nikita Hrușciiov

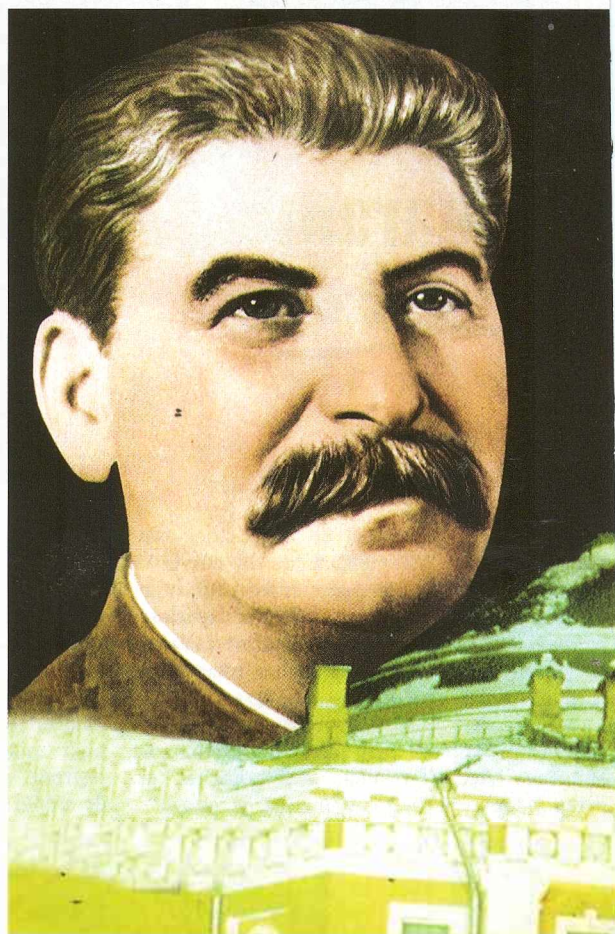
Noaptea cea mai lungă de la Kremlin

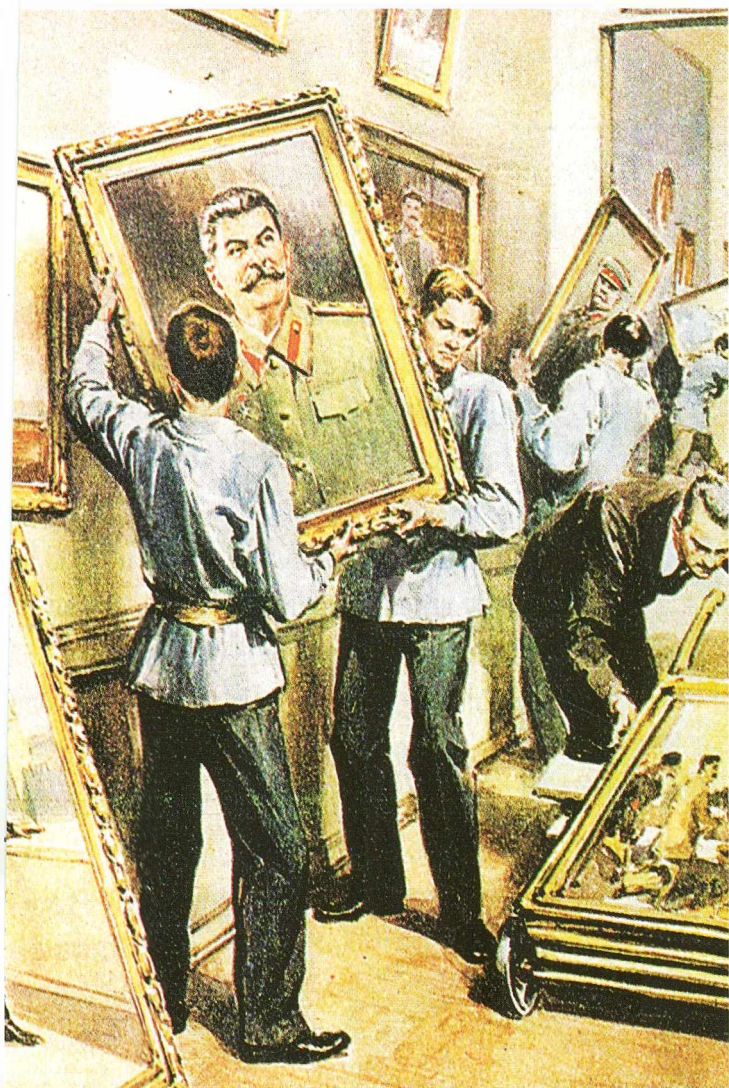
În noaptea de **24 februarie 1956**, delegațiile străine care participau la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. au fost rugate – în mod cu totul neașteptat – să părăsească sala în care se desfășurau lucrările. Nu numai delegații străini – reprezentând zeci de partide și mișcări comuniste din întreaga lume – au fost uluiți de această solicitare dar aceasta i-a uimit – și chiar neliniștit – pe cei 1.436 de delegați sovietici. Iar ceea ce avea să urmeze n-a făcut altceva decât să le amplifice temerile. Ușile sălii congresului au fost închise. De la tribună, Nikita Hrușciiov – primul secretar al P.C.U.S. – a dat citire unui **raport secret** care a avut efectul unei adevărate **bombe** printre delegați. Timp de câteva ore, Hrușciiov a făcut un aspru rechizitoriu epocii stalinismului și lui Stalin însuși (până atunci obiectul unui adevărat mit nu numai în U.R.S.S. dar și în lumea întreagă). Raportul secret dezvăluia celor 1.436 de delegați o realitate halucinantă, pe care unii, chiar dacă o trăiseră în parte, nu o cunoșteau la adevăratele sale dimensiuni totalitar-paranoice. De la tribuna Congresului al XX-lea, Hrușciiov vorbea despre procesele politice înscenate unor membri marcanți ai revoluției bol-

*Raportul secret ținut de Hrușciiov la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. (februarie 1956) – prin care se denunțau, de către Kremlin, crimele stalinismului – este considerat astăzi de istorici drept prima lovitură mortală dată sistemului comunist. Nu numai prin consecințele sale imediate (evenimentele din Polonia și Ungaria din toamna aceluiași an) dar și pe termen lung, deoarece raportul secret de la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a măcinat continuu mitul comunist, baza sa morală și, totodată, legitimitatea sistemului. Toate încercările ulterioare de a se acredita un așa-zis **comunism cu chip uman** sau **eurocomunismul** – cu scopul vizibil de a dovedi, chipurile, că sistemul comunist n-ar trebui confundat cu stalinismul – au eșuat rând pe rând.*

Anul 1989 a găsit statele comuniste cu baza de putere complet năruită: rând pe rând, regimurile comuniste din Europa de Est s-au prăbușit ca piesele unui domino. În **august '91**, comunismul pierdea chiar la el acasă, la Moscova. Ceea ce a declanșat erodarea masivă a sistemului a fost însă raportul secret al lui Hrușciiov, rostit la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. Probabil că efectul raportului secret ar fi fost mult diminuat dacă documentul nu ajungea rapid în Occident și nu era difuzat în mass-media. Cine a scos raportul secret al lui Hrușciiov din U.R.S.S. și l-a trecut în Vest?

șevice, despre epurări și deportări în masă, despre execuții sumare, despre gulag (lagărele sovietice de exterminare prin muncă a deținuților politici), despre paranoia lui Stalin. Total surprinși, delegații nu și-au pus, pe moment, câteva întrebări elementare: 1) **de ce raportul secret era citit la aproape trei ani de la moartea lui Stalin**; 2) de ce tocmai Hrușciiov – unul dintre personajele cele mai docile din anturajul lui Stalin, însărcinat personal cu deportările din Ucraina și represiunea – era cel care **înfiera** stalinismul. Un lucru devenea însă clar delegaților: cel care citea raportul secret, **demascând** stalinismul, era persoana absolvită de crimele comise; ceilalți **locotenenți** ai lui Stalin, compromiși prin raport, urmau să fie **epurați**, permițându-i astfel lui Hrușciiov să-și consolideze puterea. Peste un deceniu, Ceaușescu va proceda similar în România. Acesta va ordona, la rândul său, o anchetă, care să elucideze toate crimele din **epoca abuzurilor**, cum era numită eufemistic **epoca lui Dej**, predecesorul său. Între altele, anchetarea circumstanțelor cazului Pătrășcanu îi

va permite lui Ceaușescu să-l compromită și să-l elimine definitiv din conducerea partidului pe principalul său rival, Alexandru Drăghici, ministrul de Interne și temutul șef al Securității române. Pentru moment însă, delegații la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. trăiau, în acea noapte de februarie 1956, sub efectul teribilelor dezvăluiri făcute de Hrușciov de la tribună.

„Porumbeii lui Hrușciov“

Imediat după încheierea **ședinței cu ușile închise** a Congresului al XX-lea al P.C.U.S., grupe de câte doi **delegați** – funcționari ai aparatului central al P.C.U.S. – s-au îndreptat în noapte, în Pobedele de serviciu, spre hotelurile unde se găseau cazate delegațiile străine. Fiecare șef de delegație a fost sculat din somn și contactat de cei doi **porumbei** ai lui Hrușciov, li s-a înmănat o copie a raportului secret și i s-a cerut să semneze pentru primire.

Șefii de delegații urmau să ia cunoștință de raportul secret – eventual, puteau să-l discute și cu ceilalți membri ai delegației – dar a doua zi erau **OBLIGAȚI** să restituie copia raportului **porumbeilor**. Cu toate precauțiile luate la Moscova, începând din **16 martie 1956** primele fragmente din raportul secret al lui Hrușciov erau publicate în mass-media occidentală: opinia publică internațională descoperea astfel crimele stalinismului **demascate** chiar la sursă: tribuna Congresului al XX-lea. Mult timp s-a crezut că C.I.A. s-a aflat la originea trecerii documentului în Vest. După prăbușirea U.R.S.S. (1991), s-a dovedit însă că nu C.I.A., ci un alt serviciu secret intrase în posesia raportului și îl difuzase în Occident: serviciul secret al unei țări mici, dar un serviciu redutabil în materie de informații secrete: Mossad-ul israelian.

„Idila poloneză“, **sexul și raportul secret**

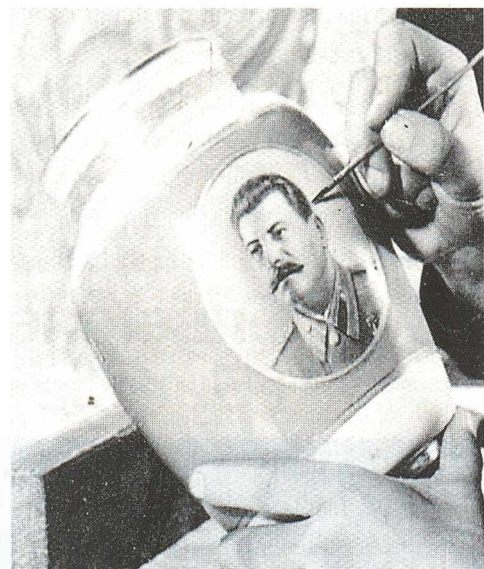
La începutul lui **martie 1956**, un tânăr ziarist polonez, evreu de origine, – Viktor Greievski, își vizita iubita, Lucia Branovski, o funcionară de rang înalt în partidul comunist polonez. După o partidă înfocată de sex, Viktor a observat pe biroul Luciei un dosar pe care se afla înscris: „Strict confidențial. Discursul secretarului general Hrușciov“.

Patruzeci de ani mai târziu, Viktor Greievski își amintea: „Am fost cuprins de o **vie curiozitate**. Am luat dosarul de pe birou și i-am spus **Luciei**: Pot să arunc o privire? Ea mi-a **răspuns** că era vorba de un document dintre cele mai secrete. Mi-a permis însă să-l **răsfoiesc până la șase seara**, când urma să-l **încuie la loc în fișet**.“ Viktor a înțeles imediat valoarea documentului. După un moment de reflecție, s-a dus deghizat la Ambasada Israelului, unde un diplomat a fotocopiat rapid cele 58 de pagini ale raportului secret al lui Hrușciov.

C.I.A. a luat raportul secret drept un „fals“

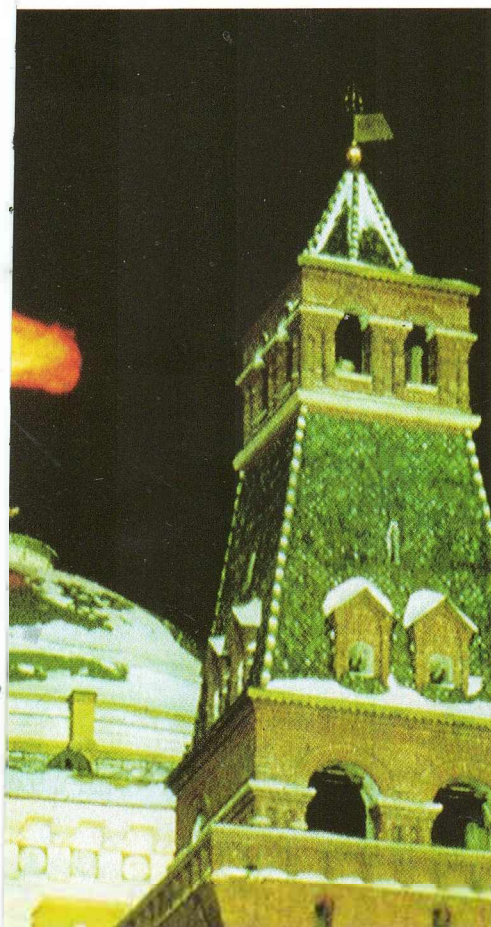
Când raportul secret a parvenit Mossad-ului, mai multe servicii secrete au manifestat un viu interes față de document. C.I.A. s-a arătat dispusă chiar să plătească și un milion de dolari pentru a primi raportul secret al lui Hrușciov. Imediat însă ce a căpătat documentul, experții C.I.A. l-au catalogat drept un **fals**. (Într-un fel, americanii nu se înșelau. Deși informațiile din raportul secret erau corecte, Hrușciov lansase documentul într-un evident scop de **manipulare**: denunțând crimele staliniste, el îi denunța implicit pe **stalinisti**, adică pe foștii săi tovarăși și actuali **rivali**: Molotov, Kaganovici, Malenkov, Bulganin ș.a.). Washingtonul se temea că israelienii trăseseră pe sfoară C.I.A., încasând un milion de dolari și livrând în schimb un document fals.

Așadar, o tentativă de **intoxicare**. Cu mare greutate a reușit istoricul Ray Cline (fost ofițer în O.S.S., Office of Strategic Studies), un apropiat al lui Allen Dulles, directorul C.I.A., să dovedească autenticitatea raportului. C.I.A. a primit apoi **undă verde** ca să lanseze raportul în mass-media. Efectul a fost enorm,

inclusiv în țările comuniste din Europa de Est, unde intelectualii au reușit astfel să ia cunoștință de raportul secret și de ororile stalinismului, denunțate acum, oficial, chiar de Moscova.

Viktor Greievski a reușit să emigreze, în câteva săptămâni, în Israel, unde a relatat acest episod secret după 40 de ani de tăcere.

ADVERTISING & PROMOTION

Adevărata noastră **A**dresă este clientul. Strategia **A**Doptată de noi pentru transformarea dv. în **A**Dept al stilului **A**DJUST este reprezentată de serviciile noastre **A**D-hoc, **A**DIacente unei activități de concepție **A**Dâncă. Vă vom **A**demeni să **A**Derați imediat la o ofertă **A**Daptată tuturor pretențiilor. Ne veți **A**Dora...

ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

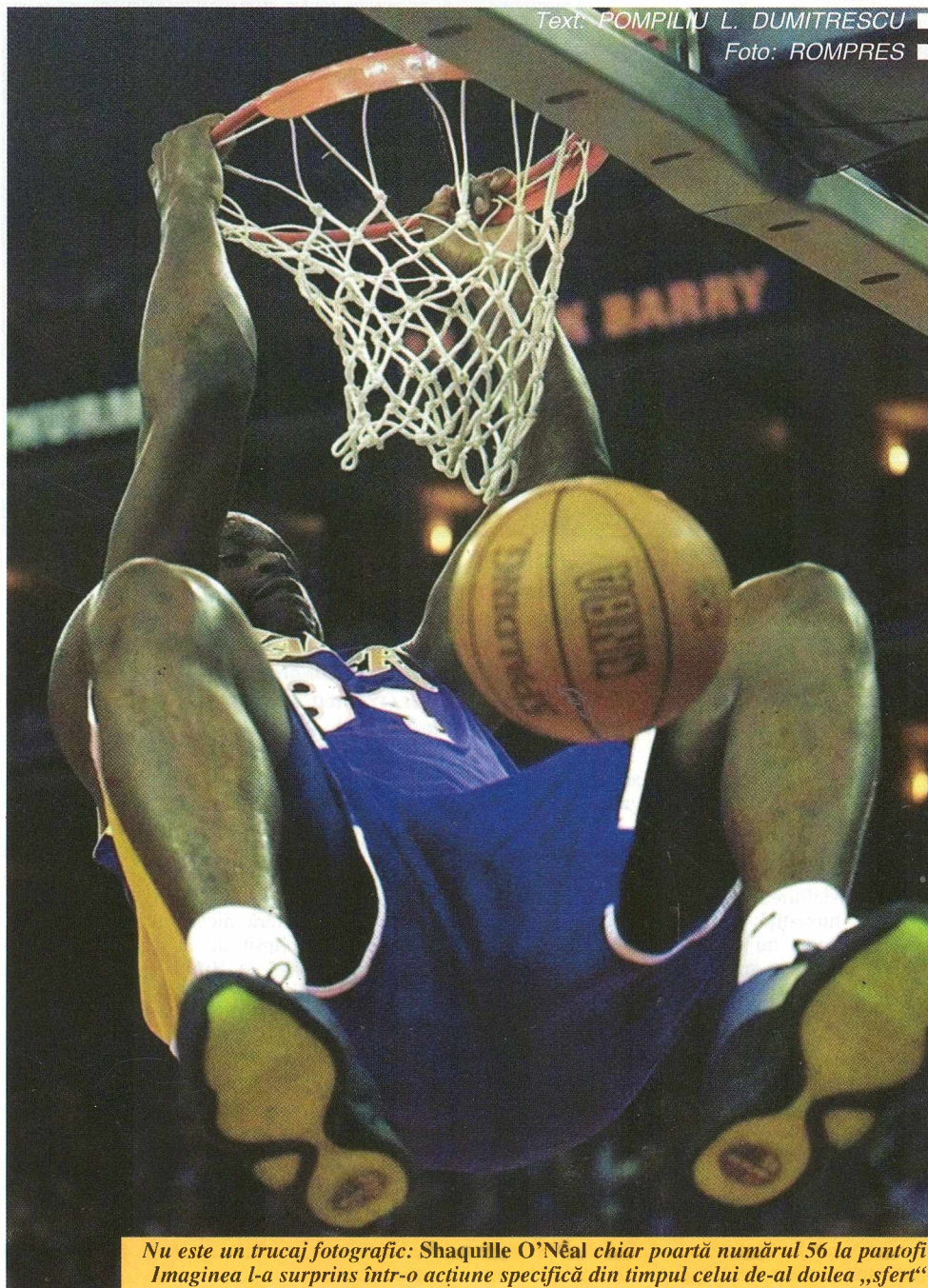
Baschet

All-Star Game
2000

Earvin „Magic“ Johnson, Michael Jordan, Scottie Pippen, Larry Bird, Charles Barkley, Dennis Rodman, Karl Malone, Patrick Ewing, Tim Hardaway, Dikembe Mutombo. Câteva nume de baschetbaliști „pro“ din ultimul deceniu, care ar putea alcătui tocmai un „Dream Team“, așa cum în memoria noastră le-a găsit un altșor în care îi păstrează căminul. Un gând pios și pentru Wilt Chamberlain, decedat la 22 octombrie anul trecut, cel care înscris 100 de puncte într-un singur meci și al cărui tricou a fost extras de echipele la care a jucat Philadelphia 76ers, Los Angeles Lakers și Golden State Warriors), eși doar cu prima a câștigat un titlu de campion.

Ei bine, în a doua duminică a lunii februarie, Bay Arena din Oakland (California) găzduiește cea de-a 49-a ediție a meciului de etedelor – 2000 NBA All-Star Game. Ar fi fost cea de-a 50-a, însă anul trecut, din cauza grevei patronilor (lockout), sezonul regulat a început cu o întârziere de patru luni și meciul dintre cele două Conferințe nu s-a mai disputat (trebuia să fie găzduit de Philadelphia). De această dată voturile publicului au ales următoarele reprezentative: pentru Conferința de Est – Allen Iverson (Philadelphia 76ers, primul marcator al Ligii în sezonul trecut și actual lider), Eddie Jones (Charlotte Hornets) – fundași, Grant Hill (Detroit Pistons – 2,03 m), Vince Carter (Toronto Raptors) – extreme, Alonzo Mourning (Miami Heat – 2,08 m) – pivot. Antrenor: Jeff Van Gundy (N.Y. Knicks). Câteva rezerve: Dikembe Mutombo (Atlanta Hawks – 2,18 m), Dale Davis (2,11 m) și Reggie Miller (ambii de la Indiana Pacers); pentru Conferința de Vest – Kobe Bryant (Los Angeles Lakers), Jason Kidd (Phoenix Suns) – fundași, Kevin Garnett (Minnesota Timberwolves – 2,11 m), Tim Duncan (San Antonio Spurs – 2,13 m) – extreme, Shaquille O'Neal (L. A. Lakers – 2,15 m) – pivot. Antrenor: Phil Jackson (L. A. Lakers). Câteva rezerve: Karl Malone (2,06 m) și John Stockton (ambii de la Utah Jazz), Garry Payton (Seattle SuperSonics). Pentru un lector cât de cât avizat, este evident că s-a produs un schimb de generații. Un singur exemplu: „The Mailman“ Karl Malone – cel mai bun baschetbalist al sezonului trecut și având cele mai multe selecții (12) dintre cei nominalizați acum – nu a fost decât rezervă.

Parcă mai mult ca niciodată, întâlnirea a

Nu este un trucaj fotografic: Shaquille O'Neal chiar poartă numărul 56 la pantofi. Imaginea l-a surprins într-o acțiune specifică din timpul celui de-al doilea „sfert“.

prilejuit un adevărat spectacol al jocului cu mingea la coș (chiar dacă s-au comis unele erori tehnice), în care apărările au fost mai puțin agresive pentru a permite o cascadă de slam-dunk-uri și aruncări de la distanță. În asemenea atmosferă de plezirim, probabil nici scorul nu a contat prea mult (a învins Vestul, pentru a 18-a oară, cu 137-126). Show-ul total a fost agreat și de tradiționalele concursuri la asemenea ocazii: cel al aruncărilor „de trei puncte“ a fost adjudecat (pentru a doua oară consecutiv) de Jeff Hornacek (Utah), iar cel de slam-dunk –

de Vince Carter („Air Canada“). În timp ce ultimul M.V.P. (cel din '98) a fost Michael Jordan (ca și în '96 și '88), anul acesta Shaquille O'Neal și Tim Duncan au fost desemnați cei mai buni jucători (situație identică în '59 și '93, ultima oară cei doi fiind Malone și Stockton).

Iar dacă, alături de cei aproape un miliard de telespectatori, din 205 țări, care au urmărit în direct „All-Star Game-ul mileniului“, ne-am aflat și noi, nu ne revine decât o plăcută datorie de a mulțumi PRO TV, care ne-a oferit această posibilitate începând din 1995.

N-am fost în grațiile Afroditei

Dorel Mutică (stânga) în duel cu atacantul cipriot Yiannakis Okkas

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU

Foto: ROMPRES

Ca și anul trecut, când naționala (antren de Victor Pițurcă) a remizat (2-2) în Cipr

27.01. – România – Metalurg Done 3-1 (L. Roșu, Fl. Petre, N. Răducan)
30.01. – România – Anyang L Cheetahs 1-3 (M. Niculae)
02.02. – România – Letonia 2-0 (Roș M. Niculae)
04.02. – România – Georgia 1-1, 5-3 11 m (Hăldan)
06.02. – România – Cipru 2-3 (2-2 „golul de aur”)
08.02. – România – Kickers Offenbac 2-0 (Măldărășanu – 2)
Două precizări: Metalurg – locul 8 (di 16) în campionatul Ucrainei; Kickers echipă de amatori, activând în liga a patr germană.

Cu o singură modificare (Ovidiu Sabău – accidentat – a fost înlocuit de Radu Niculescu), „naționala” (alcătuită numai din jucători care activează în campionatul intern) a efectuat sejurul de antrenamente și jocuri din Cipru în perioada 25 ianuarie – 9 februarie. Bilanțul (trei victorii, un egal și două înfrângeri) nu-l îngrijorează însă prea tare pe selecționarul Emeric Ienei. Tentat să vadă jumătatea plină a paharului, acesta s-a declarat mulțumit de calitatea stagiului (vremea, terenurile, cazarea s-au prezentat bine, au fost promovați 9 jucători, bla-bla-bla).

Fără a polemiza cu orice chip, trebuie totuși să facem câteva observații:

1. Sinceri să fim, nu știm câți dintre cei 20 de jucători deplasati în Insula Afroditei vor face pasul cu adevărat în lotul care va efectua șlefuirea în vederea abordării cu șanse a turneului final european.

2. Desigur, nu ne referim la Prunea sau Lobonț, Bătrânu sau Lupescu, Florentin Petre ori Laurențiu Roșu – ale căror calități nu mai trebuiau testate.

3. Și atunci, nu ar fi fost mai bine ca toți jucătorii să fie lăsați la echipele lor de club? (Antrenorul **Cornel Dinu**: „Se fac cantonamente centralizate cu fotbaliști pe care nicio dată nu-i vom vedea în meciurile oficiale [...] Trebuie, o dată pentru totdeauna, să se înțeleagă și în România că baza sunt cluburile”. „Gazeta sporturilor”, nr. 3034).

4. Ținând cont că rezultatele înregistrate vor figura în palmaresul oficial al echipei naționale, chiar ne este indiferent că am suferit prima înfrângere din istoria celor 10 confruntări cu Ciprul?

5. Sau că imaginea unei reprezentative a fost de-a dreptul șifonată prin eșecul în fața unei echipe de club, ultima clasată în campionatul sud-coreean?

6. Federalii din Bd. Poligrafiei s-au spălat oare pe mâini, lăsând ca selecționarul să-și organizeze singur programul de pregătire?

7. Nu ne putem reprimă invidia văzând că, pe 23 februarie, partenerile noastre de întrecere din grupa A și-au angajat „amicale” cu Belgia (Portugalia), cu Olanda (Germania) – ambele în deplasare, în fiefurile țărilor co-organizatoare – și cu Argentina (Anglia, pe „Wembley”).

8. În timp ce Ienei lua piepțis Valea Prahovei, „Mister Double K” (Kevin Keagan) se deplasa în Belgia spre a inspecta stadionul din Charleroi, acolo unde reprezentativa Angliei va susține partidele cu Germania și România.

9. O spunem fără nici o tentă de răutate: în vreme ce a lipsit de la tragerile la sorți efectuate la Tokyo și Bruxelles, „nea Imi” a făcut efortul de a se deplasa din Cipru la București pentru a asista la stabilirea programului de disputare a meciurilor din grupa a 8-a (preliminariile C.M. 2002). Numai că, ghinion, tratativele nu s-au putut finaliza, impasul datorându-se faptului că nici una dintre „colegele” de grupă (Italia, Ungaria, Lituania și Georgia) nu au vrut „să stea” la ultima dată prevăzută în calendarul respectiv. Coincidență neplăcută: în absența lui Ienei (lipsit – și la această oră! – de serviciile unui „secund”), „tricolorii” au fost pradă ușoară pentru coreeni.

10. Nu știm de ce (la modul ipocrit, desigur), dar gândul ne poartă spre 15 ianuarie 1969, atunci când – tot în „extrasezon” – România a întâlnit Anglia pe „templul fotbalului” și a reușit un egal de prestigiu (1-1).

11. Tot despre utilitatea periplului mediteranean: selecționarul intenționează să coopteze în lotul pentru „europene” și 4-5 jucători tineri (pe care i-a remarcat cu acest prilej), însă nu neapărat pentru a evolua, ci „ca să se acomodeze cu atmosfera unei competiții de anvergură”. („ProSport”, nr. 784). Parcă parcă am mai auzit noi vorbele acestea și la Anghel Iordănescu, în preajma „Coupe du Monde”.

„tricolorii” au locuit la cel mai elegant hotel din Limassol ● Chiar de la primul meci fost evidentă lipsa de omogenitate, drept pe tru care accentul pregătirilor s-a pus pe exersarea unor scheme de joc ● Numai că, lipsa lui Ienei (prezent la București), „di jați” de Dan Apolzan și „Tețe” Morar jucătorii noștri au etalat toate gafele posibile în întâlnirea cu asiaticii: gol parabil, prin de Lobonț din lovitură liberă; degingoladă apărare; haos în construcția acțiunilor așa-z ofensive ● După aceste partide „de acomodare”, a urmat participarea la cea de patra ediție a unui turneu internațional organizat de federația cipriotă ● 2-0 la debut, c Letonia, prilej pentru ca Fl. Dumitru, Criva Mutică, P. Stoica, Hăldan, Măldărășanu, Ma și M. Niculae să îmbrace pentru prima oară tricoul național. Capitanul echipei, Lupescu, fost eliminat pentru primirea a două cartonaș galbene ● Același scor în partida Georgia-Slovenia, astfel că, potrivit regulamentului competiției, caucazienii ne-au devenit următorul adversar, precum ne vor fi în preliminariile C.M. 2002 ● 1-1 și 4-2 după loviturile de departajare, Ienei retrăind emoțiile de la Coppa del Mondo din 24 iunie 1990, din partida cu Irlanda. Cu acest prilej, Hăldan marcat golul 900 al echipei naționale ● Finală în compania Ciprului, echipă care a fost ajutată copios de arbitrii localnici să ajungă în faza respectivă și care au dezavantajat flagrant formația noastră ● **Emeric Ienei**: „În condițiile arbitrajului de astăzi, și Brazilia a fi pierdut în fața Ciprului.” („G.S.”, nr. 3048). E clar, n-am fost în grațiile Afroditei ● În fine, un joc-test cu amatorii germani, mai mult preocupati de a se „poza” cu Ionu Lupescu, pe care-l știau de la Bayer Leverkusen și Borussia Mönchengladbach.

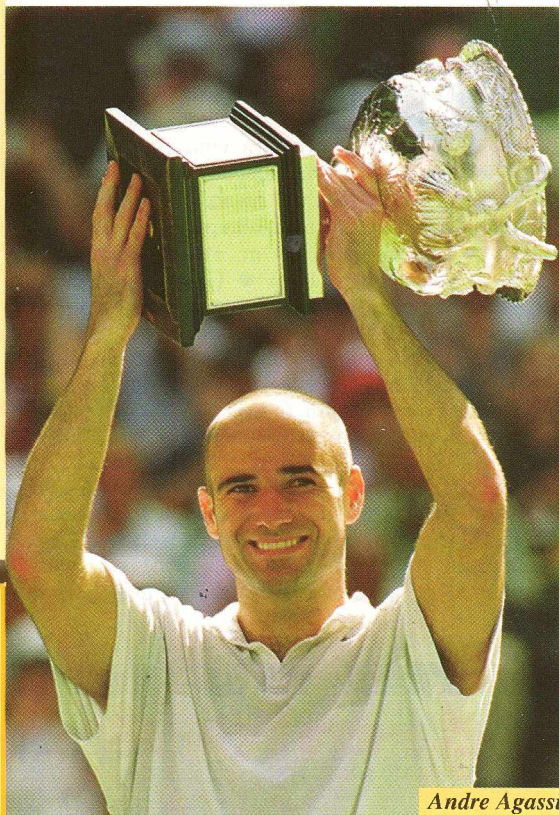
Americanii sunt pretutindeni ca la ei acasă

Aflat la cel de-al 96-lea an al existenței sale, Australian Open este, totuși, cel mai „tânăr” dintre turneele de Grand Slam. Desfășurat din 1972 la Melbourne ediția din acest an s-a derulat între 17 și 30 ianuarie (din 13, calificările) – fiind dotat cu premii cumulate în valoare de 8,4 milioane dolari (472.000 pentru învingător și cu 24.000 mai puțin pentru campionă). Câteva absențe notabile: americancele Monica Seles și Venus Williams – accidentate, teffi Graf și Jana Novotna – retrase din activitate, chilianul Marcelo Rios, australianul Patrick Rafter, britanicul Greg Rusedski și spaniolul Carlos Moya – fractură de stres“).

Odată stabilită ordinea celor 128 locuri pe tablourile principale, spectatorii își puneau mai multe întrebări: va câștiga Martina Hingis pentru a patra oară consecutiv? va trece elvețianca în semifinală de Serena Williams? îl va depăși Pete Sampras pe australianul Roy Emerson, cel cu care se afla la egalitate – câte 12 titluri de Grand Slam? vor ajunge Pete și Andre Agassi să joace semifinale („finala dinaintea finalei”)? își va lua revanșa Andre pentru finala Mastersului de la Hanovra? va fi Lleyton Hewitt (19 ani pe 24 februarie) noua stea a gazdelor? Răspunsurile le veți afla citind cu atenție cele expuse mai jos.

Disputate pe o suprafață rapidă (rebound ice) și în condițiile verii de la Antipodi (în jur de 37° C), întrecerile s-au bucurat de o bună audiență din partea publicului. Surprizele au apărut încă din primul tur: suedezul Thomas Enqvist (favorit nr. 6 și finalist anul trecut) a fost eliminat de australianul Richard Fromberg după un meci maraton, aceeași soartă având-o brazilianul Gustavo Kuerten (nr. 5), francezul Cedric Pioline (13), slovacul Karol Kucera (14) sau spaniolul Albert Costa (15). În turul secund au părăsit competiția: ecuatorianul Nicolas Lapentti (7), americanul Todd Martin (8), olandezul Richard Krajicek (9) și germanul Tommy Haas (10). La feminin, doar germanca Anke Huber (15) și-a făcut bagajele după primul tur, iar după cel secund – frânzuzoaicele Nathalie Tauziat (5) și Amelie Mauresmo (7) – ultima fiind finalista din '99, belgianca Dominique Van Roost (14) și Amanda Coetzer (Africa de Sud, nr. 8). „Nimic de semnalat” în turul 3, pentru ca

optimile – normal – să producă și cele mai mari surprize: japoneza Ai Sugiyama o întrece pe Mary Pierce (Franța, 4), iar americanul Chris Woodruff pe Tim Henman (M.Br., 11).

Andre Agassi

Dacă în primele trei tururi, Hingis (19 ani) a întâlnit adversare mai tinere, în schimb, în sferturi, Martina era ea cea mai „jună” competitoră rămasă în cursă. De altfel, față de ultimele două ediții, ofensiva tineretii a fost mai puțin pregnantă. Așa s-a făcut că „veteranele” spaniole Arantxa Sanchez (28 ani, finalistă în '94 și '95) și Conchita Martínez (27 ani, finalistă în '97) au devenit pe rând victimele Martinei, cea care se declarase mai puțin interesată de Jocurile Olimpice sau de alte turnee și dorea să nu rateze Australian Open-ul, la care obținuse trei titluri consecutive (începând din '97).

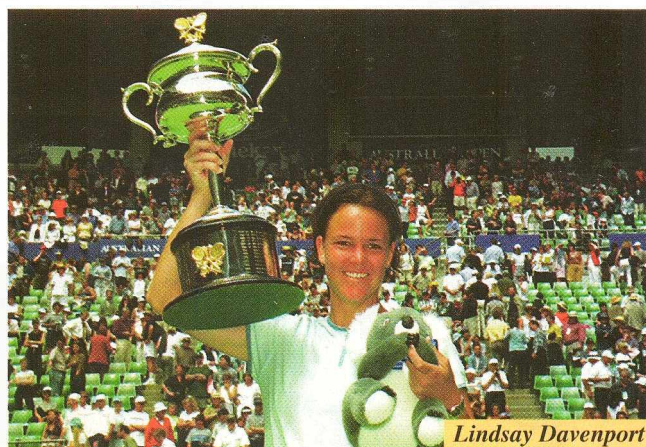
Să facem o mică pauză și să ne ocupăm puțin de comportarea sportivilor noștri. Participând în calificări, Raluca Sandu (151 WTA), Andreea Vanc (200), Dinu Pescariu (171 ATP) și Răzvan Sabău (307) au fost eliminați din primul tur. Doar Cătălina Cristea (126) a ajuns până în turul 3, fiind stopată de Marissa Irvin (S.U.A., 131). Așadar, față de ediția precedentă, cu șapte prezențe românești pe tablourile

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■
Foto: ROMPRES ■

principale, doar trei acum: Irina Spârlea (39), Ruxandra Dragomir (20) și Adrian Voinea (100), Andrei Pavel (141) fiind accidentat. Practicând, cum s-ar spune, antitenis, Irina a fost eliminată de Olga Barabanscikova (Belarus). Dragomir însă a trecut de italianca Tathiana Garbin (112) și de americanca Erika de Lone (67), cedând (cu 4-6, 6-7) în fața compatriotei acesteia, Kristina Brandi, care o „scosese” pe Coetzer. Adrian Voinea l-a depășit pe Vincent Spadea (S.U.A., 20) în 5 seturi, apoi pe spaniolul Albert Portas (cu un clar 6-2, 6-1, 6-3) – după ce ibericul îl eliminase pe Kuerten! – și a fost învins de Lleyton Hewitt (australianul îl executase în turul secund pe spaniolul Alex Corretja cu 6-0, 6-0, 6-1!).

Revenind la „granzi”, în sferturi, Hingis – Sanchez 6-1, 6-1, Jennifer Capriati (o frumoasă revenire a americancei) – Sugiyama 6-0, 6-2, Lindsay Davenport (S.U.A., 2) – Julie Halard (Franța, 9) 6-1, 6-2 și Martinez – Elena Lihovtseva (16) 6-3, 4-6, 9-7 (în optimi, rusoaica o „lichidase” pe Serena Williams – S.U.A., 3), respectiv suedezul Magnus Norman (12), Sampras, Agassi și Kafelnikov se califică în dauna lui Nicolas Kiefer (Germania, 4), Woodruff și a marocanilor Hicham Arazi și Younes El Aynaoui. În semifinale: Davenport – Capriati 6-2, 7-6 (4) și Hingis – Martinez 6-3, 6-2, Agassi – Sampras 6-4, 3-6, 6-7 (0), 7-6 (5), 6-1 și Kafelnikov – Norman 6-1, 6-2, 6-4.

Finalele – Agassi vs Kafelnikov 3-6, 6-3, 6-2, 6-4 și Davenport vs Hingis 6-1, 7-5 – au consenmat cel de-al treilea concurs consecutiv de Grand Slam în care americanii obțin dublă victorie, în timp ce Hingis rămâne cu satisfacția unei serii de 27 de partide câștigate succesiv la Melbourne Park. Agassi a reeditat succesul din '95 (în finală cu Sampras), ajungând la șase titluri de Mare Șlem, câștigate pe toate suprafețele.

Lindsay Davenport

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU

Foto: ROMPRES

Puține zile ne mai despart până la Campionatele Europene de sală (Gent, 23-27 februarie), astfel încât atleții noștri frunțași au intrat în linia dreaptă a pregătirilor ● **Gabriela Szabo** a revenit din Africa de Sud pe bătrânul continent și a câștigat la Stuttgart cursa de o milă (4:23,90), în planurile sale imediate figurând atacarea recordurilor mondiale pe distanțele de 2.000 și 3.000 m ● La București, în primul G.P. al anului și la C.N., aruncătorul de greutate **Gheorghe Gușet** a depășit granița celor 20 m, spulberând vechiul record (19,93 m), care-i aparținea, mai întâi cu 20,25 m și 20,31 m, apoi cu 20,58 m ● **Violeta Beclea** manifestă o formă de zile mari – 4:07,67 la 1.500 m și 2:00,81 la 800 m (în ambele probe, al treilea rezultat mondial al anului) ● La lungime, **Bogdan Țaruș** mai adaugă 4 cm la fostul său record național (8,26 m), stabilind al doilea rezultat mondial al anului ● Triplusaltista **Cristina Nicolau** a înregistrat 14,53 m la Karlsruhe (locul 2), pentru ca la C.N. să corecteze cu 3 cm recordul național deținut de **Rodica Mateescu** (14,91 m) ● Sperăm ca și aceasta din urmă – creditată cu 14,26 și 14,31 m – să revină spre 15 m, așa cum ne-a obișnuit ● După trei probe, **Constantina Diță** se află pe locurile 6-7 în clasamentul general al G.P. la cros ● La prăjină, **Tiberiu Agoston** și-a doborât de trei ori vechiul record (5,25 m): 5,28 m, 5,35 m și 5,45 m ● În fine, demnă de interes decizia campioanei olimpice din 1988 de la Seul (și încă deținătoare a recordului olimpic – 3:53,96) la 1.500 m, **Paula Ivan**, ca, la 37 de ani, după o pauză de opt ani, să revină în întrecerile oficiale ● Gândul ne zboară totuși spre cele 3-4 medalii pe care atletismul nostru le poate obține la Olimpiada din toamnă ● Am lăsat intenționat la urmă splendida performanță realizată de **Lidia Șimon**, care a câștigat – pentru a treia oară consecutiv – maratonul de la Osaka (a șasea victorie, din 22 de curse de gen la care a participat în carieră). Cu timpul de 2h 22:54, Lidia le-a devansat pe japoneza Harumi Hiroyama (cu două secunde) și pe kenyanca Ester Wanjiru (cu 37 de secunde), stabilind un nou record al traseului și a cincea performanță din toate timpurile.

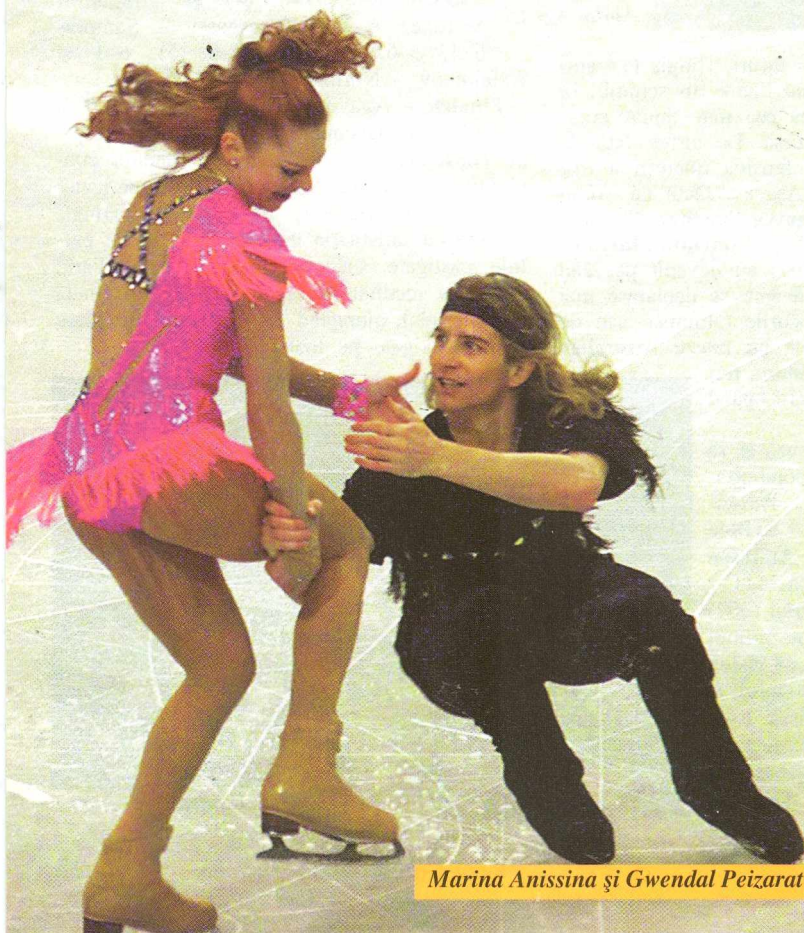
La închiderea ediției. Participând la mitingul athletic de la Liëvin, **Gabriela Szabo** a stabilit cea mai bună performanță mondială a anului în proba de 2.000 m (5:38,76). Rapidista a fost urmată de rusoaica Olga Iegorova (5:39,30) și de altă colegă de club, **Violeta Beclea-Szekely** (5:39,36) ● Delegația României a ocupat locul secund în clasamentul general pe medalii (7 de aur, 6 de argint și 5 de bronz) – după Bulgaria – la Balcaniada de atletism desfășurată la Pireu.

Lidia Șimon

Patinaj artistic

Rușii nu au mai realizat Grand Slam-ul

Marina Anissina și Gwendal Peizerat

Dacă la C.M. de la Helsinki, 1999, patinatorii ruși au viza realizarea unui Grand Slam – locul întâi la toate cele patru probe – și au reușit, nu același lucru s-a întâmplat la C.E. de la Viena (7-13 februarie a.c.). Și aceasta pentru că perechea de dansatori Anjelika Krîlova – Oleg Ovsianikov a fost forțată să absenteze din cauza accidentării partenerei. De situație au profitat francezii Marina Anissina (24 ani) – Gwendal Peizerat (27 ani), cei care „stăteau în umbră” („argint” – în '98 și '99 – la C.E. și C.M.). Putem spune, totuși, pe jumătate – întrucât Marina este de origine rusoaică... Într-un fel, situație similară și în proba feminină Maria Butîrskiaia (campioană mondială și europeană) fiind detronată de altă compatriotă, Irina Slutkaia (campioană continentală în '96 și '97). La această probă se pare că franțuzoaica Vanessa Gusmeroli (locul 4) ar fi meritat să urce pe podium. Cam la fel s-ar putea spune despre dansatorii germani Kati Winkler – René Lohse (doar locul 5). Probele de perechi și cea de la individual masculin au produs doar rotații între ruși în privința primelor două locuri. Dar să vedem cum au arătat ierarhiile:

Perechi: 1. Elena Berejinaia – Anton Sikharulidze (Rusia), 2. Maria Petrova – Alexei Tihonov (Rusia), 3. Dorota Zagorska – Mariusz Siudek (Polonia).

Dans: Marina Anissina – Gwendal Peizerat (Franța), 2. Barbara Fusar-Poli – Maurizio Margaglio (Italia), 3. Margarita Drobiazko – Povilas Vanagas (Lituania).

Individual feminin: 1. Irina Slutkaia (Rusia), 2. Maria Butîrskiaia (Rusia), 3. Viktoria Volcikova (Rusia).

Individual masculin: 1. Evgheni Plușcenko (Rusia), 2. Alexei Iagudin (Rusia), 3. Dmitri Dmitrenko (Ucraina).

Participare din nou simbolică a campionilor noștri naționali (Roxana Luca – n. 23.12.1982 și Gheorghe Chipur – n. 8.04.1978), care nu au prins finalele.

Următoarea întâlnire cu artiștii arabescurilor pe gheață va avea loc la Nisa, între 26 martie și 4 aprilie, cu prilejul „mondialelor”.

4 minute = 5 K.D.-uri

Personaj controversat în lumea boxului profesionist, **Mike „Iron“ Tyson** a făcut o nouă tentativă de a reveni „acolo, sus“, când nenumărate probleme cu justiția (a trebuit să răspundă, între altele, pentru o acuzație de viol) și cu partenerii de întrecere (la 28 iunie 1997 l-a mușcat de ureche pe **Andre Holyfield**), Tyson a intrat în conflict cu managerul **Don King**, înd nevoit să „emigreze“ în Japonia, la Manchester, unde **MEN** l-a găzduit (pe 29 ianuarie) înfruntarea sa cu britanicul **Julius Francis** (n. 8.12.1964).

În primele două minute se părea că lupta va fi destul de echilibrată, mai ales că **Francis** reușea să evite cu ușurință torpilele lui **Tyson**, ba chiar apărea curajos. Numai că, în runda 138, englezul recepționează un croșeu de dreapta la figură și apoi de un uppercut de dreapta la

figură, care au pus capăt inegalei dispute. Decizia arbitrilor Roy Francis – victorie prin

K.O. tehnic pentru „Iron“ Mike – a stârnit entuziasmul celor 21.000 de spectatori. **Tyson** (n. 30.06.1966) a înregistrat cea de-a 47-a victorie din carieră (41 prin K.O.), iar **Francis** a 8-a înfrângere (din 29 partide). Bursa celor doi: 11 milioane de dolari pentru învingător

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: ROMPRES ■

(2,75 mil. pe minut!) și doar 560.000 \$ pentru învins.

În perspectivă, managerii nu exclud posibilitatea organizării „meciului secolului“ între campionul mondial absolut (în versiunile WBC, WBA și IBF), englezul **Lennox Lewis**, și fostul deținător al centurii cu diamante (1 august 1987 – 11 februarie 1990), **Mike Tyson**.

De altfel, promotorii ar trebui să se grăbească: „leul britanic“ **Lennox Lewis** își va pune centurile în joc (la cele trei versiuni) pe 29 aprilie, la Madison Square Garden din New York, în fața lui **Michael Grant**, după care ar intenționa să se retragă, bineînțeles nu înainte de a-l întâlni pe **Tyson**. Ca de obicei, a fost găsită și o deviză pentru întâlnirea **Lewis – Grant**: „meciul titanilor“. Bursele celor doi vor fi de 10 milioane dolari pentru primul, respectiv

4 milioane.

Dar apropo de **Tyson**, și australianul **Joe Bugner**, la aproape 50 de ani (din care, 32 de carieră – a boxat și cu **Muhammad Ali**!), ar dori să-l întâlnească pe **Tyson**, probabil în iunie, la Melbourne.

Handbal

Odinioară cvadrupli campioni mondiali, ai noștri ca brazilii au privit „europenele“ la TV

Desfășurate în Croația (21–31 ianuarie), **Campionatele Europene de handbal masculin** au prilejuit Suediei, deținătoarea titlului continental (și celui mondial), să reediteze performanța. După cum se știe, România a ratat barajul cu Franța, pentru ca apoi naționala din Hexagon să câștige grupa A a „europenelor“ și să ocupe finalmente locul 4. Palidă consolare, întrucât și la C.M. 2001 (care vor avea loc în... Franța) vom fi tot prietenii micului ecran deoarece, într-una din grupele de calificare, ne-am clasat pe locul 3 (după Cehia și Slovacia), dar înaintea Italiei. Ca să vezi...

Cum spuneam, Franța a ocupat primul loc în **grupa A** (9 p.), urmată de Spania 8 p., Croația 7 p., Norvegia 3 p., Germania 2 p., Ucraina 1 p. În **grupa B** s-a detașat Suedia (10 p.), în continuare situându-se Rusia 8 p., Slovenia 4 p., Portugalia 4 p., Danemarca 4 p., Islanda 0 p. În **semifinale**, Suedia – Spania 23–21

și Rusia – Franța 30–23. În meciurile de clasament, pentru locurile 11–12, Islanda – Ucraina 26–25; 9–10, Germania – Danemarca 19–17; 7–8, Portugalia – Norvegia 30–27; 5–6, Slovenia – Croația 25–24. **Finala mică**: Spania – Franța 24–23. **Finala mare**: Suedia – Rusia 32–31 (9–15, 24–24, 27–27), după patru reprize de prelungiri. (Scandinavii îi învinseseră și în grupă pe ruși, cu 28–25.) Echipă matură (o medie ridicată de vârstă), Suedia cucerește al treilea titlu continental în ultimul deceniu. Cel mai bun jucător al competiției a fost desemnat **Jackson Richardson** (Franța).

01-899 0081

TAROT

Dragoste, Bani, Carieră

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

Previzii generale – martie 2000

Caracterizare generală Luna martie reprezintă o perioadă în care impulsivitatea fizică, precum și dorința de manifestare sunt mult accentuate. Terapiile naturiste vor avea un efect mai rapid. În ultimele zile ale zodiei conjunctura astrală va predispuce la accidente, operații, dispute, neînțelegeri. De asemenea, există riscul unor încurcături legate de acte sau de afaceri – în mod special cele legate de comerț.

Berbec

Vă preocupă punerea în practică a planurilor dv. secrete, dar trebuie să fiți prudent, căci o greșală este oricând posibilă. În cazul în care aveți o problemă de sănătate, aceasta s-ar putea ameliora în a doua parte a lunii. Între 29 și 31 martie veți fi obligat la o mulțime de cheltuieli, care vă vor da peste cap echilibrul financiar.

Taur

În anturajul dv. apropiat este agitație mare – veți avea diverse întâlniri cu prieteni și n-ar fi exclus să aveți surpriza revederii unui amic mai vechi. Vor exista și unele amozități, care însă se vor atenua treptat. Pentru problemele pe care le aveți se vor ivi unele soluții. Fiți atent, căci ați putea fi deziluzionat!

Gemeni

Va trebui să reveniți asupra unor activități pe care le-ați tratat cu superficialitate în trecut. În plan profesional nu vor lipsi ocaziile de a vă face remarcat, dar, și de a face unele schimbări – în sensul dorințelor dv. Relația cu colaboratorii va înregistra momente de tensiune, dar, dacă vă veți folosi calitățile diplomatice, veți reuși să le depășiți cu bine.

Rac

Inițiativele dv. în domeniul socio-profesional se vor bucura de succes. Este foarte posibil să fie urmate și de o îmbunătățire a veniturilor. Activitățile intelectuale vă avantajează. De asemenea, în cazul în care doriți să plecați într-o călătorie veți primi o aprobare sau actele de călătorie. Sfârșitul lunii va fi tensionat – evitați discuțiile în contradictoriu, mai ales cu superiorii ierarhici.

Leu

Se vor înregistra unele întârzieri în primirea banilor ce vi se cuvin. Partenerii de afaceri vă vor face propuneri ce se vor dovedi rentabile. Vestile de la sau despre cunoștințele din străinătate vă vor lua prin surprindere. În ultimele zile ale lunii veți fi deosebit de tensionat, motiv pentru care ar fi de dorit să nu vă implicați în activități deosebite.

Fecioară

În relația cu partenerul de viață vor exista unele nemulțumiri dar, încetul cu încetul, ele se vor ameliora. La slujbă vă veți confrunta cu lucrări dificile, în timp ce colegii nu se vor arăta întotdeauna foarte cooperanți. Vi se va oferi o ocazie de a face o investiție deosebită.

Text: CRISTINA VANEA ■

Balanță

Activitățile de divertisment vă interesează în mod special, mai ales în prima parte a intervalului. Tot atunci veți avea ocazia să vă îmbunătățiți relația cu ființa iubită. Pentru câștigurile bănești pe care le aveți în vedere va fi nevoie de multă alergătură.

Scorpion

Vă preocupă situația dv. financiară: sunteți dispus să faceți eforturi mari pentru a vă asigura stabilitatea în acest domeniu, dar lucrurile nu vor ieși întotdeauna așa cum vă doriți. În casă ați putea face o reparație sau chiar o renovare. După 24 martie, încercați să fiți cât mai ponderat.

Săgetător

Sănătatea v-ar putea crea ceva probleme în această lună, mai ales către sfârșitul ei. Mare atenție, căci sunt posibile erori de diagnostic. Eforturile pe care le faceți la serviciu vor fi apreciate cu recompense materiale. În familie vor exista unele probleme care se vor soluționa în intervalul 16-22 martie.

Capricorn

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri atât pentru rezolvarea problemelor personale cât și a celor de serviciu. O perioadă bună pentru activități intelectuale sau pentru a semna documente oficiale este cea cuprinsă între 16-22 martie. La sfârșitul lunii se vor înregistra neînțelegeri cu ființa iubită.

Vărsător

Șansele de câștiguri sunt mari – ați putea primi o primă, dar n-ar fi exclus nici ca una dintre activitățile extraprofesionale să devină rentabilă. Energia dv. fizică atinge cote maxime, așa încât ați putea să vă puneți în practică planuri mai deosebite.

Pești

O mulțime de evenimente minore vă vor da o stare de agitație deosebită, mai ales în prima jumătate a lunii. Pe cât posibil, evitați călătoriile – n-ar fi exclus să aveți un accident sau o pierdere materială. Dorința dv. de manifestare este justificată, dar prudența este absolut necesară.

ASTROLOGIE
Destinul vieții tale

01-899 0016

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

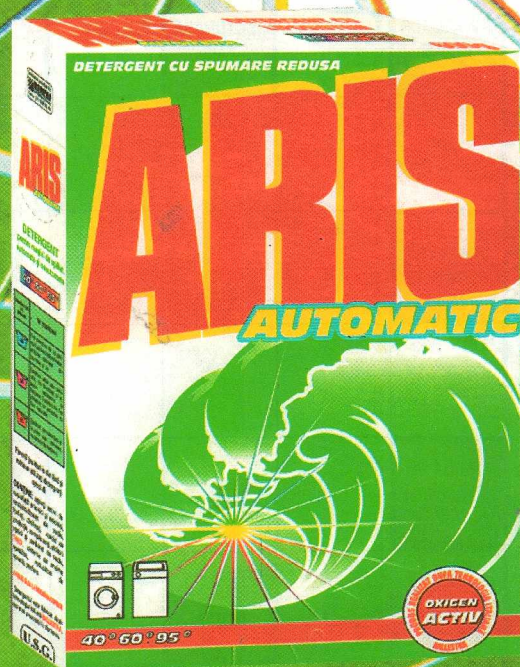
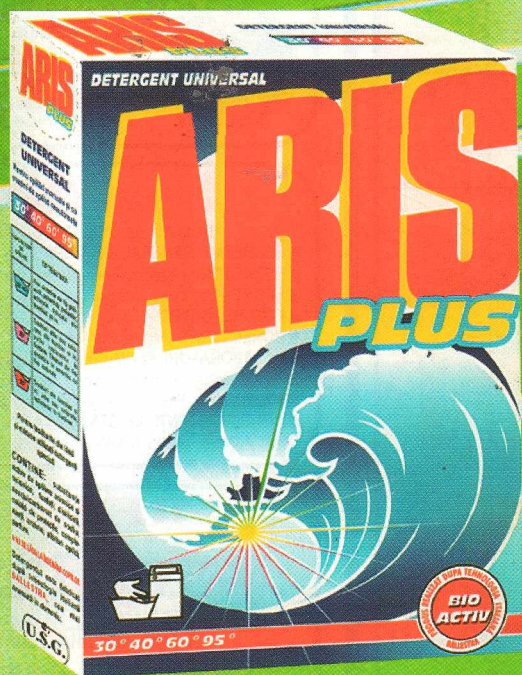
Noi îți prezicem viitorul

TAROT

01-899 0012

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

ARIS

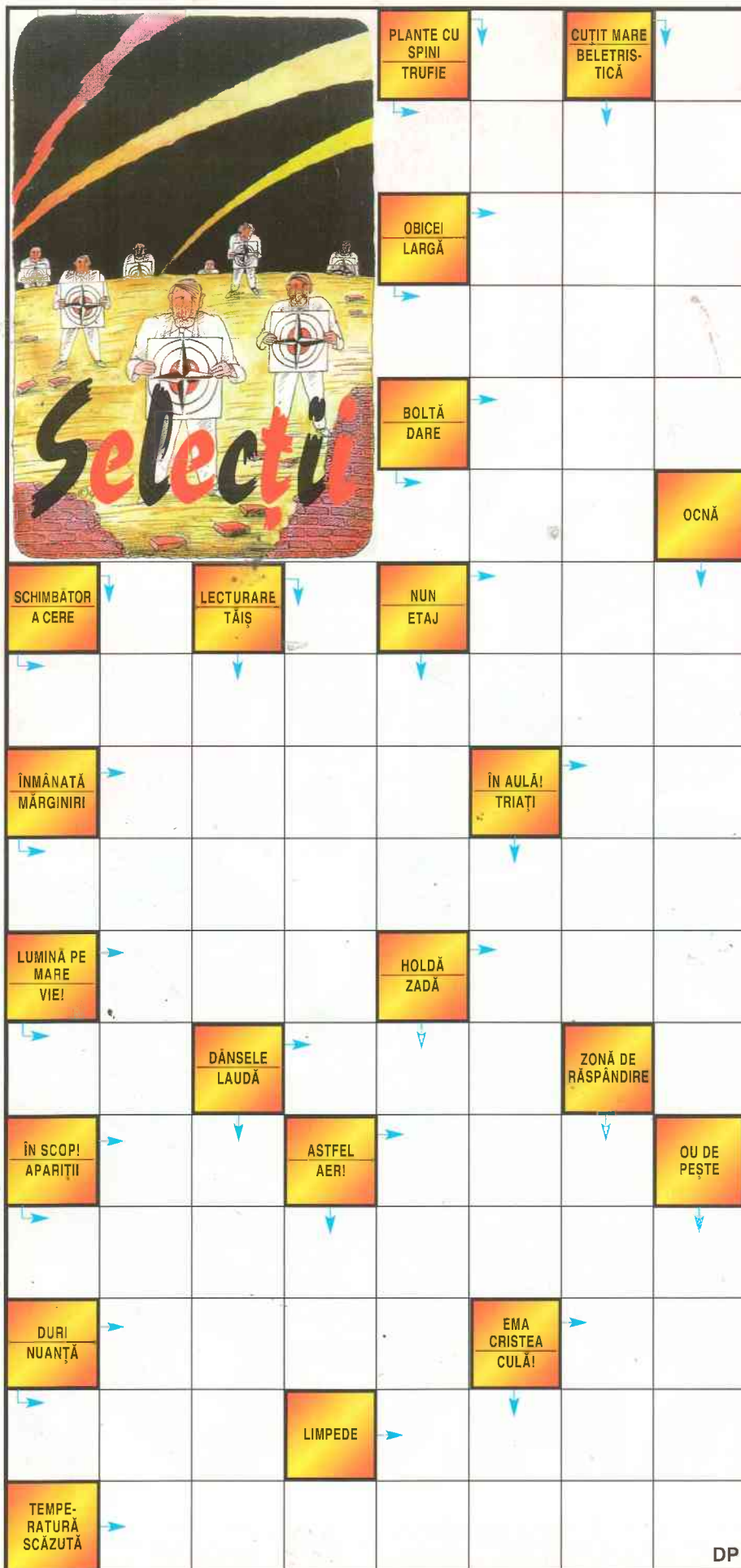
UN

MIRACOL

ÎN LUMEA DETERGENTILOR

U.S.G.

Produs de
Uzinele Sodice Govora S.A.
Strada Uzinei nr.2,
1000, Rm. Vâlcea
Tel: 050-73 05 01
Fax: 050-73 05 04

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membru: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin**

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘLEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: - 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București.

Cont valută: - 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București.

- 2511.1-789.2/DIM BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** - Petruț Stoian

■ **REDACTORI** - Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ **SPORT** - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ **FOTOREPORTER** - Florin Ioniță

■ **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

■ **COLABORATORI PERMANENȚI** - Nicolae Balotă, Grigore

Constantinescu, Remus Andrei Ion, Victor Niță, Horia

Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zorojanu

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE** - Gabriela Adam-

Opaț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ **REDACTOR ARTISTIC**: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ **CORECTURĂ**: Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Maria Călin,

Violeta Enache, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Ionuț Ștefan Bojan, Elizabeta

Castea, Paul Gabriel Ene, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Daniel

Nica, Valeriu Radu

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Crețu, Ionel Blagoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax: 224.37.13, la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,

București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGApress holdings s.a.** Tel: 330.88.080

CONIMPEX

CONSTRUCȚII ȘI SERVICII

EDIUL CENTRAL :
ROMANIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
nr. 129 - sector 5
Tel: (40-1)-410 50 80
10 24 60 312 88 43
Fax: 410 16 61

DIRECTIA PROIECTARE
ȘI SERVICII IMOBILIARE
București
Strada Orzari -3-sect 2
Tel: (40-1)-323 34 89
Fax: 410 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul Național al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Iași, Covasna și Brașov.

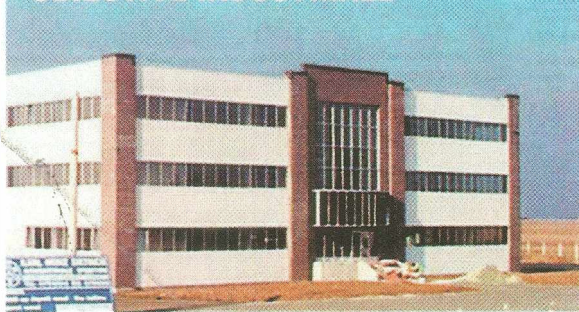
Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale, drumuri și poduri, lucrări edilitare, etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermediari imobiliare.

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

HOTELURI ȘI SPITALE

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

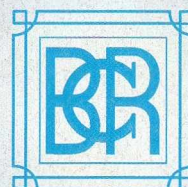
BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA

©BCR Marketing

Bdul Regina Elisabeta nr. 5,
 sector 3, București, ROMANIA
 phone: 01-3126185
 fax: 01-3120056
 Reuters: RCB, RCBX
 SWIFT: RNCB RO BU
 http://www.bcr.ro
 e-mail: marketing@mail.bcr.ro

Banca de care aveți nevoie !